Introducere

Bun venit în Morganville, oraşul din care nu vei mai vrea să pleci.

Aşadar, eşti nou în Morganville. Bun venit, noule locuitor! Există doar câteva reguli importante pe care trebuie să le cunoşti, ca să te simţi comod în micul şi liniştitul nostru oraş:

- să respecţi limita de viteză,
- să nu faci gunoi pe jos,
- orice-ar fi, să nu-i calci pe coadă pe vampiri.

Mda, am zis vampiri. Asta e.

Ca fiinţă umană nou-venită, vei avea nevoie să-ţi găseşti un vampir Protector: cineva dispus să semneze un contract prin care să vă ferească, pe tine şi pe ai tăi, de vătămări (în special din partea altor vampiri). În schimb, vei avea de plătit impozite... exact ca în oricare alt oraş. Fireşte, în majoritatea celorlalte oraşe, impozitele acestea nu sunt colectate de laboratorul mobil pentru recoltarea sângelui.

A, şi dacă te hotărăşti să nu îţi iei un Protector, poţi să faci şi asta... dar atunci ar fi de preferat să înveţi cum să fugi mai repede, şi să-ţi alcătuieşti o reţea de prieteni care pot să te ajute. Încearcă să-i contactezi pe locatarii Casei Glass: Michael, Eve, Shane şi Claire. Ei cunosc căile, chiar dacă mereu ajung, cumva, în mijlocul încurcăturilor.

Bun venit în Morganville, oraşul din care nu vei mai vrea să pleci.

Şi chiar dac-ai vrea... ei bine, nu poţi.

N-am ce-ţi face.

Unu

Ţipătul strident al lui Eve Rosser răsună prin întreaga casă, ricoşând din toţi pereţii şi, ca un taser aplicat pe şira spinării, smulgând-o pe Claire din plăcuta şi somnolenta cuibărire în braţele iubitului ei.

— Of, Doamne, ce-o mai fi? exclamă ea, pe jumătate sărind, pe jumătate căzând de pe canapea.

O primejdie mortală n-ar fi însemnat nimic nou în casa care le adăpostea frăţia neoficială, în patru: tulburata lor frăţie în

patru.

De fapt, o primejdie mortală nici măcar nu merita, în vremurile acestea, un ţipăt în toată regula. Mai degrabă, o sprânceană ridicată.

— Eve? Ce e?

Ţipătul continuă, însoţit de un tropăit care dădea impresia că Eve s-ar fi angrenat într-o partidă de kick-boxing împotriva podelei.

— Fir-ar să fie, bombăni Shane Collins, în timp ce se grăbea, la rândul lui, să se pună pe picioare. Ce naiba o mai fi păţit fata asta? Or fi fost reduceri la Morbid R Us[1], şi nu i-a spus nimeni?

Claire îi repezi un pumn în braţ, dar numai din reflex: deja se îndrepta spre vestibul, de unde ţipetele răsunau şi mai zgomotos. S-ar fi mişcat şi mai repede, dar, în definitiv, în ţipătul acela nu se simţea panică.

Mai degrabă... bucurie?

În vestibul, Eve, colocatara lor, căzuse pradă unei veritabile crize: ţipa şi ţopăia în mici cercuri, ca un iepuraş goth înnebunit. Şi imaginea era chiar mai ciudată din cauza vestimentaţiei: bluză neagră transparentă cu volănaşe, colanţi negri cu cranii roz-neon, un corset cu aspect complicat şi cu catarame, şi butucănoasele ei ghete Doc Martens. Azi îşi prinsese părul în două codiţe, care i se zbăteau nebuneşte în jurul feţei, în timp ce ţopăia şi făcea piruete, într-un dezlânat dans al victoriei.

Claire şi Shane o urmăriră fără să scoată o vorbă, după care schimbară o privire între ei. Apoi, Shane ridică, tăcut, un deget, şi descrise lent un cerc larg în dreptul tâmplei.

Claire încuviinţă, făcând ochii mari.

Ţipetele se prefăcură în mici chelălăieli entuziaste, şi Eve încetă să mai ţopăie alandala. În schimb, se repezi drept spre ei, fluturând o foaie de hârtie cu atât entuziasm, încât Claire fu norocoasă să poată ghici că este o foaie de hârtie.

— Ştii ce, zise Shane, pe un ton mult prea calm, îmi cam lipseşte vechiul Morganville, numai cu monştri înfiorători peste tot şi pericole mortale la fiecare pas. Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată în vechiul Morganville. Prea stupid.

Claire pufni şi se întinse s-o prindă pe Eve de încheieturile agitatelor ei mâini.

---

1 Aluzie la magazinele pentru copii Toys „R” Us şi la preferinţele vestimentare morbide ale lui Eve

— Eve! Ce e?

Eve se opri din ţopăit şi-o apucă de mâini pe Claire, mototolind hârtia cu această ocazie. După zvâcnetele neastâmpărate ale musculaturii, era clar că ar fi vrut să mai sară, însă făcea un mare efort să se stăpânească. Încercă să spună ceva, dar nu reuşi. Îi ieşi doar un ţipăt ascuţit pe care numai un delfin ar fi putut să-l traducă.

Oftând, Claire luă hârtia din mâna lui Eve, O netezi şi citi cu voce tare.

— Dragă Eve, începu ea. Îţi mulţumim pentru participarea la selecţiile pentru producţia noastră cu Un tramvai numit dorinţă. Suntem extrem de încântaţi să-ţi oferim rolul Blanche DuBois...

Fu întreruptă de noi ţopăieli şi ţipete. Resemnată, Claire citi şi restul, după care-i întinse foaia lui Shane.

— Uau, exclamă el. Aşadar, asta e premiera anului la teatrul din oraş, nu?

— Dau probe dintotdeauna, rosti Eve, repezită, cu ochii căscaţi ca ai unui personaj de anime. Şi când spun dintotdeauna, aşa e. De când aveam doisprezece ani. Cel mai bun rol pe care l-am prins a fost al unei dansatoare ruse, pentru reprezentaţia de Crăciun cu Spărgătorul de nuci.

— Tu, zise Shane. Tu, şi dansul.

Eve făcu o figură ofensată.

— Doar ai mers cu mine la petreceri. Şi ştii că dansez, boule!

— Hei, dar e o diferenţă între a-ţi scutura fundul aiurea şi balet.

Eve îndreptă o unghie vopsită cu negru în direcţia lui.

— Îţi atrag atenţia asupra faptului că sunt bună la mersul pe poante, şi, oricum, nu asta e problema. Am primit rolul lui Blanche. În Tramvaiul. Îţi dai seama ce chestie a naibii de uriaşă e asta?

— Felicitări, zise Shane, şi suna sincer, cel puţin pentru auzul lui Claire, iar fata era destul de convinsă că aşa şi era.

El şi cu Eve obişnuiau să se împungă îndeajuns de tare încât să lase urme, însă în realitate ţineau unul la celălalt. Evident, Shane fiind băiat, nu putea să lase lucrurile aşa, motiv pentru care continuă:

— Poate c-ar trebui să dau şi eu o probă. Dacă te-au luat pe tine, atunci sigur o să-i fac praf cu imitaţia mea de Marlon Brando.

— Scumpule, nimănui nu-i place imitaţia ta de Brando. Seamănă mai degrabă a Adam Sandler. Care, apropo, şi el sună îngrozitor.

Eve se mai potolise, dar tot zâmbea ca o lunatică, şi Claire îşi dădea seama că era în pragul instabil al unei noi crize de ţopăială... ceea ce, pe bune, era amuzant. S-o vezi pe Eve entuziasmată însemna un veritabil spectacol.

— Of, Doamne, trebuie să mă duc să aflu când sunt repetiţiile...

— Pe pagina a doua, îi zise Claire, arătându-i foaia.

Pe spatele acesteia era tipărit frumos un orar care părea să cuprindă înfiorător de multe date şi ore.

— Uau, exclamă ea, chiar se face, nu?

— Sigur că se face, răspunse Eve, absentă. Tot oraşul se dă peste cap pentru... of, fir-ar să fie, o să trebuiască să vorbesc cu patronul. Trebuie să fac schimb de tură pentru unele dintre astea...

Ieşi în grabă, privind încruntată foaia, iar Claire, oftând, se rezemă cu spatele de un perete al vestibulului, în timp ce Shane făcea acelaşi lucru, pe peretele opus. Îl văzu ridicând din sprâncene, aşa că şi le ridică şi ea.

— E chiar aşa mare scofală? îl întrebă.

Shane ridică din umeri.

— Depinde, zise el. Toată lumea se duce la spectacole, chiar şi majoritatea vampirilor. Şi lor le place o reprezentaţie de calitate, deşi de obicei nu se omoară prea mult după musicaluri.

— Musicaluri, repetă Claire, fără să înţeleagă. Cum ar fi? Ca Fantoma de la Operă?

— Ultimul pe care l-am văzut a fost Annie Get Your Gun[2]. Ei, dac-ar monta Rocky Horror Picture Show[3], categoric m-aş duce, dar, nu ştiu de ce, nu prea cred că ar avea tupeul.

— Nu-ţi plac musicalurile? Decât dacă sunt cu travestiţi şi cu fierăstraie?

Shane arătă cu ambele degete mari spre propriul piept.

— Bărbat? Dacă ai uitat cumva?

Asta îi provocă lui Claire un zâmbet şi furnicături în locuri

---

2 Musical de mare succes pe Broadway, cântecele fiind scrise de compozitorul Irving Berlin

3 Musical rock britanic, scris de Richard O'Brian, parodie a filmelor de groază

adânci, tainice.

— Îmi amintesc, răspunse, cu toată indiferenţa de care era capabilă, adică nu cine ştie ce. Şi o să schimb subiectul, fiindcă trebuie să plec la muncă, mai zise ea.

O privire îndreptată spre fereastră o lămuri că era o după-amiază geroasă de primăvară, vântul îngheţat al Texasului spulberând frunzele moarte de pe stradă în tornade miniaturale.

— La fel şi tu, foarte curând.

Shane se desprinse de la locul lui şi traversă repede vestibulul, ţintuind-o de perete cu ambele mâini, de-o parte şi de cealaltă. Pe urmă, îndoindu-şi coatele, se aplecă spre ea şi o sărută. Căldura buzelor lui se răspândi în ale ei, apoi în întregul corp, ca un val nestăpânit de dogoare de vară, lăsându-i senzaţia că arde pe dinăuntru.

Se prelungi mult timp sărutul acesta. În cele din urmă, ea îşi lipi palmele de pieptul lui, într-o implorare fără cuvinte (şi, mai degrabă, lipsită de convingere). Shane făcu un pas înapoi.

— Scuze. Doar că aveam nevoie de ceva care să mă susţină pentru alte opt ore petrecute în palpitanta lume a alimentaţiei.

Shane lucra la Bryan’s Barbecue, ceea ce nu reprezenta un serviciu prea rău, raportat la posibilităţile de angajare din Morganville. Putea să-şi ia oricâtă carne voia, ceea ce însemna o mulţime de fleici şi şunci şi cârnaţi pe gratis pentru ei toţi, când venea el acasă cu sacoşa plină de bunătăţi. Serviciul îi mai aducea şi un salariu mulţumitor, după afirmaţiile lui, iar ca bonus, mai şi mânuia aproape toată ziua un cuţit ascuţit, cu care tranşa carnea. Se pare că lui chiar îi plăcea. Împreună cu alţi câţiva colegi, exersau aruncarea la ţintă cu astfel de cuţite, într-o încăpere din spate, când nu era patronul prin preajmă.

Claire îl sărută pe nas.

— Să aduci acasă ceva fleici, îi zise. Şi sos din ăla. Săptămâna asta am mâncat hotdogi cu chili cât să-mi ajungă pentru toată viaţa.

— Hei, hotdogii mei cu chili sunt cei mai buni din oraş!

— Da, dar e un oraş cam mic.

— Câtă duritate, replică el, zâmbind însă. Dar zâmbetul îi pieri când zise, cu toată seriozitatea: Tu să ai grijă ce faci.

— O să am, îi promise ea.

Shane se juca toată ziua cu cuţitele, însă slujba cea mai periculoasă era a ei.

Ea lucra cu vampirii.

† † †

Ocupaţia lui Claire era cea de asistentă în laboratorul unui savant nebun, vampir pe deasupra, ceea ce niciodată nu i se părea că ar avea vreo noimă, când punea problema astfel, însă descrierea era corectă. Nu intenţionase să devină un soi de Igor[4] pentru Frankensteinul lui Myrnin, dar cel puţin presupunea că merită, având un venit stabil.

Plus că învăţa foarte multe, ceea ce pentru ea conta mai mult decât banii.

Primise învoire de la serviciu timp de câteva luni, perioadă necesară pentru regruparea vampirilor şi repararea stricăciunilor, cel puţin sub aspect fizic, provocate de tornada care devastase oraşul. Sau de războiul dintre vampiri, care dusese la arderea unei părţi a lui. Sau de răscoalele populaţiei umane, care lăsaseră şi ele anumite urme.

Fiindcă veni vorba, reconstrucţia decurgea destul de bine, luând în considerare toată situaţia.

În consecinţă, ea nu mai fusese de ceva vreme în laborator: astăzi era, după exprimarea din biletul primit de la Myrnin, „marea redeschidere”. Cu toate că era greu de spus cum poţi să faci o mare redeschidere a unui bârlog ascuns sub o baracă dărăpănată; cel puţin, Claire n-avea habar. Avea să fie şi tort, cumva?

Aleea de lângă Casa Day — practic, o geamănă identică a Casei Glass, cea în care locuia Claire, diferind doar draperiile şi mobilierul ceva mai drăguţ al verandei — arăta la fel. Casa Day era o clădire albă, strălucitoare, în stil victorian, iar aleea era îngustă, întunecoasă, dând impresia că se îngustează tot mai mult pe măsură ce înaintezi pe ea, ca o pâlnie.

Sau ca un gât. Uff! Mai bine nu s-ar fi gândit la aşa ceva.

Baraca din capătul aleii — o ruină lăsată într-o parte şi decolorată, obosită şi părăsită — nu arăta nici ea altfel, cu toate că pe uşă avea un lacăt nou, strălucitor. Claire oftă. Myrnin uitase, evident, să-i dea şi ei o cheie. Totuşi, asta nu reprezenta

4 Personaj al mai multor filme de groază (şi parodii ale filmelor de groază), de obicei înfăţişat ca un cocoşat, asistent sau majordom, mai ales în pelicule din seriile Frankenstein sau Van Helsing

o problemă prea complicată: Claire încercă câteva scânduri şi găsi una care putea fi împinsă într-o parte îndeajuns cât să se strecoare ea.

Tipic pentru aranjamentele lui Myrnin.

Înăuntru, cea mai mare parte a spaţiului era ocupată de o scară care ducea în jos, ca într-o staţie de metrou. Dinspre laborator venea o lumină strălucitoare.

Ar face bine să aibă şi tort, zise ea, mai mult pentru sine, săltându-şi rucsacul mai sus pe umăr în timp ce se îndrepta spre laborator.

Ultima dată când fusese ea aici, laboratorul era distrus în totalitate, nerămânând intacte nici măcar un picior de scaun sau o bucată de sticlă. Cineva — cel mai probabil, Myrnin însuşi — îşi făcuse de lucru cu o mătură şi, posibil, cu o autobasculantă, scoţând de-acolo mormanele de sticlărie spartă, echipament de laborator distrus, mobilă sfărâmată şi (paguba cea mai rea dintre toate, în opinia lui Claire) cărţi devastate. Locul acela avusese mai mereu un aer de savant-nebun-în-combinaţie-cu-Jules-Verne, însă acum chiar aşa arăta... la modul pozitiv. Erau mese noi pentru lucru, în majoritate din lemn şi din marmură, puţine fiind din metal sclipitor. Fuseseră instalate noi lămpi electrice, înlocuind strania colecţie de lămpi cu petrol, lumânări şi becuri pe care poate le confecţionase însuşi Edison; acum, aveau un iluminat indirect, din spatele elegantelor abajururi în formă de evantai. Modern, dar retro-şic.

Podeaua era şi acum din lespezi de piatră, însă gaura făcută de Myrnin în ea, ultima dată când ajunsese Claire acolo, fusese reparată, sau cel puţin acoperită cu un covor. Spera să şi fie ceva sub covor, deşi, cu Myrnin, niciodată nu puteai să ştii cu adevărat. Îşi însemnă în minte să tatoneze mai întâi locul cu piciorul, înainte de a păşi mai departe.

Cât despre Myrnin, el aranja cărţi într-o bibliotecă nouă, care părea să fie înaltă de trei metri, cel puţin. Avea şi o scăriţă pe rotiţe... ba nu, când privi în jur cu mai multă atenţie, Claire observă că întreaga încăpere era înconjurată de astfel de biblioteci înalte, iar scara fusese montată pe o şină metalică, astfel încât să poată luneca de jur-împrejur.

— A, exclamă şeful ei, privind-o de sus prin ochelarii cu lentile mici, pătrate, cocoţaţi pe vârful nasului său lung şi drept. Ai întârziat, îi zise el.

Era la un metru şi jumătate înălţime, pe treapta de sus a scăriţei, şi totuşi sări de-acolo ca şi cum ar fi fost nimica toată, aterizând uşor ca o pisică pe propriile picioare, şi îndreptându-şi vesta cu un mic gest absent.

Myrnin nu era prea înalt, ci doar... straniu de chipeş. Avea părul lung, ondulat şi negru, căzându-i pe umeri. Tenul îi era palid, ca al vampirilor, însă cumva îi stătea bine, iar faţa ascuţită ar fi putut face din el o vedetă, dacă şi-ar fi dorit să apară în filme. Ochi mari, negri şi expresivi, şi buze cărnoase. Categoric, material pentru o copertă de revistă.

Dacă despre laborator am afirmat că arăta mai îngrijit, acelaşi lucru era valabil şi pentru Myrnin. Încă prefera veşmintele de pe timpuri, aşa că haina lui era dintr-o catifea verde-închis, evazată şi lungă până la genunchi. Costumaţia lui mai includea o cămaşă albă, o vestă de un albastru-deschis, un ceas de buzunar cu lanţul strălucind pe fondul satinului, pantaloni negri strâmţi şi...

Claire se pomeni holbându-se la picioarele lui, încălţate în papuci din pluş cu feţe de iepuraşi.

Myrnin îşi lăsă şi el privirea în jos.

— Ce e? se miră el. Sunt destul de comozi, spuse, ridicând un papuc ca să-l privească şi făcându-i urechile să fâlfâie.

— Sigur că sunt, îl aprobă ea.

Tocmai când avea impresia că sănătatea mintală îi revenea lui Myrnin, trebuia să facă el o chestie ca asta. Sau poate că doar voia s-o sâcâie. În definitiv, aşa ceva îi făcea plăcere, iar acum ochii lui întunecaţi o fixau, încercând să evalueze cam cât era de descumpănită.

Ceea ce, pe marea scară de la zero până la Myrnin, nu însemna mare lucru.

— Îmi plac papucii cu iepuraşi, dacă sunt de calitate. Doar mă mir că nu ţi-ai luat unii cu colţi, zise ea, cercetând încăperea. Uau, laboratorul arată fantastic!

Ochii lui Myrnin se luminară.

— Există şi modele cu colţi? Excelent, exclamă el, arborând pe moment o expresie distrată, după care-şi reveni brusc la realitate. Mulţumesc, zise. Mi-a cam luat ceva timp până să comand toate instrumentele şi alambicurile de care am nevoie, dar ştiai că poţi să găseşti aproape orice pe reţeaua asta nouă de computere, pe Interweb? Am rămas destul de uimit.

Myrnin nu prea acordase atenţie evenimentelor din ultimul secol. Cu toate acestea, Claire nu se mira prea tare de faptul că descoperise şi el internetul. Stai numai până descoperă şi site-urile porno. Atunci, ar urma o conversaţie extrem de stânjenitoare.

— Mda, e grozav, nouă ne place foarte mult, zise ea. Şi, ziceai că ai nevoie de mine azi...?

— Da, da, sigur că da, confirmă el, apropiindu-se de una dintre noile şi curatele mese de laborator, mai precis de una încărcată de cutii din carton şi lăzi din lemn. Am nevoie să iei astea la mână, te rog, şi să vezi ce ne e de folos aici.

— Ce e în ele?

— N-am idee, răspunse el, în timp ce frunzărea un teanc de plicuri cu aspect străvechi. Sunt ale mele. În fine, aşa cred. E posibil să-i fi aparţinut odinioară cuiva pe nume Klaus, dar asta-i o altă poveste, una cu care nu trebuie să-ţi baţi tu capul în clipa de faţă. Ia-le pe rând şi vezi dacă e ceva folositor. Dacă nu, poţi să arunci totul.

Nu părea să-i pese dacă erau lucruri folositoare, sau nu, ceea ce reprezenta o altă ciudată toană comportamentală de-a a lui. Claire aproape că l-ar fi preferat pe vechiul Myrnin, din vremea pe când maladia de care suferea (ca, de altfel, toţi ceilalţi vampiri) făcea din el un ţicnit autentic, străduindu-se cu disperare să-şi recapete controlul asupra propriei minţi. Noua versiune a lui Myrnin era atât mai stăpână pe sine, cât şi mai puţin previzibilă. Nu era violent, nici furios, ci doar... niciodată aşa cum s-ar fi aşteptat ea să fie. De exemplu, Myrnin i se păruse totdeauna genul care păstrează lucrurile, nu le aruncă. În principal, din sentimentalism — în mai mare măsură decât majoritatea celorlalţi vampiri — dar şi pentru că părea să se bucure sincer de prezenţa acelor lucruri în jurul lui.

Şi-atunci, de unde acest subit imbold pentru curăţenia de primăvară?

Claire îşi trânti ponositul rucsac din pânză pe un scaun, şi găsi un cuţit pe care-l strecură printre sforile înnodate ale primei cutii. Strănută imediat, fiindcă sfoara era prăfuită. Noroc că se opri să-şi ia o batistă şi să-şi sufle nasul, deoarece, în timp ce făcea asta, un păianjen negru şi gras se strecură afară de sub capacul cutiei şi începu să coboare în fugă pe unul dintre pereţii ei exteriori.

Claire scoase un mic ţipăt şi făcu un salt înapoi. Până la următoarea bătaie grăbită a inimii ei, Myrnin era deja acolo, aplecat peste masă şi examinând păianjenul, cu faţa la doar câţiva centimetri de el.

— Nu-i decât un păianjen vânător, zise el. Nu-ţi face nimic rău.

— Nu asta e problema!

— Pfui! Nu e decât o fiinţă ca toate altele, insistă Myrnin, întinzându-şi mâna.

Păianjenul îşi flutură picioarele din faţă, nehotărât, după care se sui, prudent, pe degetele lui palide.

— Nimic de care să te sperii, dacă-l manevrezi corespunzător, zise el, mângâind uşor spinarea păroasă a vietăţii, şi Claire fu cât pe ce să leşine văzându-l. Cred c-o să-l numesc Bob, adăugă Myrnin. Păianjenul Bob.

— Eşti dement.

Myrnin îşi ridică privirea spre ea şi zâmbi, făcând gropiţe în obraji. Ar fi trebuit să pară drăguţ, însă zâmbetele lui nu erau niciodată chiar atât de simple. Acesta, de exemplu, avea în el ceva care sugera foame şi aroganţă.

— Dar eu credeam că asta face parte din farmecul meu personal, zise, ridicându-l cu grijă pe păianjenul Bob şi ducându-l în altă parte a laboratorului.

Pe Claire n-o interesa ce făcea cu vietatea, atât timp cât n-o purta în chip de cercel, sau de pălărie, sau de cine mai știe ce altceva.

Nu că nu l-ar crede în stare.

Desfăcu foarte precaută capacul vechii cutii. Cel puţin, nu mai apărură rude de-ale lui Bob. Conţinutul cutiei era un talmeş-balmeş confuz, şi avu nevoie de ceva timp până să sorteze obiectele. Erau acolo gheme străvechi de lână, unele desfăcute în spirale ţepene; o mână de ceea ce semăna a dantelă foarte veche, cu margini aurite: doi elefanţi sculptaţi, îngălbeniţi, posibil din fildeş.

Următorul strat era alcătuit din hârtii, devenite rigide și sfărâmicioase, înnegrite de trecerea timpului.

Scrisul de pe acele hârtii era frumos, precis şi foarte înghesuit, însă nu de mâna lui Myrnin: îi cunoştea caligrafia, și era cu mult mai dezordonată decât aceasta. Începu să citească de pe prima foaie.

Dragă prietene, sunt deja de câţiva ani în New York, şi-mi lipseşti nespus de mult. Ştiu că te-ai supărat pe mine la Praga, şi nu te învinuiesc. Am fost pripită şi lipsită de înţelepciune în modul în care m-am ocupat de părintele meu, însă cred cu toată sinceritatea că nu mi-a prea lăsat de ales. Aşa că, dragul meu Myrnin, te implor, întreprinde o călătorie şi vino să mă vizitezi. Ştiu că drumurile nu-ţi mai priesc, însă am impresia că, dacă-mi mai petrec încă un an în singurătate, voi ceda cu totul. Mi-ai face o mare favoare dacă m-ai vizita.

Scrisoarea era semnată, cu o elegantă înfloriturăă, Amelie. Cum ar veni, Amelie, Fondatoarea oraşului Morganville, şi şefa/stăpâna supremă — cu toate că nu-i plăcea să se gândească astfel la ea — a lui Claire.

Până ca ea să poată deschide gura ca să întrebe ceva, degetele reci şi albe ale lui Myrnin se întinseră peste umărul ei şi-i culeseră cu dibăcie hârtia din mână.

— Ţi-am zis să vezi dacă lucrurile ne sunt de folos, nu să-mi citeşti corespondenţa privată, o mustră el.

— Ei... de-asta ai venit în America? Fiindcă ţi-a scris ea?

Myrnin privi pentru câteva clipe coala de hârtie, după care o mototoli şi-o azvârli într-un coş mare din plastic, pentru gunoi, de lângă perete.

— Nu, ii răspunse, n-am venit când m-a rugat ea. Am venit când a trebuit.

— Când asta? insistă Claire.

Nu se mai sinchisi să protesteze şi să-i explice cât era de nedrept, cerându-i să nu citească hârtiile, ca să-şi poată da seama dacă erau sau nu folositoare. Sau că, din moment ce păstrase scrisoarea atât de mult timp, ar fi trebuit să se mai gândească, înainte s-o arunce la gunoi. Aşa că nu făcu decât să întindă mâna spre următoarea foaie din cutie.

— Am sosit cam la cinci ani după ce mi-a scris ea, îi răspunse Myrnin. Cu alte cuvinte, prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Ai de gând să mă tot pisezi cu întrebări despre chestiuni personale, sau să faci ce ţi-am cerut?

— Dar asta şi fac, îi atrase atenţia Claire.

Myrnin era iritat, dar asta n-o mai deranja, nu şi acum. Nu lua

în nume de rău chiar tot ce spunea el.

— Şi am dreptul să pun întrebări, nu? adăugă.

— De ce? Numai pentru că mă suporţi? Replică Myrnin, fluturându-şi mâna înainte ca ea să-i poată răspunde. Da, da, foarte bine. Amelie era într-o dispoziţie proastă în vremurile acelea: pierduse totul, înţelegi, şi ne vine greu s-o tot luăm de la capăt, iar şi iar. Tinereţea veşnică nu înseamnă şi că nu te-ar istovi luptele continue. Aşa că... până să-mi mai scrie încă o dată, a făptuit ceva destul de nebunesc.

— Ce?

Myrnin făcu un gest vag în jurul lui.

— Priveşte şi tu.

Claire se conformă.

— Ăăă... laboratorul?

— A cumpărat terenul şi a început să clădească oraşul Morganville. Era menit să reprezinte un refugiu pentru ai noştri, un loc în care să trăim fără să ne ascundem, povesti el, oftând. Amelie e destul de încăpăţânată. Până să ajung eu aici, şi să-i spun că face o prostie, se dedicase deja experimentului. Tot ce-am mai putut eu să fac a fost să mai diminuez efectele cele mai nefavorabile, astfel încât să nu ne ducă pe toţi la moarte.

Claire uitase complet de cutie (şi chiar de păianjenul Bob), atât de concentrată era asupra vocii lui Myrnin; totuşi, când el se opri, îşi aduse aminte şi scoase din cutie o oglinjoară de mână aurită. Era, fără doar şi poate, un obiect femeiesc şi, în plus, oglinda era spartă la mijloc, rămânându-i doar câteva bucăţele argintii.

— La gunoi? îl întrebă, ridicând-o la vedere.

Myrnin i-o smulse din mână şi o puse deoparte.

— Categoric, nu, răspunse el. A fost a mamei.

Claire clipi, mirată.

— Ai avut o...

Privirea stăruitoare a lui Myrnin o sfida să încerce doar să-şi încheie propoziţia, şi Claire capitulă.

— Uau, OK. Cum era? Mama ta...

— Rea, zise el. Păstrez asta numai ca să-i ţin spiritul la distanţă.

Ceea ce suna... cam la fel de logic ca majoritatea lucrurilor spuse de Myrnin, aşa că fata se hotărî s-o lase baltă.

În timp ce scotocea printre lucrurile din cutie — în majoritate,

alte hârtii, dar şi câteva flecuşteţe interesante — îl întrebă:

— Aşadar, tu cauţi ceva în mod special, sau doar cauţi, și atât?

— Doar caut, îi răspunse el, însă Claire îi cunoştea tonul acesta al vocii, şi-şi dădea seama c-o minte.

Întrebarea era: o minţea cu un anume motiv, sau doar ca să se distreze? Pentru că, din partea lui Myrnin, putea să se aştepte la oricare dintre variante.

Degetele lui Claire se strânseră pe ceva mărunt: un delicat lănţişor din aur. Trase de el şi, încetul cu încetul, lănţişorul ieşi la iveală din talmeş-balmeşul de hârtii, rotindu-se lent în lumină. Avea pe el un medalion, iar în interiorul lui se găsea portretul în stil victorian al unei tinere femei. Pe sub geam, pe margini, era o şuviţă de păr, împletită într-o coadă miniaturală.

Claire şterse cu degetul mare suprafaţa geamului străvechi, încreţindu-şi fruntea, şi deodată recunoscu chipul care o privea de acolo.

— Hei! Dar asta e Ada!

Myrnin înhăţă medalionul, privi cu atenţie portretul pentru o clipă, după care închise ochii.

— Credeam că l-am pierdut, zise. Sau, poate, că nici nu l-am avut vreodată. Dar uite-l, până la urmă.

Şi, uite-aşa, Ada prinse viaţă, pâlpâind, de cealaltă parte a camerei. Nu, nu era în viaţă, propriu-zis; nu mai era. Ada nu era decât o imagine bidimensională, un fel de proiecţie, a bizarului Frankenstein de operetă amplasat sub laboratorul lui Myrnin; computerul acela era adevărata Ada, cuprinzând şi părţi din fiinţa originală. Imaginea Adei încă purta rochie în stil victorian şi bluză până la gât, şi părul prins în creştet într-un coc complicat, lăsând să-i atârne şuviţe ondulate în jurul feţei. Nu arăta tocmai cum ar fi trebuit: mai degrabă, ca o foarte bună imagine generată de computer a unei persoane, decât ca o persoană.

— Fotografia mea, zise.

Vocea ei avea bizare inflexiuni electronice, fiindcă se folosea de orice difuzor existent în preajmă; telefonul mobil al lui Claire devenise parte a sistemului ei de sunet surround, ceea ce i se păru fetei într-atât de sinistru, încât întinse mâna cu un gest automat şi-l deconectă.

Ada o săgetă cu o privire întunecată, în timp ce imaginea ei

fantomatică trecea prin lucrurile aflate în cale: mese, scaune, corpuri de iluminat.

— Da, zise Myrnin, cu un calm de parcă i s-ar fi întâmplat în fiecare zi să stea de vorbă... ceea ce, de fapt, aşa şi era. Crezusem c-am pierdut-o. Vrei s-o vezi?

Ada se opri în loc şi imaginea îi pluti prin aer în mijlocul vastei întinderi a podelei, fără să aştearnă vreo umbră pe ea.

— Nu, răspunse, şi, fără ajutorul telefonului lui Claire, vocea i se auzi din străvechiul difuzor din fundul laboratorului, slab şi scrâşnit. Nu e nevoie. Îmi amintesc ziua în care ţi-am dat-o.

— Şi eu, zise Myrnin.

Tonul lui rămase calm, şi Claire chiar nu izbuti să-şi dea scama dacă amintirea despre care vorbeau era una plăcută, sau nu.

— De ce-ai căutat-o?

— N-am căutat-o, răspunse Myrnin, şi Claire era aproape convinsă că minţea iarăşi. Ada, te-am rugat doar să nu mai vii aici, decât când te chem eu. Dac-aş fi avut alţi vizitatori?

Chipul delicat şi nu-tocmai-viu al Adei se schimonosi într-o expresie dispreţuitoare.

— Cine să te viziteze pe tine?

— Excelentă precizare!

Tonul lui Myrnin devenise deja mai rece, mai dur, şi cu o notă de ţâfnă.

— Nu vreau să vii încoace decât când te chem eu, repetă. Ne-am înţeles, sau trebuie să vin eu la tine şi să-ţi modific programul? Nu cred că ai avea motive să-mi mulţumeşti.

Ada îi aruncă o privire feroce din ochii numai electricitate statică şi gheaţă, şi, în sfârşit, se întoarse — o întoarcere bidimensională, ca a unei siluete decupate din carton — şi se repezi cu viteza fulgerului prin zidul solid.

Dispăru.

Myrnin scoase un oftat prelung.

— Asta ce naiba a mai fost? întrebă Claire.

Ada îi stârnea fiori şi, în plus, Ada chiar n-o agrea deloc. Claire reprezenta, dintr-un anumit punct de vedere, o rivală în privinţa atenţiei lui Myrnin, iar Ada...

Ada era oarecum îndrăgostită de el.

Myrnin îşi coborî privirea spre lănţişorul şi medalionul cu

portret din palma lui. Pentru moment, nu zise nimic, şi Claire chiar crezu că nici n-o să se deranjeze. Dar apoi, fără să ridice ochii, el zise:

— Am ţinut la ea, să ştii.

Lui Claire i se păru c-o spunea mai mult pentru el, decât pentru ea.

— Ada şi-a dorit ca eu s-o transform, şi am transformat-o. A fost cu mine timp de aproape o sută de ani, înainte ca...

Înainte ca el să fie cuprins de o criză, într-o zi, completă în gând Claire. Şi Ada murise înainte ca el să se poată opri. Myrnin îi spusese încă din prima zi când îl cunoscuse că era primejdios să fii în preajma lui, şi că-şi dăduse gata o mulţime de asistenţi.

Iar Ada fusese prima pe care o ucisese.

— N-a fost din vina ta, se auzi Claire spunând. Erai bolnav.

Umerii lui Myrnin se mişcară foarte puţin, în sus, apoi în jos: o ridicare din umeri, una aproape insesizabilă.

— E o explicaţie, nu o scuză, zise, şi-şi ridică privirea spre ea.

Claire fu oarecum uimită de ce văzu: el aproape că arăta... în fine, uman.

Şi, brusc, impresia aceasta dispăru. Myrnin îşi îndreptă spinarea, îşi strecură lănţişorul cu medalion în buzunarul vestei, şi făcu un semn cu capul spre cutie.

— Continuă, zise. E încă posibil să mai existe acolo şi lucruri mai utile decât aberaţiile sentimentale.

Aoleu! Ei nici măcar nu-i plăcea de Ada, şi tot o ustură replica lui. Spera doar că, în clipa aceea, computerul — computerul care conţinea încă-oarecum-viul creier al Adei — nu-l auzise.

Slabă speranţă.

După-amiaza trecu. Claire se învăţă să cerceteze colile de hârtie, în loc să le citească: în majoritate, nu erau decât scrisori, o arhivă a prieteniei dintre Myrnin şi persoane demult dispărute, sau vampiri încă existenţi. Foarte multe erau de la Amelie, scrise de-a lungul anilor: interesante, dar tot însemnau istorie, iar istoria era egală ca plictiseala.

Abia când ajunse aproape de fundul celei de-a doua cutii găsi un lucru pe care nu-l recunoscu. Ridică obiectul de formă neobişnuită — o sculptură? — şi şi-l aşeză în palmă. Era metalic, dar surprinzător de uşor. Avea un soi de slab luciu ruginiu, însă în mod clar nu era fier. Avea gravate pe el mai multe simboluri, pe unele Claire recunoscându-le ca fiind alchimice.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Dar, înainte ca vorbele să-i iasă de-a binelea de pe buze, palma îi rămase goală, iar Myrnin era deja în cealaltă parte a încăperii, întorcând şi iar întorcând în mâini micul obiect straniu, lăsându-şi degetele să-i lunece peste toate unghiurile lui şi să pipăie, tremurătoare, simbolurile profilate.

— Da, şopti el, după care strigă: Da!

Şi începu să ţopăie pe loc, exact ca Eve când aflase că primise rolul Blanche DuBois, dar se opri şi flutură obiectul spre Claire.

— Vezi? o întrebă.

— Sigur că da, răspunse ea. Ce e?

Buzele lui se întredeschiseră şi, pentru o clipă, Claire crezu că-i va răspunde, însă deodată lui Myrnin îi apăru în ochi o luminiţă vicleană, şi degetele i se strânseră în jurul contururilor ascuţite ale obiectului.

— Nimic, zise el, cu o voce ca un tors de pisică. Rogu-te, continuă. Eu voi fi... acolo.

Şi se duse în acea zonă a laboratorului în care-şi stabilise colţul pentru citit, cu un fotoliu masiv din piele şi o lampă din sticlă colorată. Mută cu grijă fotoliul astfel încât să stea cu spatele spre ea, şi se trânti, ridicându-şi picioarele încălţate în papucii cu iepuraşi pe o perniţă, şi începând să-şi examineze descoperirea.

— Ţicnit, oftă ea.

— Te-am auzit!

— Foarte bine, ripostă Claire, retezând sforile care legau cea din urmă cutie.

Iar aceasta explodă.

Doi

Când deschise iar ochii, Claire văzu trei feţe profilându-se deasupra ei. Una era a lui Myrnin, şi părea îngrijorată. Alta era încadrată de părul blond strălucitor al colocatarului ei Michael Glass: Michael îi ţinea mâna într-a lui, ceea ce era drăguţ, fiindcă Michael era un scump, şi avea şi mâini frumoase. Pentru cea de-a treia avu nevoie de câteva clipe până s-o recunoască.

— Ah, murmură ea. Bună seara, domnule doctor Theo.

— Bună, Claire, îi răspunse Theo Goldman, şi imediat îşi duse un deget la buze.

Era un bărbat mai în vârstă, un pic cam uzat, pe ici, pe colo, şi ţinea la urechi un străvechi stetoscop negru. Îi asculta bătăile inimii.

— A, foarte bine, zise el. Inima îţi bate încă. Sunt convins că-ţi va face plăcere să afli.

— Mhî, zise Claire, încercând să se ridice în capul oaselor.

Dar nu păru o idee bună, şi Michael fu nevoit s-o sprijine fiindcă-şi pierduse echilibrul. Durerea de cap o izbi în clipa imediat următoare, masivă ca un uragan stârnit în interiorul craniului ei.

— Au!

— Te-ai lovit la cap când ai căzut, o lămuri Theo. Nu cred să fie vreo leziune permanentă, dar tot trebuie să te duci la doctorul tău şi să-ţi faci analizele. N-aş suporta gândul că mi-a scăpat ceva.

Claire inspiră adânc.

— Poate c-o să mă duc la doctorul Mills. Pentru orice eventualitate... hai, staţi! De ce-am căzut?

Ceilalţi schimbară priviri între ei.

— Nu-ţi aminteşti? o întrebă Michael.

— De ce? E chiar atât de grav? E vreo leziune cerebrală?

— Nu, rosti pe un ton hotărât Theo; e destul de firesc ai unele pierderi de memorie într-un astfel de eveniment.

— Ce fel de eveniment?

Din nou, tăcerea aceea, aşa că nivelul personal de alarmă al lui Claire trecu de la cod galben la portocaliu.

— Îmi spune şi mie cineva?

— A explodat o bombă, îi explică, în cele din urmă, Myrnin.

Claire clipi mărunt, nefiind întru totul convinsă că auzise bine.

— O bombă... Eşti sigur că înţelegi despre ce e vorba? Pentru că...

Făcu un gest vag spre ea, apoi în jur, prin încăpere, care părea în destul de mare măsură intactă. Toată sticlăria, intactă.

— Pentru că, în general, bombele fac bum!

— A fost o bombă uşoară, îi explică Myrnin. Pipăie-ţi faţa.

Acum, că se gândea la asta, chiar îşi simţea faţa un pic cam înfierbântată. Îşi pipăi obrajii cu degetele. Ardeau.

— Ce mi s-a întâmplat? întrebă, fără să-şi poată ascunde frica

din voce.

Theo şi Michael încercară să-i răspundă simultan, însă Michael avu câştig de cauză.

— E ca o arsură de la soare, îi zise. Faţa ţi s-a făcut un pic roz, atât.

Michael nu se prea pricepea să mintă.

— Grozav. Înseamnă că sunt roşie ca o cireaşă, este?

— Nicidecum, o contrazise, cu voioşie, Myrnin. Categoric nu eşti roşie ca o cireaşă. Sau ca un măr. Deocamdată.

Claire se strădui să se concentreze din nou spre ceea ce era — spera ea — mai important.

— O bombă uşoară?

Myrnin păru deodată cu mult mai serios.

— Pentru oameni, înseamnă doar o neplăcere, zise el. Pentru mine, ca şi pentru oricare vampir, ar fi fost extrem de vătămătoare, dacă eu aş fi fost cel care-ar fi deschis cutia.

— Şi, cine ţi-ar fi trimis ţie o bombă?

Myrnin ridică din umeri.

— Ei, e mult de-atunci. E posibil să fi fost Klaus. Dar la fel de posibil e să mi-o fi trimis chiar eu însumi. Nu sunt mereu chiar raţional, ştii? Oricum, îţi atrag atenţia că, dac-aş fi în locul tău, n-aş deschide cutia cealaltă.

Claire îi adresă o privire prelungă, fără cuvinte, după care acceptă mâna întinsă de Michael ca să se poată pune pe picioare. Se simţea ameţită şi — da — arsă de soare, şi extrem de murdară.

— Grozav. E posibil ca tu să-ţi fi trimis singur colete-capcană. Dar de ce-ai fi făcut una ca asta?

— Excelentă întrebare, o aprobă Myrnin, îndepărtându-se de ea şi apropiindu-se de masă, de unde scoase, din cutia deschisă, un vălmăşag complicat de metale şi sârme — genul de bombă pe care ar fi putut s-o fabrice un inventator dement din epoca victoriană — pe care-l puse, cu multă prudenţă, deoparte.

— Nu-mi trece prin minte decât că avea menirea să protejeze ce altceva ar mai fi fost în cutie.

Stătu mult timp aşa, privind fix interiorul cutiei, fără să se mişte, aşa că, până la urmă, Claire îşi dădu ochii peste cap și zise:

— Ei?

— Ce?

— Ce e în cutie, Myrnin?

În chip de răspuns, el răsturnă cutia în direcţia ei. Un nor de praf înceţoşă aerul, iar după ce se risipi, Claire văzu că în cutie nu era nimic.

Absolut nimic.

— Am plecat acasă, anunţă ea, oftând. Slujba asta e chiar naşpa.

† † †

Michael o conduse cu maşina înapoi la Casa Glass, pentru că asta înţelesese ea prin acasă, cu toate că, practic, nu locuia acolo. De fapt, părinţii ei îi oferiseră o cameră în casa lor, şi lucrurile îi erau acolo. Majoritatea. În fine, o parte. Şi, conform înţelegerii la care ajunsese cu ei, Claire dormea acolo aproape în fiecare noapte... câteva ore, oricum.

Toate acestea făceau parte din măreţul plan prin care părinţii ei încercau să-i menţină pe ea şi pe Shane... în fine, poate că la distanţă ar fi o exprimare prea brutală. Cuminţi, să zicem. Nu voiau ca fetiţa lor să trăiască în concubinaj cu băiatul rău al oraşului, cu toate că Shane nu era băiatul rău al oraşului, şi el şi cu Claire se iubeau.

Se iubeau. Gândul acesta încă îi provoca mici furnicături delicioase ori de câte ori îi revenea în minte.

— Părinţii, rosti ea cu voce tare, determinându-l pe Michael să-şi întoarcă privirea spre ea.

— Ce-i cu ei?

— Ei provoacă toată nebunia, îi explică ea. Shane e acasă?

— Încă nu. Am dus-o pe Eve la prima ei repetiţie, o informă Michael, arcuindu-şi lent buzele într-un zâmbet. Chiar atât de entuziasmată a fost când a primit scrisoarea?

— Depinde ce înţelegi prin entuziasmată. Adică, dacă arăta ca un personaj din desene animate drogat? Da. N-am știut niciodată că e atât de amatoare să joace teatru şi aşa mai departe.

— Adoră teatrul. Mereu imită secvenţe din filme sau din spectacole de televiziune, în camera ei. Când eram în liceu, obişnuia să organizeze mici scenete în sala pentru studiu, ne împărţea rolurile, pe care le scrisese pe bucăţele de hârtie, şi profesoara nu-şi dădea niciodată seama ce naiba se-ntâmplă. O

nebunie, dar amuzantă.

Michael puse frână. Claire nu vedea prin geamurile fumurii, dar presupuse că aveau roşu. Bine că Michael avea acea vedere specială, a vampirilor, fiindcă altfel ar fi stat să facă schimb de informaţii legate de asigurare cu vreun alt şofer.

— Aşa că, pentru ea, e mare lucru, adăugă Michael.

— Mda, m-am prins. Hei, am auzit c-o să cânţi mâine în sala de spectacole de la TPU[5]!

Vârfurile urechilor lui Michael căpătară o uşoară nuanţă trandafirie, ceea ce (chiar şi la un vampir) era o imagine adorabilă.

— Mda, se pare că au auzit de ultimele trei concerte de la Common Grounds.

Acele evenimente fuseseră destul de spectaculoase, Claire era nevoită s-o recunoască: lumea se înghesuise în sală, stând umăr la umăr, inclusiv un impresionant număr de vampiri, cu toţii purtându-se frumos, măcar în serile respective.

— Nu e cine ştie ce, zise Michael.

— Dar eu am auzit că s-au vândut toate biletele, replică, satisfăcută, Claire. Aşa că e cine ştie ce, gagiule. împacă-te cu ideea.

Pe chipul lui Michael apăru o expresie oarecum complicată: mândrie, nervozitate, teamă de-a dreptul. Clătină din cap şi oftă.

— Ai simţit vreodată că viaţa îţi scapă de sub control?

— Tocmai am fost să lucrez pentru un vampir, m-am speriat de un păianjen şi am fost doborâtă de o bombă cu efect bronzant. Şi asta doar pe ziua de azi, nu într-o săptămână.

— OK, mda. Am înţeles, zise Michael, rotind din volan şi frânând încă o dată. Ai ajuns acasă, domnişoară roz.

— Nici în gând să nu-mi mai spui aşa.

Doar că, atunci când ajunse sus, în camera ei, în faţa oglinzii, îşi dădu seama că nu numai Michael putea să-i spună aşa, sau mai rău. Faţa ei era de un roz lucios. Ca şi cum ar fi fost tăvălită prin fard şi apoi învelită cu celofan. Pfui! Când îşi apăsă pielea cu degetele, lăsă spectaculoase urme albe, revenirea la culoarea iniţială petrecându-se cu încetinitorul.

— Îl omor, bombăni ea.

---

5 Abreviere pentru Texas Prairie University, instituția de învățământ din Morganville

Trânti uşa de la baie, o încuie şi dădu drumul la duş, privindu-şi înciudată în oglindă faţa de un roz aprins.

— Îl leg de un pat pentru bronzat artificial. Îl duc în mijlocul deşertului şi-l atârn cu capul în jos. Myrnin, te-ai fript. Ce zic eu, te-ai ars!

Arăta şi mai rău fără haine pe ea: pielea, palidă de la natură, era într-un contrast izbitor, zguduitor, cu faţa parcă arsă de soare. Nu-şi dăduse seama până acum, dar avea arsuri şi pe dosul mâinilor, şi pe braţe: peste tot unde fusese expusă exploziei luminoase.

Radiaţii. Radiaţii cu ultraviolete. Deocamdată n-o dureau, însă Claire ştia că foarte curând aveau să apară şi durerile. Se grăbi să-şi termine duşul, deja incomodată de usturimile provocate de jetul de apă pe pielea afectată, după care scotoci zadarnic prin şifonier după ceva care să nu distoneze prea rău cu noua ei schemă coloristică, roz aprins.

O, cât o să se bucure Monica de asta, ca şi cum ar primi un căţeluş nou.

În cele din urmă, îşi puse sutienul şi chiloţii şi se trânti în pat, cu ochii în tavan. Ştia că ar fi fost cazul să-şi usuce părul, dar era într-o dispoziţie prea proastă ca să se mai sinchisească. Un păr frumos şi strălucitor nu-i va fi de mare folos, la urma urmei. Iar un păr încurcat, alandala, măcar s-ar potrivi cu actuala ei dispoziţie.

După un bun sfert de oră de meditaţie tristă — ceea ce cam însemna durata maximă pentru ea — Claire îşi înhăţă căştile şi începu să asculte ultima prelegere a lui Myrnin pe tema teoriei coardelor. În fine, ea presupunea că ar fi vorba despre teoria coardelor, cu toate că Myrnin avea tendinţa de a confunda ştiinţa cu mitologia, cu alchimia, cu magia şi cu cine mai ştie ce altceva. Totuşi, unele fragmente păreau mai raţionale decât orice auzise ea din partea profesorilor cu diplomă... în timp ce altele nu erau decât totale aiureli.

Şpilul era ca ea să-şi dea seama care cum erau.

Nici măcar nu realiză că mai e cineva în cameră, până când nu se lăsă patul într-o parte.

Claire deschise ochii şi privi prin întunericul aproape deplin — când se mai şi întunecase? — şi pipăi instinctiv după pătură, după care-şi aminti că se trântise peste ea, aproape goală, şi panica îi căpătă proporţii de dezastru nuclear. Îşi smulse căştile

de pe urechi şi se rostogoli dincolo de marginea patului, cât mai departe de greutatea care se instalase de cealaltă parte...

Veioza de pe noptieră se aprinse, dezvăluind-o pe Eve, în toată splendoarea ei goth.

Purpuriul încă era culoarea zilei, însă căpătase o tentă neprotocolară: colanţi purpurii pe sub un şort negru bufant, şi un tricou purpuriu imprimat peste tot cu litere gotice.

Eve îşi înclină capul într-o parte, examinând-o pe Claire.

— Uau, exclamă ea. Respect, fetiţo. A naibii arsură de soare. N-am mai văzut aşa ceva de când a adormit o verişoară de-a mea pe un şezlong de pe terasă, pe 4 Iulie, la nouă dimineaţa, şi n-a mai trezit-o nimeni până la patru după-amiaza.

Claire, încă străduindu-se să-şi stăpânească bătăile zorite ale inimii, luă câteva guri zdravene de aer şi-şi apucă halatul de baie de pe scaunul din colţul camerei. În timp ce și-l trăgea pe ea, îşi atinse dosul palmelor şi braţele şi fu cât pe ce să ţipe iarăşi de durere. Faţa parcă-i era cuprinsă de flăcări, aşa şi-o simţea. Literalmente, de flăcări.

— Nu e arsură de soare, zise. A fost un fel de bombă cu ultraviolete. Destinată lui Myrnin.

— Au! Bun, aşadar trebuie să-ţi facem rost de o găleată de porcărie din aia de cremă contra arsurilor solare. Am notat.

Claire îşi legă cordonul halatului.

— Şi, ai venit numai să vezi monştrii de la circ?

— Păi... oricât ar fi de distractiv, nu. Am venit să-ţi spun că masa e gata, dar tu erai absorbită de muzică.

Claire se gândi dacă să-i explice că asculta o prelegere, dar ajunse la concluzia că, pentru universul lui Eve, asta ar fi fost prea mult.

— Scuze, zise.

— Ei, n-aş fi îndrăznit să intru, numai că Shane e jos, pune masa, zise Eve, făcându-i şmechereşte cu ochiul. Şi, să-l fi trimis pe el, în fine... S-ar fi răcit mâncarea, nu?

Of, Doamne! Shane. Shane avea s-o vadă aşa, arătând ca o exilată oarecare de pe Planeta Purpurie.

— Nu... nu cred că mă simt destul de bine ca să mănânc, minţi ea, chiar în timp ce stomacul îi chiorăia fiindcă auzise de mâncare. Poate dacă mi-ai aduce...

— Asta doar o să se înrăutăţească, o întrerupse Eve, cu o voioşie nemiloasă. O, da! Şi zdravăn de tot. Mai întâi, faţa roşie,

pe urmă, băşicile, după care se jupoaie pielea. Crede-mă, dacă nu cumva ai de gând să te ascunzi timp de o săptămână de acum încolo, minimum, ar fi cazul să vii jos. Avem tacos.

— Tacos? repetă Claire, cu jind.

— Am făcut şi garnitura aia ciudată de orez care-ţi place ţie. Mă rog. Am fiert apa şi am pus garnitura ciudată de orez în ea, în orice caz. Asta înseamnă c-am gătit, corect?

— Pe-aproape, oftă Claire.

De cealaltă parte a camerei, oglinda reflecta o persoană îmbrăcată cu hainele ei, dar despre care refuza să creadă că ar fi chiar ea.

— OK, zise. Vin imediat.

— Ai face bine, zise Eve, trimiţându-i o bezea şi ieşind pe uşă, pe care o trânti în urma ei.

Claire se străduia încă să-şi dea seama dacă bluza ei roz o face să arate cât de cât mai bine, sau cât de cât mai rău, când simţi un fior îngheţat străbătând-o ca un val. Nu era curent, nu era nimic: doar ceva din interior. Era ca un fel de avertisment, primit direct de ea de la casa aceea semiconștientă.

Ceva era în neregulă în casă.

În timp ce ieşea din cameră, Claire îşi înşfacă trusa de apărare pentru cazuri de urgenţă — o geantă care conţinea de toate, de la sprayul cu piper, până la ţepuşe placate cu argint — şi parcurse în goană coridorul, apoi coborî la fel de repede treptele şi ajunse, tresărind, să vadă că toţi ceilalți, inclusiv Michael, stăteau calmi la masă.

— Ce e? se interesă Eve.

Michael se ridică de la masă, evident descifrând expresia feţei lui Claire, dacă nu de altceva.

— Ce naiba ai păţit? îl luă gura pe dinainte pe Shane.

Într-o situaţie normală, întrebarea lui ar fi făcut-o să se simtă rău de tot, însă acum nu-i mai ardea de aşa ceva.

— E ceva în neregulă, zise. N-a mai simţit asta nimeni dintre voi?

Ceilalţi se priviră între ei.

— Ce să simţim? întrebă Michael.

— Păi... frigul. A fost ca un val... de frig?

Cuvintele îi deveniră şovăitoare, fiindcă nu obţinea nici cea mai mică reacţie din partea lor.

— Voi nu l-aţi simţit... Cum e posibil? Michael?

Îl întreba în mod special pe Michael, fiindcă era casa lui și, practic, ea nu mai locuia aici. Exact. Casa n-ar fi trebuit să-i comunice ei nimic înainte de a-i transmite lui.

— Nu ştiu, răspunse el. Îl simţi şi acum?

— Da.

Claire încă simţea frigul, într-atât, încât fiori de gheaţă îi străbăteau tot trupul. Se miră că răsuflarea ei nu producea aburi.

— M-m-mai frig, izbuti să spună, şi Shane trecu peste şocul de a-i fi văzut faţa arsă şi veni să-i ia mâinile într-ale lui.

Ea tresări când îi atinse porţiunile de piele afectată, însă, în acelaşi timp, primi cu recunoştinţă căldura.

— Eşti îngheţată, constată el, şi luă repede o pătură de lână de pe spătarul canapelei, înfăşurând-o cu ea. Fir-ar să fie, Claire! O fi de la arsurile solare...

— Nu e... arsură solară, zise ea, printre dinţii care-i clănţăneau, în timp ce Shane o conducea până la masă şi-o ajuta să se aşeze. E casa. Trebuie să fie casa!

— Eu... nu cred, zise Michael, aşezându-se încet înapoi pe scaunul lui. Aş fi ştiut, Claire; imposibil să nu fi ştiut. E vorba despre altceva.

Claire scutură din cap şi se înfăşură mai strâns cu pătura, simţindu-se îngrozitor în ambele sensuri: faţa, arzând de fierbinţeală, şi corpul, dârdâind de frig.

— Încearcă să mănânci ceva, o îndemnă Eve, încărcându-i farfuria cu tacos. Sau ce-ai zice despre ceva fierbinte de băut?

Claire încuviinţă. Frigul părea să pătrundă tot mai adânc, sfredelindu-i oasele. Habar n-avea ce-ar putea să se-ntâmple dacă va ajunge mai departe, dar oricum nu i se părea că ar fi ceva de bine.

Absolut deloc.

Își ţinu pătura strânsă cu mâna dreaptă şi o întinse pe stânga după un taco, sperând că tremuratul n-o va face să împrăştie mâncarea pe toată masa... dar Shane o prinse de braţ.

— Priviţi, zise el, înainte ca ea să poată protesta. Priviţi brăţara.

Era brăţara Ameliei, cea pe care o purta la încheietura mâinii stângi, cea pe care nu mai putea să şi-o scoată, cea care amintea tuturor pentru cine lucra Claire (amintindu-i în acelaşi timp şi lui Claire, secundă de secundă).

Brăţara ar fi trebuit să fie din aur, însă pe centru culoarea pălise, devenind aproape albă, ca şi cum s-ar fi transformat în cristal.

Sau în gheaţă.

Fumega prin aer, aşa că frigul îşi degaja propriii aburi.

— Trebuie s-o scoatem, hotărî Shane, răsucindu-i mâna şi căutând o închizătoare.

Claire încercă să-i spună că nu exista aşa ceva, însă el nu era atent.

— Michael, e rece, frate. E foarte rece. Se-ntâmplă ceva rău.

Între timp, se ridicaseră toţi de pe scaune, strângându-se în jurul ei. Michael atinse brăţara, dar îşi retrase mâna şi-i căută privirea lui Shane.

— Asta nu se scoate, îi zise.

— Mă doare-n cot dacă nu trebuie să se scoată! se răsti Shane. Ajută-mă!

— N-are rost. E brăţara Fondatoarei, încercă să-i explice Michael, şi-l apucă de braţ pe Shane când îl văzu că acesta insistă să smucească brăţara. Frate, ascultă-mă! N-ai cum s-o scoţi! Tot ce putem să facem e s-o găsim pe Amelie. Numai ea poate s-o scoată.

— Amelie, repetă Claire, străduindu-se să-şi stăpânească dârdâitul violent, astfel încât să poată pronunţa cuvintele. Întreaga lume părea să se prefacă în gheaţă, rece şi toxică. E... ceva... în... neregulă... cu... Amelie...

Shane îi privi chiorâş pe Michael.

— Dă-mi drumul, îi ceru el.

Şi, după ce Michael îi eliberă braţul, continuă să arunce priviri fioroase.

— Tu n-ar fi trebuit să ştii dacă e ceva în neregulă cu Amelie, dacă tot eşti progenitura ei demonică, şi aşa mai departe?

— Nu e aşa, replică Michael, cu toate că furia începea să i se acumuleze în ochii albaştri şi în trăsăturile feţei. Nu sunt progenitura ei.

— La partea cu demonică nu mă mai contrazici? Indiferent cum vrei să-i spui, ea te-a făcut vampir. Nu poți să-ţi dai seama când are necazuri?

— Confunzi vampirii cu Omul-Păianjen, ripostă Michael, cu toate că deja renunţase la ceartă şi tocmai îşi scotea telefonul din buzunar.

Apăsă un buton şi începu să vorbească, dar nu cu Shane.

— Alo, Oliver? Eşti cu Amelie? Nu? Ea unde e?

Oricare ar fi fost răspunsul, închise cu un gest violent telefonul fără să mai spună nimic şi-i căută privirea lui Shane.

— Hai să mergem.

— S-s-staţi, izbuti să spună Claire, apucându-l de braţ pe Shane. U-u-un-de...

— Asta e şi întrebarea mea. Unde mergeţi? Pentru că vin și eu, interveni Eve, repezindu-se să-şi ia geanta din piele lăcuită cu cranii imprimate pe ea.

— Ba nu, nu vii. Trebuie să rămână cineva cu Claire.

— Atunci, vine şi ea. Femeile nu mai rămân de căruţă, Mikey, nu mai suntem ca-n secolul trecut, argumentă Eve, și Claire făcu semn c-o aprobă.

Sau, cel puţin, aşa avu impresia; era greu să-şi dea seama, cu tot dârdâitul ei.

— Bun, mai zise Eve. Hopa sus, puştoaico.

Trei

Drumul cu maşina lui Michael i se păru un coşmar. Eve luase o grămadă de pături, şi Claire aproape că se înăbuşea sub ele, însă tot îi era frig, şi din ce în ce mai frig, ca şi cum termostatul i s-ar fi defectat grav. Pielea i se albise, iar unghiile şi buzele i se învineţiseră.

Începea să arate a... moartă.

Chiar dac-ar fi încercat să vadă încotro merg, tot n-ar fi reuşit mare lucru: automobilul lui Michael fiind după standardele vampirilor, cu geamurile complet fumurii, ochii omeneşti nu puteau să zărească prin ele mai mult decât urme obscure de lumină, aşa că-şi concentră atenţia asupra respiraţiei. Încă o dată, şi încă o dată.

— Hei, Michael? o auzi pe Eve spunând. Mai ajungem azi?

— Deja am depăşit viteza legală.

— Bun, atunci accelerează.

Accelerarea bruscă o lipi pe Claire cu spinarea de banchetă. Shane o ţinu, însă ea nu-l simţi. Încetase acum să dârdâie, ceea ce o făcea să se simtă mai bine, dar în acelaşi timp era şi foarte, foarte obosită, reuşind cu greu să mai stea trează. Tremuratul

măcar fusese ceva de care să se agațe, însă acum nu-i mai rămăseseră decât frigul şi tăcerea. Totul părea să se îndepărteze de ea, lăsând-o în urmă.

— Hei! auzi un strigăt şi simţi ceva, ca un val de căldură pe piele, aşa că deschise ochii şi văzu faţa lui Shane la doar câțiva centimetri de a ei.

Părea speriat. Îi ţinea mâinile pe obraji, străduindu-se s-o încălzească.

— Hei, Claire! Nu închide ochii. Stai cu mine. OK?

— OK, şopti ea. Obosită.

— Văd. Dar nu pleca de lângă mine, m-ai auzit? Nici prin gând să nu-ţi treacă, zise el, mângâindu-i obrajii, părul, cu mâinile care tremurau aproape la fel de tare pe cât tremurase ea mai devreme. Claire?

— Aici.

— Te iubesc.

O spusese încet, aproape în şoaptă, ca un secret între ei doi, și Claire simţi o explozie de ceea ce aproape că putea fi numită căldură traversându-i pieptul.

— M-ai auzit?

Izbuti să-şi încline uşor capul în semn de încuviinţare, și i se păru că reuşeşte să şi zâmbească.

Michael opri repede automobilul şi coborî imediat, când Claire nici nu apucase să-şi dea seama că ajunseseră la destinaţie.

— Hei! protestă Eve, repezindu-se după el.

Shane deschise portiera din spate şi-o ridică în braţe pe Claire... sau, mai degrabă, balotul de pânză, fiindcă aşa se simţea Claire, înfăşurată în vreo şase pături.

Lumina lunii, de un albastru palid, aproape albicios dezvăluia iarbă, copaci şi pietre funerare.

Erau la cimitirul din Morganville.

— Mama mă-sii, murmură Shane. Nu e tocmai locul preferat de mine în materie de ieşiri în oraş, ştii? Claire? Mai eşti cu mine?

— Da, răspunse ea.

De fapt, chiar se simţea un pic mai bine, şi nu ştia de ce. Nu bine, evident. Dar nu mai simţea că se duce.

În faţa ei, îi văzu pe Michael şi pe Eve, croindu-şi drum prin labirintul de pietre funerare, cruci şi statui din marmură. Un mausoleu mare, alb, domina vârful colinei, însă ei nu se

îndreptau într-acolo: cotiră spre dreapta.

Claire îşi dădu seama încotro mergeau.

— Sam, şopti ea.

Shane trase adânc aer în piept, îl lăsă să iasă şi apoi porni, la rândul lui, în direcţia aceea.

Trecuseră luni de zile de când Sam Glass, bunicul lui Michael, murise... îşi sacrificase existenţa ca să-i salveze pe ei toţi, într-adevăr, dar mai ales pe Amelie. Era, cel puţin din câte ştia Claire, unicul vampir îngropat aici, în cimitir: avusese parte de o slujbă de înmormântare adevărată, de un doliu adevărat, şi probabil era singurul vampir din Morganville agreat de toţi şi respectat de ambele tabere.

Însă el fusese şi iubit: de Amelie. După standardele vampirilor, relaţia dintre Amelie şi Sam trecuse ca o vijelie: el se născuse în Morganville, nu avusese nici măcar o sută de ani când murise, însă din ceea ce văzuse Claire, între ei fusese o dragoste ca pe vremuri, intensă, una pe care încercaseră să şi-o refuze, şi nu o dată.

O găsiră pe Amelie îngenuncheată la mormântul lui.

De la distanţă, semăna cu unul dintre îngerii aceia din marmură: palidă, îmbrăcată în alb, nemişcată. În schimb, părul ei lung, blond pal, i se revărsa liber, în valuri, în jurul feței și pe spate, şi vântul îngheţat i-l spulbera şi i-l flutura ca pe un steag.

Oricât de frig i-ar fi fost lui Claire, Amelie arăta cu mult mai îngheţată. Nu exista durere în expresia ei. Nu exista nimic: pur şi simplu... nimic. Nu păru să-i vadă pe cei patru când se opriră în apropierea ei; nu se mişcă, nici nu vorbi, nici nu reacţionă în vreun fel.

— Hei, o apostrofa Shane. Încetează, indiferent ce-ai avea de gând. Îi faci rău lui Claire.

— Da? se auzi vocea Ameliei, dar tărăgănată şi parcă oarecum îndepărtată, ca şi cum ea ar fi fost la kilometri depărtare, dar ar fi vorbit prin intermediul trupului aflat în fața lor. Cer iertare, zise ea.

Nu se clinti. Nu mai zise altceva. Shane şi Michael schimbară o privire între ei, şi Michael descifra clar mesajul care spunea că, dacă nu va face el ceva, atunci va acţiona Shane, şi nu va fi deloc plăcut.

Atunci, Michael întinse mâna spre Amelie, vrând s-o ajute să se ridice. Iar ea se răsuci spre el, brusc şi plină de energie,

cuprinsă de o furie sălbatică, având flăcări în ochii sângerii, în contrast cu faţa albă ca varul, şi colţii scoşi în unghiuri ascuţite, ucigătoare.

— Nu mă atinge, băiete!

Michael se retrase, ridicând ambele braţe în semn de capitulare. Amelie îl ţintui cu o privire fioroasă — pe toți îi ţintui — timp de alte câteva secunde, după care-și întoarse din nou ochii spre mormântul din faţa ei.

Roşeaţa se risipi, iar ochii îi redeveniră de un cenuşiu şters şi, din nou, absenţi.

Explozia de furie a Ameliei o străpunsese pe Claire ca un val de caniculă din timpul verii, alungându-i pentru moment frisoanele. Se foi în braţele lui Shane, iar el o lăsă jos. Claire îşi lepădă păturile, păstrând numai una, şi se lăsă pe vine în faţa Ameliei, de cealaltă parte a mormântului.

Amelie privea drept prin ea, chiar şi atunci când Claire îşi ridică mâna şi-i arătă brăţara de la încheietură. Aurul se acoperea din nou de chiciură, deja, şi Claire simţea cum îngheţul i se strecoară înapoi în trup.

— Sunteţi o laşă, îi zise Ameliei.

Privirea Ameliei se limpezi, concentrându-se subit lui Claire. Fără vreo altă reacţie, însă fie şi numai aceasta era de ajuns s-o determine pe Claire să tacă, dorindu-şi să-şi fi putut lua cuvintele înapoi.

Dar nu se lăsă. În loc de asta, inspiră adânc şi-şi continuă atacul.

— Credeţi că Sam asta ar vrea, să staţi aici şi să vă doriţi moartea? Adică, vă înţeleg suferinţa. Dar prea semănaţi a elevă de liceu.

Amelie se încruntă, aproape insesizabil: doar o minusculă încreţitură a frunţii.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta? se interesă ea.

A! Arsurile...

— Lăsaţi-mă pe mine. Ce se-ntâmplă cu dumneavoastră? Vă simt... atât de rece!

În timp ce vorbea, constată că era ceva neobişnuit la mâinile Ameliei. Purta mănuşi... de culoare închisă. Nu, nu asta. Se vedeau pete albe de piele prin...

Sânge. Avea mâinile pline de sânge. Şi i se vedeau crestături la încheieturi, tăieturi adânci. Astea ar fi trebuit să se vindece,

cugetă Claire, simţind cum i se strânge pielea pe tot trupul, şi se cutremură, cuprinsă de panica şocului. Habar n-avea de ce rănile Ameliei rămâneau deschise, continuând să sângereze: la vampiri, pur şi simplu, nu era posibil aşa ceva.

Şi totuşi, Amelie găsise cum să procedeze. Şi avea de gând să se sinucidă, cu adevărat. Nu era un oarecare strigăt exagerat de melodramatic după ajutor. Ea nu aştepta ajutor, nici nu-l căutase.

Tocmai de-asta se înfuriase.

Claire se simţi invadată de o explozie de groază absolută. Ce să fac? Ce să spun? Îşi ridică privirea spre Michael însă el stătea deoparte, şi departe de Amelie: n-avea cum să vadă ce văzuse ea.

Eve, în schimb, văzu. Şi, spre deosebire de Claire, nu şovăi. Se trânti în genunchi, pe iarba rece, lângă Amelie, apucă pe femeia-vampir de braţul stâng şi-l răsuci astfel încât încheietura să-i fie cu faţa în sus. Se vedea ce iţindu-se din tăietură, şi Claire aproape că leşină când îşi dădu seama că Amelie îşi înfipsese o monedă de argint rană, ca să-i împiedice vindecarea.

Eve i-o scoase. Amelie se cutremură şi, în doar câteva secunde, rana se închise, şi sângele îşi opri curgerea.

— Copilă tâmpită! mârâi ea, îmbrâncind-o pe Eve care se întinsese spre celălalt braţ. Nu-ţi dai seama ce faci!

— Ce, că-ţi salvez viaţa? Ba nu, să ştii că înţeleg destul de bine noţiunea. Şi-acum, stai cuminte. Dacă mă muşti, îţi jur că te străpung cu ţepuşa.

În ochii Ameliei reapăru roşeaţa sângerie, după care-şi reveniră la normala lor nuanţă, nu tocmai umană, de cenuşiu.

— Nu ai nicio ţepuşă la tine.

— Uau, m-ai luat în sensul literal... Poate că n-oi avea eu acum, dar stai să vezi. Doar să mă muşti, şi asta e, căţeaua... Nu vreau să spun că eşti o căţea: e doar o exprese. O cunoşti?

Pălăvrăgeala lui Eve nu era menită decât s-o distragă. În timp ce vorbea, reuşi să-i ia braţul drept şi să-i scoată Ameliei moneda de argint şi din rana aceea.

Scurgerea sângelui din mâinile Ameliei peste ţărâna mormântului încetini, se mai văzură doar câţiva picuri, apoi încetă.

Iar Claire simţi, la rândul ei, cum frigul începe să-i dispară treptat din trup, pe măsură ce rănile Ameliei se vindecau. În

sfârşit, îşi putea simţi din nou viaţa din ea: căldura din corp, bătăile inimii. Se întrebă dacă aşa s-o simţi Amelie tot timpul: cu iarna aceea îngheţată pe dinăuntru.

Dacă aşa era, atunci înţelegea de ce se afla aici Amelie.

Vântul nopţii făcu să trosnească crengile copacilor şi-i învolbură Ameliei părul decolorat peste faţă, ascunzându-i chipul. Claire urmări cu privirea cum rănile de pe braţele femeii vampir se estompează, crestăturile roşii transformându-se treptat în dungi pale, apoi dispărură cu totul.

— Ce naiba făceai acolo? o întrebă Michael.

Amelie ridică din umeri.

— Este un vechi obicei, zise ea. Ofrandă de sânge adusă celor pe care i-ai pierdut. Este nevoie de voinţă şi de pricepere ca s-o faci aşa cum se cuvine.

— Ca să nu mai adăugăm şi de prostie, se amestecă Eve, lucrurile de genul ăsta pot să-i omoare pe cei mai mulţi dintre oameni, nu mai vorbesc şi de majoritatea vampirilor.

Amelie încuviinţă printr-o înclinare lentă a capului.

— Este posibil.

Michael, care, după expresia feţei, fusese cel mai îngrozit dintre toţi, găsi în sfârşit ceva de spus.

— De ce? se interesă el. De ce-ai face una ca asta? Din cauza lui Sam?

Întrebarea aceasta chiar aduse un zâmbet, sau cel puţin o umbră de zâmbet, pe buzele ei palide.

— Bunicul tău s-ar supăra foarte rău pe mine dacă s-ar gândi că el ar fi cauza. M-ar considera o romantică incorigibilă.

Eve pufni.

— Avem aici ceva romantic, apoi ceva dramatic, şi ceva idiotic. Ghici care dintre ele.

Zâmbetul Ameliei se şterse, şi în ochi îi reveni ceva din scânteia aceea. Îşi ridică bărbia, fixând-o cu privirea pe Eve.

— Dar tu nu te trezeşti în fiecare dimineaţă şi-ţi vopseşti faţa cu machiajul tău de clovn, ştiind că prin aşa ceva te diferenţiezi de ai tăi? Cum este fraza aceea întrebuinţată de generaţia voastră? Cine se-aseamănă se-adună?

— Sunt destul de convinsă că fraza asta a fost la mare modă acum vreo paisprezece generaţii, dar, da, îţi înţeleg punctul de vedere. Şi poate că sunt eu teatrală, dar, stai aşa, cel puţin nu sunt tăietoare.

— Ce să fii?

— Tăietoare, repetă Eve, arătând spre încheieturile însângerate ale Ameliei. Ştii cum e, poezii proaste, muzică emo, trebuie să-mi tai venele ca să simt, fiindcă lumea e atât de îngrozitoare?

— Nu acesta este motivul...

Amelie se întrerupse şi tăcu preţ de câteva secunde, după care-şi înclină încet capul în semn aprobator.

— Poate. Poate că exact aşa mă simt, da.

— Atunci, e al naibii de rău, conchise Eve, şi în vocea ei se simţea o răceală stranie, care o făcu pe Claire să clipească a mirare. Ai de gând să-ţi dai viaţa lângă mormântul iubitului tău? N-ai decât. Eu sunt goth: te înţeleg. Dar nu îndrăzni s-o tragi şi pe Claire după tine, că te urmăresc până-n iad şi te străpung acolo cu ţepuşa.

Acum, până şi Shane se holba la Eve ca şi cum n-ar mai fi văzut-o în viaţa lui. Claire deschise gura să spună ceva, dar în ruptul capului nu-şi putu închipui ce anume. Tăcerea se prelungi, tot mai mult, şi într-un târziu Amelie întoarse capul spre Claire şi zise:

— Brăţara. Ea te-a prevenit despre... situaţia mea.

— A prevenit-o? A fost cât pe ce s-o omoare, exclamă Shane. O luai şi pe ea cu tine. Dar asta o ştiai deja, nu?

Amelie scutură din cap.

— Nu ştiam, zise, apoi oftă, ceea ce o făcu să pară foarte tânără, şi foarte umană.

Şi, după cum avu impresia Claire, foarte istovită.

— Am uitat, continuă Amelie, că este posibil să se întâmple un astfel de lucru, cu toate că, dacă mă gândesc, consider că este foarte posibil. Trebuie să-mi cer scuze faţă de tine, Claire. Te simţi mai bine acum?

Lui Claire încă-i era frig, însă ea se gândi că starea ei se datora mai degrabă vântului îngheţat şi contactului cu pământul rece, decât vreunei magii. Făcu semn că da, străduindu-se să nu dârdâie.

— Sunt bine. Dar dumneavoastră aţi pierdut foarte mult sânge.

Amelie ridică din umeri, aproape imperceptibil, ca şi cum n-ar fi avut importanţă.

— Îmi voi reveni, zise, dar fără să pară prea entuziasmată de

asta. Acum, adăugă ea, lăsaţi-mă singură. Am anumite lucruri de îndreptat faţă de Samuel.

— Poţi foarte bine să-ţi verşi sângele peste mormântul lui şi altădată, o contră Eve. Hai, cucoană. Hopa sus. Hai să te ducem acasă.

Întinse mâna spre ea şi, din nou, Amelie se lăsă atinsă. Ciudat, îşi zise Claire în sinea ei: Michael era vampir, însă Amelie părea să aibă mai multă încredere în Eve, în clipa de faţă. Şi Michael simţea acelaşi lucru, la rândul lui: pe chip îi apăruse o expresie de îngrijorare.

— Fără muşcături, îi atrase atenţia Eve, în timp ce-o ajuta să se ridice.

Amelie îi aruncă o privire nimicitoare.

— Ei, toţi profesorii m-au învăţat că repetiţia e mama învăţăturii, replică Eve. Ai vreo maşină, ceva?

— Nu.

— Hm... dar oamenii tăi? Pândesc din umbră, de preferinţă cu o limuzină la îndemână?

Amelie îşi înălţă o singură sprânceană albă.

— Dacă mi-aş fi adus o escortă, în mod cert ar fi avut obiecţii privitoare la intenţiile mele prezente.

— La dramatica scenă a morţii? Mda, aşa cred. OK, atunci o să te conducem noi. Mai întâi, la banca de sânge, corect?

— În afară de cazul în care te-ai oferi ca donatoare.

— Pfui! Nu. Şi nici măcar să nu te uiţi la Claire, de asemenea.

— Nici la mine, interveni Shane. Gagiul nu face de-astea.

— Uneori mă întreb dacă generaţia voastră mai vorbeşte engleza cât de cât, comentă Amelie. Dar, da, dacă vreţi să mă conduceţi cu maşina până la banca de sânge, mă puteţi lăsa acolo în destulă siguranţă. Oamenii mei — pusese suficientă ironie în cuvinte încât să le dea de înţeles că le considera la fel de caraghioase ca şi ei — mă vor găsi acolo.

Tocmai se îndepărtau de mormântul lui Sam, deplasându-se cu încetineală şi într-o formaţie strânsă, când o umbră ieşi la iveală din spatele unui impunător mausoleu din marmură din vârful colinei.

Era vampir, dar nu de genul celor pe care se obişnuise Claire să-i vadă prin Morganville: acesta arăta ca un deprins cu traiul aspru, fără acces la duşuri sau la obiecte dichisire personală.

De asemenea, nu părea tocmai sănătos la minte.

— Amelie, zise bărbatul; cel puţin, aşa i se păru lui Claire, că ar fi un bărbat, deşi era greu să fie sigură, cu claia de păr învălmăşit care nu mai fusese pieptănată din secolul trecut, şi masa informă de straie murdare de sub pelerina jegoasă. Ai venit să-ţi vizitezi pălmaşii şi să le împarţi milostenii, ca în vremurile de odinioară?

Avea un accent pronunţat, englezesc, posibil... dar, în acelaşi timp, unul grosolan, nu precum cel rafinat al lui Oliver.

— O, rogu-vă, stăpână, ceva pomană pentru săraci? zise el, şi izbucni în râs.

Era un sunet uscat, cavernos, şi creştea... până când se auzi de peste tot, în jurul lor, din întuneric.

Erau mai mulţi acolo.

Michael se întoarse şi sfredeli cu privirea întunericul; poate că el vedea ceva, însă pentru Claire, nu existau decât umbre şi pietre de mormânt, şi râsetele acelea. Shane cuprinse cu un braţ.

Amelie se scutură de braţul sprijinitor al lui Eve şi se desprinse din micul lor grup.

— Morley, rosti ea. Observ că te-ai târât afară din canalul tău.

— Şi mie mi se pare că te-ai coborât din turnul tău de fildeş, domniţa mea, replică el. Şi iată-ne, întâlnindu-ne în cloaca în care-şi leapădă oamenii gunoaiele. Şi-ai mai şi adus mâncare. Câtă amabilitate!

Chicoteli fantomatice se auziră prin întuneric. Michael se întoarse, depistând ceva nevăzut de Claire; ochii i se înroşiră, şi ea îl văzu prefăcându-se din Michael, cel pe care-l cunoştea, în altceva, în ceva înfricoşător: în Michael, cel pe care nu-l cunoştea.

Eve simţi, la rândul ei, acelaşi lucru, şi făcu câţiva paşi înapoi, trăgându-se mai aproape de Shane. Părea calmă, dar îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă corp.

— Fă ceva, îi ceru Ameliei. Scoate-ne de-aici.

— Şi cum îţi imaginezi că aş putea s-o fac?

— Gândeşte-te la ceva!

— Chiar eşti un copil extrem de sâcâitor, remarcă Amelie, dar fără să-şi dezlipească privirea de Morley, sperietoarea de ciori de lângă mormântul din marmură. Nu ştiu de ce-mi mai bat capul.

— Nici eu nu ştiu, o susţinu Morley. Fie vorba între noi,

bătrânul şi dragul tău tătic avusese ideea cea mai potrivită. Omoară-i pe toţi, sau închide-i undeva, pentru sânge; asta cu traiul împreună, ca egali, e o aberaţie, şi tu o ştii. Ei niciodată n-or să ne fie egali, nu-i aşa?

— Cine zice, ăla e, ripostă Eve, arătându-i degetul mijlociu.

Shane o apucă repede de braţ şi o forţă să şi-l coboare la loc.

— Ce, acum eşti Domnul Discreţie? îl apostrofa Eve. E Ziua Contrariilor?

— Taci, şi-atât, îi şopti Shane. Dacă n-ai observat, suntem depăşiţi numeric.

— Şi? Când nu suntem?

Shane îşi întoarse privirea spre Claire, care ridică din umeri.

— Ea cam are dreptate. De obicei, aşa suntem.

— Nu-mi eşti de ajutor. Michael? încercă Shane. Ce vezi, frate?

— Necazuri, răspunse Michael.

Şi vocea îi suna altfel: mai profundă faţă de cum se obişnuise Claire s-o audă.

— Sunt cel puţin opt, toţi vampiri, adăugă Michael. Stai aici, cu fetele.

— Ştiu că n-ai vrut să spui ce s-a auzit. Şi ai nevoie mine. Amelie e slăbită, iar tu eşti cu mult depăşit ca forţă, frăţioare.

— Chiar sunt? replică Michael, cu un zâmbet deconcertant care-i dezveli fulgerător colţii. Stai cu fetele, Shane.

— Aş zice că o sugi, dar de ce-aş afirma evidenţa? zise Shane.

Cuvintele erau vulgare, însă tonul îi era de o totală seriozitate, încordat şi îngrijorat.

— Fii prudent, frate, îl povăţui el. Foarte prudent.

— Nu ne luptăm, zise deodată Amelie.

Din vârful colinei, cu impunătorul mausoleu alb strălucind în spatele lui, Morley îşi înclină capul într-o parte şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Nu?

— Nu, răspunse ea. Tu o să pleci, şi o să-ţi iei şi prietenii tine.

— Şi de ce-aş face eu una ca asta, când ai o tovărăşie atât de delicioasă? Ai mei sunt flămânzi, Amelie. Mesele ocazionale, din şobolani şi beţivii străini, nu prea alcătuiesc un regim alimentar echilibrat.

— Poţi să vii, împreună cu haita ta de şacali, oricând la banca de sânge, replică Amelie, pe un ton de parcă ar fi stăpânit pe

deplin situaţia, deşi Claire vedea limpede că era slăbită şi epuizată. Tot ceea ce te împiedică, adăugă Amelie, nu este decât propria îndărătnicie.

— Nu mi-aş pleca fruntea în faţa unora ca voi. Am şi eu mândria mea.

— Atunci, poftă bună la şobolani, zise Amelie, aruncându-le celorlalţi o privire poruncitoare. Plecăm, anunţă ea.

Morley izbucni în râs.

— Chiar crezi ce spui?

— O, da, răspunse Amelie, zâmbind, însă ceilalţi avură senzaţia că temperatura aerului din jurul lor scăzuse brusc cu câteva grade. Chiar cred. Pentru că este posibil ca ţie să-ţi placă jocurile şi fanfaronadele tale, Morley, însă nu te consider chiar atât de prost încât să nu-ţi dai seama că dacă mă superi, ai să plăteşti.

De această dată, în jurul lor nu se mai auziră râsete, ci un sunet scăzut, ca un mormăit care se înteţea şi îi înconjura.

Mârâieli.

— Ne ameninţi, rosti vampirul zdrenţăros, rezemându-se de mormântul din spatele lui. Tu, care duhneşti a propriul sânge şi a slăbiciune. Care stai în faţa noastră doar cu un abia născut vampir ca aliat, şi cu trei gustări suculente de apărat. Vrei să vorbim sincer? Întotdeauna ai fost curajoasă, doamna mea de obârşie înaltă, însă există o graniţă între curaj şi nesăbuinţă, şi cred că, dacă priveşti cu atenţie, o s-o vezi în urma ta.

Amelie nu spuse nimic. Doar rămase pe loc, tăcută şi de un calm glacial, aşa că Morley, până la urmă, îşi îndreptă spinarea.

— Eu nu-ţi sunt vasal, zise el. Predă-ne victimele, şi o să te las să pleci nevătămată împreună cu băiatul.

Claire deduse, cu o senzaţie de greaţă, că victimele era ea, Eve şi Shane.

Nici lui Shane nu-i plăcu ce auzise: îl simţi încordându-se lângă ea.

— Şi de ce crezi că aş face aşa ceva? întrebă Amelie, pe un ton care suna doar vag interesat de întreaga situaţie.

— Pentru că eşti o maestră a şahului, şi că ştii ce înseamnă să sacrifici pionii, îi răspunse Morley, scoţându-şi la iveală colţii maronii şi strâmbi, care, chiar dacă nu văzuseră vreodată o periuţă de dinţi, tot nu arătau mai puţin ucigători. E vorba despre tactică, nu despre strategie, preciză el.

— Când îmi voi dori să ascult prelegeri pe tema strategiei, voi consulta pe cineva care chiar a câştigat bătălii, replică Amelie. Nu pe unul care a fugit de ele.

— Atins, comentă Eve.

— Dar ştii despre ce e vorba? o întrebă Shane.

— N-am nevoie, ca să mă prind de faza asta. L-a plesnit atât de tare, încât a simţit-o şi mă-sa.

Într-adevăr, şi Morley simţise lovitura: făcu un pas spre ei, şi de data aceasta, când îşi dezveli colţii, nu le oferi un zâmbet.

— Ultima şansă, zise. Pleacă, Amelie.

— Aş putea să deschid un portal, şopti Claire, încercând să-şi menţină tonul suficient de coborât încât Morley, aflat la douăzeci de paşi depărtare, să n-o poată auzi.

Amelie o săgetă cu o privire dură, una dintre privirile acelea.

— Dacă aş pleca, pur şi simplu, într-o astfel de manieră, el ar putea pretinde că m-a alungat, înfrântă, îi explică. Nu este suficient doar să scăpăm de aici.

— Exact, o aprobă Morley, bătând din palme.

Sunetul se auzi şocant de puternic, reverberându-se din pietrele de mormânt. Un stol de păsări îşi luă zborul de prin copaci, ciripind alarmate.

— Trebuie să-mi arăţi ce e greşit în metodele mele adăugă vampirul. Ceea ce, draga mea suzerană, va fi ca greu. În clipa de faţă, eşti mai mult ambalaj, decât marfă, cum se spune prin părţile acestea ale lumii. Doar dacă nu-i socoteşti pe cei trei însoţitori ai tăi ca marfă, desigur. Caz în care cam duci lipsă de ambalaj.

— Mă plictiseşti cu toată vorbăria ta. Atacă, sau nu face nimic, ca totdeauna, replică Amelie. Oricum ar fi, noi plecăm.

Se întoarse spre ceilalţi şi le zise, pe acelaşi ton liniştit calm:

— Nu-l luaţi în seamă. Morley este un fanfaron laş, un degenerat, un mincinos. Bântuie pe aici, fiindu-i teamă că, dacă ar convieţui printre noi, ceilalţi, n-ar face decât să demonstreze ce calic jalnic şi prăpădit...

— Omorâţi-i pe toţi! strigă Morley, şi se năpusti fulgerător spre Amelie.

Michael se repezi spre el cu capul înainte şi-l doborî rostogolindu-se amândoi peste pietrele funerare. Claire se răsuci ca un titirez când văzu umbrele desprinzându-se din întuneric, mişcându-se prea repede ca să le poată zări limpede. Pulsul i se

înteţi nestăvilit, însă încercă să se pregătească pentru luptă.

Şi atunci, Amelie rosti:

— Oliver, te rog, demonstrează-i lui Morley motivul pentru care s-a înşelat atât de amarnic.

Una dintre umbre păşi înainte, în lumina lunii, şi se dovedi că nu era câtuşi de puţin un personaj străin. Oliver, adjunctul Ameliei la conducerea oraşului Morganville, era în deghizamentul lui de prăvăliaş cumsecade — tricoul vopsit în stil tie-dye, cu emblema cafenelei Common Grounds pe piept, şi o pereche de blugi — şi cu părul încărunţit strâns la spate în coadă, arătând ca un reprezentant tipic al cafegiilor.

Făcea excepţie doar expresia feţei, una care nu-l arăta deloc încântat să se afle acolo, la apelul Ameliei, şi încă mai puţin încântat să aibă de-a face cu Morley. Umbrele răsărite din întuneric nu erau, până la urmă, acoliţii lui Morley, ci ai lui Oliver... vampiri bine dichisiţi, cizelaţi, dar cu o tentă glacială şi rezervată care-i provocă fiori reci lui Claire. Erau politicoşi, dar tot ucigaşi rămâneau.

— Michael, zise Oliver. Dă-i drumul nebunului.

Michael păru la fel de surprins ca şi Morley — sau precum se simţea Claire — însă îi dădu drumul celuilalt vampir şi se retrase. Morley sări în picioare, după care se opri să-i examineze din priviri pe Oliver şi trupa lui.

— Adepţii tăi — dacă poate cineva să învrednicească o haită flămândă de câini cu un astfel de nume — au fost convinşi să te părăsească, adăugă Oliver. Ai rămas singur, Morley.

— Şah mat, rosti încetişor Amelie. Strategie, nu tactică. Sunt încredinţată că sesizezi distincţia.

Situaţia de criză trecuse.

— Mă rog, comentă Eve. Cam dezamăgitor. De obicei în filme, urma secvenţa de kickboxing.

Oliver întoarse uşor capul, aruncându-i Ameliei o privire iute, cunoscătoare, oprindu-se asupra sângelui de pe mâinile ei. Buzele i se strânseră într-o expresie care arăta dezgust.

— Ai terminat aici? o întrebă.

— Aşa cred, răspunse Amelie.

— Atunci, mă pot oferi să te însoţesc până acasă?

Zâmbetul ei se transformă într-unul cinic.

— Eşti îngrijorat pentru mine, prietene? Cât de frumos din partea ta!

— Absolut deloc. Sunt încântat că-ţi pot fi de folos întru apărarea onoarei tale.

Michael m-a apărat, îl corectă Amelie. Tu ai apărut.

Atins, îşi zise Claire, în sinea ei, şi observă că Eve gândea acelaşi lucru. Totuşi, niciuna dintre ele nu avu suficient curaj încât s-o zică şi cu voce tare.

Oliver ridică din umeri.

— Strategie şi tactică. Eu cunosc diferenţa. Şi am câştigat bătălii, spre deosebire de Morley.

— Tocmai acesta este şi motivul pentru care mă bizui pe tine, Oliver. Sunt încredinţată că pot să contez în continuare pe tine pentru aceasta.

Se fixară cu privirile, şi Claire se cutremură puţin. Cu Morley fusese un bluf; cu Oliver, nu. Era genul care face tot ceea ce spune, dacă are impresia că poate scăpa cu faţa curată.

În plus, îşi dorea să devină stăpân pe Morganville. Poate nu destul cât s-o omoare pe Amelie ca să-şi atingă ţelul, însă graniţa era extrem de subţire.

De fapt, Claie zărea această graniţă chiar acum, în cicatricile din ce în ce mai estompate de la încheieturile Ameliei.

— Michael şi prietenii lui au fost atât de amabili, încât s-au oferit să mă însoţească până la banca de sânge, zise Amelie. Voi merge cu ei. Eventual, mi-ai putea chema maşina, să mă aştepte acolo.

Zâmbetul lui Oliver fu la fel de tăios ca muchia unei coli de hârtie.

— Ca totdeauna, trăiesc ca să te slujesc.

— Mă îndoiesc cu toată sinceritatea de aşa ceva.

Michael se postă alături de Amelie, şi toţi cinci porniră să coboare poteca întortocheată spre locul în care-şi lăsaseră maşina. Când privi înapoi, Claire nu mai zări nici urmă de Oliver şi de ai lui, nici de Morley. Nu mai era decât cimitirul tăcut, şi mausoleul strălucitor din vârful colinei.

— I s-a mai părut cuiva ciudat? întrebă Shane, în timp ce urcau în automobil.

Eve îi aruncă o privire exasperată: ei trei stăteau, desigur, pe bancheta din spate. Amelie se aşezase în faţă, lângă Michael.

— La ce te referi? În general, sau la ceva particular?

— Mi se pare ciudat că am trecut prin toată întâmplarea asta, şi n-am fost nevoit să pocnesc pe nimeni.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt de Michael, care zise, în timp ce pornea motorul:

— Ai dreptate, Shane. Asta a fost ceva ciudat.

Când Michael opri maşina în faţa băncii de sânge dispozitivul de securitate al Ameliei era deja instalat, iar limuzina, parcată lângă trotuar. Claire aproape că se aştepta să vadă acele mici aparate specifice Serviciilor Secrete încolăcite în jurul urechilor lor palide, însă presupuse că vampirii nu prea aveau nevoie de ajutorul tehnologiei ca să se audă între ei. Totuşi, purtau elegante costume negre şi ochelari de soare, iar în clipa în care automobilul lui Michael se opri, unul dintre ei deschise deja portiera din dreapta, oferindu-i Ameliei braţul. Ea i-l luă fără pic de stângăcie, cât se poate graţioasă, şi-şi întoarse privirea înainte de a se închide portiera, zicându-le:

— Vă mulţumesc. Tuturor.

Şi atât. Totuşi, din partea Amelie, asta cam însemna destul de mult.

— Eu în faţă! ziseră în acelaşi timp Eve şi Shane, pornind prompt un joc de-a piatră-hârtie-foarfece, ca rezolve diferendul.

Shane câştigă, însă apoi pe chip îi apăru o expresie neobişnuită.

— Du-te tu, îi zise lui Eve, care rămăsese cu degetele în poziţia de foarfece, perdantă în faţa pietrei lui.

— Serios? se miră ea, făcând ochii mari. Renunţi tu la locul din faţă? Doar ai câştigat.

— Ştiu, zise el. Dar prefer să rămân aici, în spate.

Cu Claire, adică. Eve nu mai pierdu vremea: se repezi jos şi se strecură pe scaunul din faţă, foindu-se satisfăcută. Michael îi zâmbi, şi ea îi luă mâna într-a ei.

Shane o cuprinse pe Claire cu braţul pe după umeri, iar ea îşi lăsă capul pe pieptul lui. În sfârşit, căldură. Căldură, siguranţă şi iubire.

— Frate, sigur s-a răcit mâncarea, comentă el. Îmi pare rău. Ştiu cât de mult îţi place să mănânci tacos.

— Tacos sunt buni şi reci.

— Nu eşti sănătoasă, replică el, dar în sensul bun. Şi, după tacos, ai vrea să vedem un film, ceva?

Claire scoase un vag sunet aprobator, închise ochii şi, fără să şi-o dorească în mod conştient, adormi în braţele lui. Îşi aminti, nedesluşit, că se trezeşte auzindu-l pe Shane că spune: „Ar fi

mai bine s-o ducem acasă”, apoi o altă senzaţie extrem de neclară, cu buzele lui apăsate pe ale ei...

După care, nimic.

† † †

Se făcu dimineaţă, şi Claire se trezi în pătuţul ei, din casa părinţilor. În primele câteva clipe, nu simţi altceva decât o vagă dezamăgire provocată de faptul că-şi irosise ocazia de a sta cu Shane, însă pe urmă aceasta fu risipită de incredibila căldură pe care-o simţi la faţă. Era ca şi cum ar fi adormit sub o lampă cu ultraviolete, numai că în încăpere domnea un plăcut semiîntuneric.

Se lăsă să lunece jos din pat, se împiedică de grămada de haine de pe podea — nu-şi amintea să se fi dezbrăcat ea însăşi, însă purta o cămaşă de noapte din bumbac, dintre cele aprobate de mama ei, ceea ce însemna că nici Shane nu fusese cel care o dezbrăcase — şi se îndreptă spre baie.

Luminile orbitoare se aprinseră, pline de cruzime. Claire scoase un scâncet zărindu-şi faţa umflată şi roşie, cu pete albe care probabil reprezentau băşici în formare pe sub piele. Se pipăi, de probă: o durea... şi încă rău.

— Chiar o să te omor, Myrnin, bombăni ea. Şi-o să râd.

Duşul fu îngrozitor: apa fierbinte se transformă într-o bombă nucleară când îi atinse arsurile, şi Claire reuşi s-o îndure scrâşnind din dinţi şi declamând o diversitate de moduri înfricoşătoare şi inventive prin care şi-ar putea ucide şeful. Pe urmă, se simţi mai bine, dar avu impresia că arată şi mai rău. Şi asta chiar nu era o schimbare prea plăcută.

Pe coridor, dădu peste mama ei, care tocmai urca ultimele trepte, în braţe cu un teanc de cearşafuri şi prosoape frumos împăturite.

— A, te-ai trezit, scumpo, îi zise doamna Danvers adresându-i un zâmbet absent. Vrei să-ţi schimb... aoleu, Dumnezeule, ce-ai păţit la faţă?

De uimire, mama fu cât pe ce să scape rufele, însă Claire le prinse la timp.

— Nu e chiar atât de rău, minţi ea. Am, hm, am adormit. La soare.

— Dragă, dar e periculos! Poţi să faci cancer de piele!

— Mda, ştiu. Îmi pare rău. A fost un accident. Astea să le pun dulapul pentru rufe?

— A... stai, lasă-mă pe mine. Am eu sistemul meu.

Ameninţarea că-i va lua mamei rufele frumos împăturite şi i le va încurca avu efectul dorit: mama părăsi subiectul referitor la arsurile lui Claire şi se concentră asupra misiunii imediate.

— Micul dejun te aşteaptă jos, scumpo. Of, Doamne, ce e pe faţa ta... pot să-ţi aduc o loţiune?

— Nu, am deja. Mersi, zise Claire, întorcându-se în camera ei, unde, după ce termină cu îmbrăcatul, îşi deschise rucsacul.

La drept vorbind, acesta cunoscuse şi zile mai bune: nailonul era sfâşiat şi ros pe alocuri, pe partea din spate se vedeau pete de ceea ce Claire fu convinsă, cu o senzaţie de greaţă, că sunt de sânge, iar bretelele începeau să se desprindă. Probabil, din cauza grămezii de lucruri pe care le înghesuise în el. Zgâlţâi cărţile până când reuşi să-şi scoată afară Fizica moleculară avansată şi jalnic de penibilele Fundamente ale calculului matriceal, cam cel mai prost manual scris vreodată la această materie. Dincolo de acestea se aflau uriaşa, împovărătoarea carte de literatură engleză, şi toate caietele ei, individualizate pe culori. Iar dincolo de acestea erau celelalte lucruri. Alchimia şi artele ezoterice, care nu era atât un manual, cât o analiză asupra motivelor pentru care întregul domeniu ar fi o prostie. Myrnin nu i-o recomandase: Claire o comandase pe internet, de pe un site administrat de un tip înfricoşător de paranoic. Sigur, dacă el ar fi ştiut ce ştia ea, probabil c-ar fi luat-o la fugă, urlând de mama focului, aşa că, probabil, paranoia era conduita potrivită.

Pe fundul rucsacului, într-un buzunar special închis cu arici, erau materialele ei speciale, cele având legătură cu vampirii: vreo două ţepuşe grele, placate cu argint, pe care spera că nu va fi nevoită să le folosească vreodată, plus vreo două seringi pe care ea şi Myrnin le umpluseră cu serul perfecţionat de doctorul Mills, pentru eventualitatea că ar mai fi existat încă vampiri care să nu-şi fi luat doza şi să fi rămas — ca să ne exprimăm elegant — instabili psihic. Şi nu era convinsă că Morley, vampirul din cimitir, nu s-ar încadra în această categorie, însă în acelaşi timp era bucuroasă că nici nu ajunsese suficient de aproape de el, încât să-şi poată întrebuinţa seringile.

Împăturită şi îndesată la urmă de tot, era bucata de hârtie pe

care Myrnin îi mâzgălise o succesiune de simboluri. Claire o memoră, aşa cum proceda în fiecare zi. Avea să-şi testeze ulterior memoria, desenând simbolurile şi comparându-le cu originalul. Myrnin îi spusese că secvenţa pentru resetare era menită să fie întrebuinţată numai în cazuri de urgenţă, însă ea avea senzaţia că, dacă se va ajunge într-adevăr la aşa ceva, ultimul lucru pentru care ar mai avea timp ar fi să-şi scormonească memoria, încercând să-i reconstituie desenele neglijente.

Îşi puse lucrurile la loc în rucsac, asigurându-se de data aceasta că poate vârî şi scoate cu uşurinţă cărţile, şi-l ridică, de probă. Breteaua scrâşni, şi Claire auzi cum plesneşte încă un fir.

Chiar că am nevoie de unul nou, îşi zise, întrebându-se de unde şi le găsea Eve pe ale ei, atât de drăguţe, din piele de lac, imprimate fie cu pisicuţe roz, fie cu cranii simpatice; probabil că nu din oraş, bănui ea. Morganville nu era tocmai capitala modei.

Micul dejun reprezenta o tradiţie de familie în casa Danvers, şi Claire, de fapt, îl cam aştepta cu nerăbdare. Nu reuşea prea frecvent să se întoarcă la prânz, nici chiar la cină, însă în fiecare dimineaţă stătea la masă cu mama şi cu tatăl ei. Mama o întreba despre cursuri, iar tatăl, despre munca ei. Claire nu prea ştia cum stăteau treburile prin alte familii din Morganville, însă a ei părea destul de... normală. Cel puţin, pe plan abstract. Detaliile erau menite să stârnească fiori.

După ce micul dejun (delicios, ca de obicei) se încheie, Claire porni spre şcoală.

Morganville este un oraş destul de mic, aşa că mersul jos reprezintă de obicei o sarcină uşoară, dacă-ţi place aşa ceva, iar lui Claire îi plăcea... de obicei. Astăzi, cu faţa ei respingătoare, zvâcnind la căldura soarelui, se gândi ce bine-ar fi fost să fi acceptat când tatăl ei se oferise să-i cumpere o maşină, chiar dacă asta ar fi adus după sine, ca efect secundar, faptul că şi-ar vedea mult mai rar iubitul. Nu-i spusese lui Shane că el înseamnă pentru ea mai mult decât deţinerea unui automobil. Asta ar fi sunat ca un angajament pe care orice băiat l-ar fi considerat înspăimântător.

Claire se opri la primul magazin deschis — Pablo’s Market, din apropierea cartierului universitar — şi găsi acolo o şapcă neagră, din pânză, cu un cozoroc care umbrea faţa. Îi fu de ajutor, şi o făcu să se simtă un pic mai puţin vizibil desfigurată...

până când auzi în urma ei zbieretul unui claxon şi, privind peste umăr, văzu o decapotabilă roşie apropiindu-se uşor de ea pe stradă.

Întoarse faţa şi-şi continuă drumul. Mai repede.

— Ce-o fi asta? auzi o voce întrebând de pe bancheta din spate a automobilului.

Era ori Gina, ori Jennifer; Claire niciodată nu reuşea să le deosebească vocile.

— Pare oarecum umană.

— Nu ştiu. Un zombi? Am mai avut zombi pe-aici, nu? replică geamăna vocală a Ginei, sau a lui Jennifer. E posibil să fie un zombi. Chiar, cum omori un zombi?

— Îi tai capul, răspunse o a treia voce.

Şi nu exista nici cea mai mică îndoială cu privire apartenenţa acesteia, absolut niciuna: era a Monicăi. Suna calmă, încrezătoare şi categoric aşteptându-se să fie ascultată.

— Hai s-o găsim pe arătarea cu creier şi s-o întrebăm pe ea; precis ştie. Hei, puicuţă zombi! N-ai văzut-o pe Claire Danvers, Fata-Creier?

Claire îi făcu un semn de îndepărtare cu mâna şi-şi continuă drumul. Monica — din nou brunetă, fără îndoială sclipitoare şi frumoasă — nu-i apărea decât ca o umbră nedesluşită în câmpul vizual periferic, şi Claire îşi dorea ca aşa să şi rămână.

Şi, fatalistă, ştia că aşa ceva n-avea cum să se întâmple.

De fapt, Monica nu suporta să i se dea cu flit. Acceleră, îşi repezi automobilul sport după colţ şi apoi frână brusc, blocându-i înaintarea lui Claire. Monica şi Gina începură să discute precipitat, probabil despre cum anume ar putea să-i tragă o mamă de bătaie lui Claire fără să-şi rupă vreo unghie sau să-şi zgârie vreun pantof.

Claire se dădu bătută şi traversă strada.

Monica trecu maşina în marşarier şi o blocă şi acolo. Jocul acesta se mai repetă de două ori, încoace şi-ncolo, până când Claire se opri şi rămase pe loc, privind-o ţintă pe Monica.

— O, Doamne, zise Monica, râzând, chiar este arătarea cu creier! Ştii, arătare e doar o expresie, da? Nu e nevoie să te transformi într-o atracţie de circ, numai pentru mine.

— E o nouă modă. Bronzare ultrarapidă. Sunt pe cale să obţin un minunat bronz de vară, ar trebui să-l încerci şi tu, ripostă Claire.

Jennifer râse, dar imediat luă o expresie vinovată.

— Hai, că întârzii la ore!

— E bine. Asta o să-ţi coboare graficul înapoi spre medie.

— Numai dacă tu chiar ai de gând să-l tragi în jos.

— Eee, spanac, exclamă Monica. Sunt zdrobită, deoarece creierul e singura mea avere. Adică, ia stai... asta valabilă pentru tine, nu?

Claire oftă.

— Ia zi, ce vrei?

Fiindcă era destul de clar că ele voiau ceva... şi probabil altceva decât simpla hărţuială cotidiană. Monica avusese de muncit ca să-i taie calea, în definitiv, şi Monica, pur şi simplu, nu obişnuia să muncească.

— Am nevoie de meditaţii, mărturisi Monica. Prostiile alea de la economie nu se lipesc de mine. Sunt tot felul de fracţii şi alte alea.

Economia, după părerea lui Claire, era o ştiinţă voodoo; totuşi, ridică din umeri. Matematica e matematică.

— OK. Mâine. Cincizeci de dolari, dar până să trecem la treabă, să ştii că nu dau testul în locul tău, nici nu fur răspunsurile, nici nu-ţi furnizez cine ştie ce metodă de copiat cu tehnologie de ultimă oră.

Monica îşi înălţă sprâncenele perfect pensate.

— Tu chiar mă cunoşti.

— Da, sau nu.

— Perfect.

— La Common Grounds, la trei. Moca o plăteşti tu.

— Ce javră lacomă, comentă Monica.

Dar, târgul fiind încheiat, îi trimise un bobârnac prin aer lui Claire, cu un deget perfect manichiurat, zâmbi, şi adăugă:

— Arăţi ca naiba. Mor după şapcă: de unde ţi-ai luat-o, de la Cousin Cletus[6], sau din autobuzul scurt[7]?

Hohotele de râs rămaseră în urma lor, dimpreună cu mirosul

---

6 Muzician de bluegrass, pe numele său adevărat Cletus Smailli, care s-a lansat într-o formaţie alcătuită din membri ai familiei sale, cunoscut mai ales datorită pălăriilor caraghioase pe care le purta. În argoul american, *Cousin Cletus* desemnează o persoană care întreţine relaţii sexuale cu membrii propriei familii

7 Un autobuz mai scurt decât cele obişnuite, care transportă la şcoală şi acasă copiii cu dizabilităţi fizice sau mintale

gazelor de eşapament, când cele trei fete se îndepărtară în trombă, gonind spre obişnuita lor misiune de distrugere şi de creare a haosului.

Claire inspiră adânc, îşi trase şi mai jos peste faţă cozorocul şepcii, şi traversă strada, pătrunzând pe porţile de la Texas Prairie University.

† † †

Lui Claire îi plăceau mult cursurile. A, nu predările în sine, de fapt: profesorii erau, de regulă, nu tocmai atrăgători ca persoane. Ci cunoştinţele. Erau toate acolo, la îndemână, cât de multe erai în stare să acumulezi şi să ţi le însuşeşti; la unele materii, chiar mai multe decât ţi-ai fi dorit vreodată.

Cum era cazul cursului de literatură engleză, pe care nici acum nu ştia de ce trebuie să-l frecventeze, şi de ce era programat ultimul în orarul zilei. Doar nu se putea aştepta ca surorile Brontë să-i schimbe ceva din viaţa ei de zi: corect? Nu ca matematica, aflată în spatele tuturor lucrul lor, de la gătit până la construcţii, sau la călătoriile spre lună. Nu, materiile ştiinţifice erau, categoric, mai atrăgătoare.

Cel puţin, până astăzi, când atenţia îi fu atrasă pentru moment de tema de clasă.

Cei care descifrează simbolistica o fac pe propriul risc. Privitorul, şi nu viaţa, este cel pe care-l oglindeşte arta, în realitate. Diversitatea opiniilor legate de o operă de artă demonstrează că lucrarea este inedită, complexă şi vie. Când criticii sunt în dezacord, artistul este în armonie cu el însuşi. Putem ierta un om pentru faptul că a creat ceva util, atât timp cât el nu-şi admiră creaţia. Singura scuză pentru crearea a ceva inutil este că lumea îl admiră din plin. Toată arta este cu desăvârşire inutilă.

Era extrem de ciudat să citeşti cuvintele acestea ale lui Oscar Wilde, de la începutul romanului Portretul lui Dorian Gray, şi să te gândeşti la ele în lectura lui Myrnin, fiindcă, în mod straniu, semănau cu genul de explicaţii pe care le-ar fi dat el. Ceea ce-i provocă lui Claire o uşoară descumpănire, gândindu-se dacă Myrnin l-o fi cunoscut vreodată pe Oscar Wilde, care, din câte se

pare, fusese un veritabil petrecăreţ. Ea niciodată nu se gândise prea mult vieţile vampirilor, însă acum realitatea i se dezvăluia, şi era una stranie.

Pentru Myrnin — ca şi pentru Oliver, sau pentru Amelie, sau pentru majoritatea vampirilor pe care-i cunoscuse ea — istoria nu însemna doar lucruri înscrise într-o carte, sau uneori prinse într-o veche şi rigidă fotografie.

Pentru ei, istoria se întâmpla, zi după zi. Oscar Wilde se întâmplase cu destule zile în urmă.

Putea să pună pariu că Myrnin îl cunoscuse. Poate chiar împrumutase de la el vreo pălărie, sau altceva.

Gândul acesta îi distrase atenţia într-atât, încât la început nici nu-şi auzi telefonul sunând; dăduse soneria la minim, aşa că profesorul care se plimba pe piedestalul amfiteatrului nu observase nimic deosebit. Cei din jurul ei, totuşi, îl auziseră, aşa că le zâmbi în chip de scuză, trecu telefonul pe silenţios şi citi numele de pe micuţul ecran. Era Eve. Claire îi răspunse printr-un SMS: LO, adică la oră. Era limbajul lor codificat standard. Eve îi trimise mesajul: MF CG CDRP MD.

Adică, mişcă-ţi fundul la Common Grounds cât de repede poţi, mamă, Doamne.

911?

Nu.

Shane?

Nu.

Zi!

Nu!

Claire zâmbi, închise clapeta telefonului şi se concentră din nou asupra profesorului, care nu remarcase absolut nimic. Ultimele zece minute ale orei dădură impresia că nu se mai sfârşesc, însă ea tot se străduia să fie foarte atentă. Dacă avea într-adevăr de gând să-l întrebe pe Myrnin despre Oscar Wilde, atunci ar putea să-i fie de folos ceva cunoştinţe despre individ. În afară de faptul că era cinic sau, mai mult sau mai puţin, homosexual.

După ore, Claire traversă în pas alergător curtea interioară a campusului, călcând pe iarbă, apoi ieşi pe poartă. Era încă în toiul după-amiezii, aşa că mai avea o grămadă de timp până la apusul soarelui. Iar asta era bine, pentru că e plăcut să stai la aer curat înainte să devină, aşa cum îi plăcea lui Eve să spună,

PÎCST: prea încins ca să trăieşti, aşa cum se întâmpla cam din iunie până în octombrie. Nu-i trebui mult ca să parcurgă drumul spre Common Grounds. Avu grijă să-şi ţină capul în jos, în cea mai mare parte a timpului ascunzându-şi faţa cu cozorocul şepcii, ca nu cumva s-o vadă cei pe lângă care trecea şi să se holbeze la ea oripilaţi.

Abia când ajunse la Common Grounds îi veni în minte că localul putea să fie foarte aglomerat, şi că multă lume se va holba la ea, pe bune.

Minunat. Ei bine, n-avea ce să facă.

Claire inspiră adânc, deschise uşa şi intră. Interiorul i se păru slab luminat după strălucirea soarelui, aşa că fu nevoită să clipească până-şi adaptă vederea, după care îşi roti privirea prin încăpere. Era, într-adevăr, ticsită: poate să fi fost vreo patruzeci de persoane, îngrămădite în jurul micilor măsuţe ale cafenelei, bând moca şi latte şi doze de espresso. Studenţi, la ora aceea. Clientela se schimba după lăsarea întunericului.

Toţi cei pe lângă care trecu se holbară la ea. Claire încercă să-şi închipuie că asta se datora înfăţişării ei incredibil de atrăgătoare, însă era un salt al imaginaţiei de care chiar nu se simţea capabilă, iar acum arsurile de pe faţă arătau încă şi mai rău, fiindcă pielea se şi înroşise, pe deasupra, aoleu!

Eve stătea tocmai în fundul sălii, înghesuită într-un colţ şi apărând eroic scaunul liber de vizavi de ea, cu priviri tăioase şi o atentă desfăşurare de cuvinte grele.

Pe chip i se aşternu o expresie de uşurare când Claire se lăsă să cadă pe scaun, îşi rezemă rucsacul greu de piciorul mesei şi zise:

— Am mare nevoie de cafea.

Eve îi examină faţa timp de câteva lungi secunde, apoi răspunse:

— Şi văd bine de ce. Hei! O moca! strigă, pocnind din degete.

Pocnise din degete spre Oliver, care stătea în spate tejghelei şi turna dozele de espresso. Îşi ridică spre ea privire dispreţuitor-indiferentă.

— Hei, repetă el, cu un sarcasm veninos. Eu nu sunt chelneriţa ta.

— Pe bune? Pentru că dăm şpagă, dacă vrei să ştii. Şi ţi-ar sta tare bine cu un şorţ plisat.

Oliver ieşi de după bar, trântind uşiţa batantă, şi veni lângă

masa lor, oferindu-le întreaga onoare a prezenţei sale. Care, ca să folosim o exprimare mai blândă, era intimidantă.

— Ce vrei, Eve?

— Păi, aş vrea un meniu special, cu tine azvârlit afară din Morganville, cu garnitură de condamnare la moarte dar deocamdată mă mulţumesc cu o moca, pentru prietena mea, zise Eve, bătând darabana cu unghiile ei de un purpuriu metalic în porţelanul ceştii, fără să-şi abată privirea din ochii pârjolitori ai lui Oliver. Ce-o să faci, Oliver? îl sfidă ea. O să-mi interzici pe viaţă accesul în porcăria ta de cafenea?

— Analizez posibilitatea, răspunse el, însă agresivitatea i se mai risipi, lăsând locul curiozităţii. De ce mă provoci, Eve?

— De ce nu? Doar nu suntem tocmai cei mai buni prieteni, ripostă Eve. Şi, în plus, eşti un ticălos.

Oliver zâmbi, însă zâmbetul lui nu era unul plăcut.

— Şi cu ce te-am mai ofensat în ultima vreme?

— Aveai de gând să ne-o tragi de-a binelea aseară, este? Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Oliver.

— Am venit când m-a chemat Amelie. Ca de fiecare dată.

— Până când n-o să mai vii, nu? Mai devreme sau mai târziu, ea o să sune clopoţelul, dar credinciosul ei slujitor Ollie n-o să mai apară ca să-i salveze pielea. Ăsta ar fi planul. Ucidere prin absenţă, şi nici măcar nu-ţi mai murdăreşti mâinile.

— Şi cam de ce ar fi treaba ta, în definitiv? replică Oliver, ai cărui ochi erau acum întunecaţi, foarte întunecaţi, plini de taine pe care Claire nu era convinsă că ar vrea să le cunoască.

— Nu e. Dar, pur şi simplu, nu-mi place de tine, zise Eve, ciocănind din nou cu ghearele în ceaşcă. Moca?

Oliver privi chipul plin de băşici al lui Claire şi zise, fără cine ştie ce compasiune:

— Eşti cam desfigurată.

— Ştiu.

— Într-o săptămână ar trebui să-ţi treacă, aprecie el, ceea ce lui Claire i se păru, ciudat lucru, oarecum reconfortant prin minimalizarea problemelor ei. Foarte bine, o moca, adăugă Oliver, însă nu plecă de lângă masă.

Eve făcu ochii mari, părând iritată.

— Ce mai e? întrebă ea.

— Obiceiul e să plăteşti ceea ce comanzi.

— Hai, mă laşi...

— Patru cincizeci.

Claire scoase o bancnotă de cinci dolari din buzunarul blugilor şi i-o întinse. Oliver plecă.

— De ce faci asta? o întrebă pe Eve, un pic neliniştită.

Fiindcă, stai puţin, era amuzant şi aşa mai departe, să-i râzi în nas lui Oliver, însă în acelaşi timp era şi cam riscant.

— Pentru că l-au distribuit în rolul lui Mitch, ceea ce înseamnă c-o să trebuiască să mă prefac că-mi place de el. Pfui!

— A, în piesă. Mda. Am, hm, am aruncat şi eu o privire. Pare interesantă, zise Claire, dar cam cu jumătate de gură fiindcă ei, cel puţin, nu i se păruse prea interesantă. Cam multe personaje între două vârste, cu melodramele lor.

— Chiar este interesantă, zise Eve, luminându-se imediat la faţă. Blanche cam e, într-adevăr, simbolul felului în care se împovărează femeile: nu poate, pur şi simplu, să trăiască fără un bărbat. Dacă stau să mă gândesc mai bine la faza asta, cred că distribuirea lui Oliver a fost o idee genială.

— Aşadar... tu joci o femeie care nu poate să trăiască fără bărbaţi?

— E cam mult spus, însă regizorul a vrut să aibă o abordare postmodernistă, aşa că şi-a ales fete goth pentru Blanche şi Stella.

— Fete goth, la plural, repetă Claire. Eu cam crezusem că eşti singura din oraş.

— Nu tocmai.

— Eve? Mi-ai zis că e o urgenţă?

— A..., hm, mda. Aşa am zis. Voiam s-o cunoşti pe... a, uite-o! Kim!

Claire îşi întoarse privirea. O fată tocmai apăruse în uşa cafenelei, nu chiar atât de goth ca Eve, dar destul de mult înaintată pe acest drum, faţă de oricine altcineva din încăpere. Avea părul lung şi negru, vopsit ca tuşul, dar cu şuviţe roz, ca de gumă de mestecat. Machiajul fusese, în cea mai mare parte, făcut cu creionul dermatograf. Vestimentaţia îi era ceva mai puţin scandaloasă, însă ceea ce purta arăta destul de întunecat: pantaloni largi negri, cu multe buzunare, bluză neagră, simplă, o brăţară neagră din piele, având pe ea (normal) simbolul unui vampir.

Din câte se părea, Kim semnase un contract cu o femeie-vampir pe nume Valerie. Claire nu cunoştea prea multe despre

Valerie, însă presupuse că era de bine. Dacă nu vorbea nimeni despre ea, însemna că, probabil, Valerie respecta regulile. În general.

— Bună, Eve, zise Kim, strecurându-se pe cel de-al treilea scaun de la măsuţa lor. Cine e victima arsurilor?

Claire se crispă, pur şi simplu neputându-se stăpâni.

— Eu sunt Claire, răspunse, cu un zâmbet forţat. Bună.

— Salut, zise Kim, după care o lăsă baltă pe Claire, ca un iubit necredincios, concentrându-şi atenţia asupra lui Eve. O, Doamne, ai auzit că au ales interpretul lui Stanley? întrebă ea.

— Nu! Cine e? se interesă Eve, aplecându-se în faţă, cu ochii măriţi de curiozitate. Dumnezeule, spune-mi că nu băiatul ăla din liceu.

— Nu. Mai ghiceşte.

— Hm... Habar n-am.

— Radovic.

— Ei, taci! exclamă Eve, bâţâindu-se pe scaunul ei după care o prinse de mâini pe Kim şi scoaseră amândouă un ţipăt sălbatic, ascuţit, de entuziasm.

Claire clipi mărunt când văzu că i se trânteşte în faţă moca. Îşi ridică ochii spre Oliver, care o examina cu o privire rece, distantă. Apoi, vampirul ridică din sprâncene fără să spună nimic, şi se întoarse la treburile lui.

— Cine e Radovic? se interesă ea, din moment ce părea să fie cea mai entuziasmantă veste de la descoperirea canalizării încoace.

Nu reuşea să-şi amintească exact care dintre personaje era Stanley, însă bănui că era vorba despre violatorul care-şi bătea nevasta: unul în legătură cu care nu se simţea deloc înclinată să chiţăie.

— Ţine magazinul de moto, îi explică Eve. Genul de biker solid, ras în cap, muşchi, SMDE.

— SMDE? se miră Claire, lăsându-şi capul într-o parte. A! Să mori după el. Şi, e... ştii tu? mai întrebă, mimând o pereche de colţi, însă ambele fete goth izbucniră în râs.

— Da, pe naiba, exclamă Kim. Rad? E un tip super, şi atât. În felul ăla periculos. Cred că e mult mai de speriat decât oricare din ăia pe care i-am cunoscut.

Prin ăia înţelegea să se refere la vampiri.

— Presupun că nu i-am cunoscut pe aceiaşi, zise Claire.

Pentru că... ăia pe care-i ştiu eu? De speriat de-a binelea.

Şi dintr-odată îşi dădu seama că încerca să se arate superioară faţă de Kim, ceea ce reprezenta un gest care nu-i plăcea. Dar, de asemenea, nu-i plăcea că Eve şi Kim erau, deodată, atât de bune prietene, cât timp ea stătea acolo ca un biet cocoloş demn de plâns, lăsată pe dinafară, desfigurată, cu Oliver aducându-i compătimitoarea ceaşcă de moca.

Era o situaţie de-a dreptul tristă.

Kim abia dac-o învrednici cu o privire.

— Mda? zise, dar fără să pară câtuşi de puţin interesată. Hei, E, ai putea să mă duci cu maşina la repetiţie diseară? Te-ar deranja?

— Nţ. Hei, pot să intru la tine şi să văd la ce lucrezi? răspunse Eve, trimiţându-i un zâmbet fugar lui Claire. Kim e un soi de artistă avangardistă, îi explică ea. E super. Îmi plac lucrările ei.

În ochii lui Eve era o strălucire veritabilă, un entuziasm care o făcea pe Claire să se simtă înfrigurată şi puţin iritată. Sunt prietena ta, ar fi vrut să-i spună. Şi eu sunt super, nu? Da, bine, ea nu e genul de artist ciudat care face artă din suluri de hârtie igienică folosită şi oase de pui... şi, ce dacă?

Şi, în definitiv, de ce-ar fi asta o chestie tare?

Eve n-avea cum să-i audă toate aceste argumente mentale. Kim tocmai spunea ceva despre roluri, aşa că amândouă îşi luară exemplarele de text şi începură să răsfoiască paginile, discutând despre teme şi subiecte şi alte lucruri de care, cu toată sinceritatea, lui Claire nu putea să-i pese mai puţin de-atât, fiindcă de-acum era în mod oficial într-o stare de spirit foarte nefavorabilă.

Îşi înghiţi cafeaua cât de repede era omeneşte posibil dat fiind faptul că Oliver o încălzise până la temperatura de suprafaţă a lavei. Se simţea cu adevărat trădată, nu doar din cauză că Eve o atrăsese în îmbulzeala de la Common Grounds, când faţa îi arăta ca un hamburger insuficient preparat, ci şi fiindcă ea stătea acum la taclale cu Kim, ignorând complet prezenţa lui Claire.

Totuşi, când se ridică să plece, Eve îşi ridică privirea spre ea, clipind nedumerită.

— Ce faci, pleci?

— Mda, răspunse Claire, nereuşind să-şi invoce un ton de scuză. Trebuie să ajung acasă.

— A! Îmi pare rău. Eu doar crezusem... crezusem c-o să-ţi facă plăcere s-o cunoşti pe Kim, atât. Pentru că e tipă super.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, zise Kim.

Dar după ton nu părea chiar atât de sinceră, ci mai degrabă dădea de înţeles că ar prefera s-o vadă pe Claire plecată mai repede, ca să-şi poată continua discuţia cu Eve, ca între cele mai bune prietene.

— Hei, exclamă deodată Kim, dar voi locuiţi în casa aia, împreună cu Michael Glass şi Shane Collins, aşa e? Ce tipi trăsnet!

Lui Claire nu-i făcu plăcere nici măcar faptul că tipa îl remarcase pe Shane, cu atât mai puţin că-i cunoştea şi numele de familie. În schimb, Eve nu se arătă câtuşi de puţin deranjată. Făcu un semn aprobator, cu ochii căscaţi.

— Chiar sunt, nu? Bomboane de băieţi. Ştim!

Claire îşi înhăţă rucsacul.

— Eu chiar trebuie să plec.

— Claire... te simţi bine?

— Perfect, răspunse ea.

O observă pe Kim rânjind spre ea la adăpostul ceştii, şi simţi un imbold teribil de a-i vărsa cafeaua peste ea. Dar n-o făcu.

— Pa? zise Eve, dar pe un ton care-i ieşi ca un soi de întrebare stângace.

Claire nu-i răspunse, ci doar îşi făcu loc pe lângă scaunul lui Kim, fără prea multe menajamente, şi se îndreptă spre uşă. În urma ei, auzi limpede vocea sonoră a lui Kim, întrebând:

— Mamă, dar ce-o fi înţepat-o?

Claire îi aruncă o privire veninoasă peste umăr, şi-l observă pe Oliver, cu ochii pe ea şi o foarte uşoară încruntare încreţindu-i fruntea. Eve arăta îndureratăă, evident surprinsă de plecarea ei bruscă. Iar Kim... Kim nici măcar nu-i acorda atenţie. O văzu ridicând doar din umeri într-un gest semnificând de-aia-nu-mai-pot.

Claire ajunse afară şi inspiră adânc aerul uscat, ridicându-şi faţa în bătaia subită, învârtejită, a vântului. Nisipul începu să şuiere pe trotuar, adus de vânt din deşert. Apoi, jalnic de conştientă că se afla într-o dispoziţie lamentabilă, Claire porni spre casă, cu senzaţia că toată lumea, dar absolut toată lumea, o urmăreşte cu privirea.

Patru

Michael cânta la chitară în livingul de acasă când intră Claire, tropăind, în vestibul, îşi trânti rucsacul fără prea multă consideraţie faţă de sentimentele electronice ale laptopului dinăuntru, după care se azvârli cât era de lungă pe divan. Michael se opri la mijlocul acordului, şi-l simţi că o priveşte fix, dar nu-şi întoarse capul spre el. În cele din urmă, el reîncepu să cânte. Muzica se revărsă peste ea, frumoasă şi complicată, şi cum stătea acolo întinsă, concentrându-se numai asupra respiraţiei, Claire simţi cum o parte din groaznica tensiune din interiorul ei începe să se risipească. Tot o zi oribilă era, dar niciodată nu putea să ţină prea multă supărare când cânta Michael.

— Auzi, zise el, fără să-şi ridice privirea de pe coarde, în timp ce încerca un nou şi complicat val de sunete, m-am gândit să trec la chitara electrică. Tu ce părere ai?

— Eve mi-a dat papucii. Cea mai bună prietenă a mea mi-a dat papucii.

Acordurile lui Michael se împleticiră, după care-şi reveniră la curgerea lor lină.

— Hm. Presupun că răspunsul e nu?

— O ştii pe fata aia, Kim? Ai idee cine e?

Michael făcu un semn de încuviinţare, dar fără să spună nimic altceva. Claire îşi simţi pumnii strângându-se şi, conştientă, şi-i desfăcu cu grijă.

— Aşadar, e Kim, e o tipă perfectă şi aşa mai departe. Ooo, şi e artistă. Şi dintr-odată ea şi Eve au totul în comun iar eu nu sunt decât... străina care nu le înţelege glumele.

— Am cunoscut-o pe Kim, zise Michael, pe un ton neutru şi menţinându-şi privirea spre coardele chitarei. E ca o gaură neagră, continuă el; îi scoate pe oameni de pe orbita lor firească. Să ştii că Eve îţi e în continuare prietenă. I s-a pus pata pe Kim doar pentru că până acum Kim nu voia să stea de vorbă cu ea.

— Şi, care-i povestea cu Kim cea fantastică, la urma urmei?

Michael ridică din umeri şi-i aruncă o privire rapidă, indescifrabilă.

— Ea a fost la OLOM, aşa că n-am cunoscut-o prea bine.

— La OLOM? repetă Claire.

— Am uitat că tu n-ai crescut aici. Our Lady of Mystery. Şcoala catolică din cealaltă parte a oraşului, de care se ocupă cele mai înfiorătoare călugăriţe din câte-ai văzut vreodată. Oricum, Kim s-a lăsat de şcoala aia când avea paisprezece ani, cred. Ea e tipul de artist trăsnit din oraş, s-ar spune: e mai probabil să te trimită la plimbare decât să-ţi strângă mâna.

— Pun pariu că face numai chestii naşpa.

După toate aparenţele, Michael se străduia din răsputeri să-şi ascundă zâmbetul.

— Arta e totdeauna subiectivă. Poate să ţi se pară ţie naşpa.

— Şi ţie nu? insistă Claire, cu o senzaţie de prăbuşire.

Of, Doamne, normal că şi lui Michael îi plăcea de Kim. Lui Shane probabil că nu doar îi plăcea, ci şi umblase cu ea, şi era îndrăgostit de ea în secret. Claire Danvers, fata cea nouă, era probabil singura persoană din Morganville care nu credea despre Kim că ar fi cine ştie ce mare scofală.

Michael îşi lipi palma de coardele chitarei, domolindu-le vibraţiile, şi se lăsă pe spate, privind-o în sfârşit drept în faţă.

— Ar trebui să încerci s-o cunoşti, îi zise. E... interesantă. Numai să nu te apropii prea tare.

— S-a purtat cu mine ca un rahat.

— E stilul ei, o aprobă Michael. Ştiai că a scăpat cu viaţă de un atac vampiric când era fără locuinţă, şi avea doar şaisprezece ani?

Claire îşi înghiţi cine ştie ce comentariu îşi pregătise, fără îndoială unul impertinent şi sarcastic. În locul lui, se pomeni întrebând:

— Cum a scăpat?

— L-a omorât pe vampirul care încerca s-o golească de sânge. Putea să fie executată... după legile oraşului. În loc de asta, a fost achitată. Nici măcar închisoare n-a făcut. Brandon n-a fost deloc mulţumit: el era adjunctul Ameliei pe vremea aia... dar a fost nevoit să înghită găluşca. Aşa că, în realitate, există doar doi oameni în Morganville care au omorât vampiri şi au scăpat nepedepsiţi.

— Kim şi mai cine?

Michael înălţă din sprâncene.

— Nu ştiai?

— Ce să ştiu?

— Richard Morrell, zise el.

— Serios? se miră Claire, pentru că Richard Morrell era acum primarul Morganville-ului, şi ei îi stătea minte în loc când se gândea că vampirii îl lăsaseră, pur şi simplu... să scape basma curată. Când? se interesă ea.

Michael nu mai avu timp să-i răspundă, pentru că telefonul lui mobil începu să cânte Born to Be Wild, aşa că şi-l scoase la iveală şi-i cercetă ecranul.

— Trebuie să mă pregătesc, zise. Scuze. Poveştile, nu târziu. Hei, crede-mă, Kim e o forţă a naturii, dar, la fel ca şi furtuna, vine şi pleacă. Eve e posibil să fie fascinată o vreme, dar Kim îşi va găsi cât de curând pe altcineva. Aşa obişnuieşte.

Claire avea o senzaţie destul de acută că el nu-i spunea totul. Sau, în realitate, nu-i spunea nimic. Dar nu-i dădu timp să-l mai ia la întrebări, fiindcă îşi închise chitara în tocul ei şi urcă la etaj.

— Să se pregătească, repetă ea, încă fierbând. Mda, toată lumea trebuie să se ducă undeva, cu excepţia mea. Ar trebui să încerci s-o cunoşti pe Kim; e interesantă, îl maimuţări Claire, punând o doză considerabilă de batjocură în imitaţia ei. Mda, sigur.

Uşa din spate se deschise şi se închise la loc, se auziră scândurile duşumelei din bucătărie scârţâind, şi Claire adulmecă deliciosul miros de friptură la grătar cu lemne. Nu-şi putu stăpâni un zâmbet, fiindcă, ia stai... doar era vorba despre friptură la grătar. Şi, desigur, despre persoana care o aducea.

— Salut, zise Shane, aplecându-se peste canapea ca s-o privească mai îndeaproape.

Părul îi mai crescuse, şi-i stătea încă şi mai alandala, mai dezordonat, de parcă şi-ar fi atacat şuviţele cele mai sâcâitoare cu o pereche de foarfece. Poate chiar din cele pentru grădină. Ar fi trebuit să arate oribil, dar la el, cumva... arăta sexy.

Nu că ar fi avut ea prejudecăţi de vreun fel.

— Salut, îi răspunse, ridicând braţul spre el, ca să bată palma.

Dar, în loc de asta, el i-o luă şi i-o sărută cu delicateţe.

— Ce-i cu faţa asta bosumflată? Am uitat să spun ceva?

— Din partea ta, un salut e suficient, oftă ea.

Faptul că se plânsese în legătură cu Kim nu-i aduse marea uşurare pe care-o scontase: Michael se arătase neutru, în cel mai bun caz, şi nu avea niciun motiv să creadă Shane ar fi reacţionat altfel.

— Nu-i nimic, doar că sunt într-o dispoziţie îngrozitoare, îi explică ea.

— Asta trebuie s-o văd, zise Shane, aplecându-se şi privind-o în ochi. Uau! Mda, e îngrozitor. Observ şi eu că eşti la un pas de explozie. Hannibal Lecter[8].

Claire oftă din nou.

— Nimănui nu-i e frică de mine.

— Nţ. Nimănui. Şi asta-i o treabă bună, Claire.

— Zice tipul care-i înfricoşează pe toţi.

Shane se gândi un pic şi-şi arcui lent buzele într-un zâmbet. Lui Claire îi plăcea la nebunie felul în care un colţ al gurii i se ridica mai sus decât celălalt, şi gropiţa care se forma acolo.

— Pe tine nu te înfricoşez.

— Mă rog. Un pic, poate.

— Va trebui să muncesc ca să scap de picul ăla, zise el. Apropo de înfricoşat, ce-ţi mai face arătarea de şef?

— Nu ştiu, nu m-am dus, nu mă interesează, răspunse ea. Mă doare faţa.

— Prin urmare, eşti bosumflată din cauză că te doare faţa?

— Sunt urâtă şi nimeni nu mă iubeşte.

— Greşit, replică el; şi greşit rău.

Îi sărută din nou degetele, iar de data asta, buzele lui cade îi zăboviră îndelung pe piele.

— Michael ce face, se pregăteşte?

Claire lăsă să-i scape un oftat iritat.

— Mda. Toată lumea are unde să se ducă, numai eu, nu. Şi... ce ai? întrebă, fiindcă pe chipul lui Shane apăruse o expresie neobişnuită.

— Mai ştii sala de festivităţi de la TPU? Unde cântă el diseară? Cu casa închisă? Ţi-aminteşti?

Of, ce porcărie! De unde, uitase complet, şi acum se simţea — dacă mai era posibil — chiar mai rău.

— Sunt o cretină, zise. Am tot stat să mă scâncesc în legătură cu Kim, ca un copil de doi ani. Am uitat că el încerca să se reculeagă pentru spectacol.

— Kim? repetă Shane, deodată extrem de concentrat. Kim. Kim, fata goth?

---

8 Ucigaş psihopat, personaj principal al romanului horror cu acelaşi nume semnat de Thomas Harris (ecranizare cu titlul Tăcerea miilor, avându-l ca interpret pe Anthony Hopkins)

— Mda, care-o fi numele ei de familie, la urma urmei? Kim Ciudata. Da, aia.

— Unde-ai întâlnit-o pe Kim?

— Cu Eve. Am impresia că joacă împreună în piesă.

— Of, ce prostie, zise Shane, a cărui expresie se schimbă, devenind prudentă. Aşadar, ai vorbit cu ea.

— Nu eram demnă să stea de vorbă cu mine.

Să se fi înşelat, sau zărise o mică licărire uşurată?

— Probabil că e mai bine aşa. Ea e cam sărită.

— Cam? repetă Claire, îngustându-şi ochii. Ai fost cu ea?

Shane făcu ochii mari, şi trecu o fatidică secundă de tăcere înainte ca el să răspundă.

— Nu... tocmai. Nu. Am... nu.

— V-aţi cuplat?

El dădu să-i răspundă, dar apoi scuturâ din cap.

— Aici n-am vreo variantă favorabilă, zise. Orice ţi-aş spune, tu o să crezi că aşa a fost, nu? Dar, chiar să fi fost, a trecut mult de-atunci şi, în orice caz, acum sunt cu tine. Bine?

— Bine, acceptă Claire.

Se simţea de parcă s-ar fi rupt bucăţi din ea şi, într-u fel, era vina lui Kim. Sunt o persoană adultă, îşi zise. Persoanele adulte nu se stresează din cauza fostelor iubite, sau fostelor cuplaje, sau ce-or mai fi. Numai că şi-ar fi dorit să dea de Kim şi s-o ia la pumni, ceea ce nu era bine, fiindcă avea convingerea că i s-ar fi răspuns cu aceeaşi monedă, încă mai vârtos.

— Sigur, repetă ea. Totul e bine.

Shane n-o crezu nici măcar pentru o clipă, însă ea îl văzu hotărât să se prefacă încrezător.

— Perfect, zise el. Aşa. Grătar. Eşti amatoare?

— Nu pot să cred că mănânci friptură la grătar după ce o serveşti toată ziua. Nu te saturi de ea?

— E grătar, răspunse el. Unde vrei să baţi? Haide, bosumflato. Hai să mâncăm.

Aproape c-o luă pe sus de pe canapea, o gâdilă, făcând-o să chicotească, şi o mână spre bucătărie.

Avea dreptate. Friptura la grătar reprezintă un soi de leac magic pentru bosumflaţi.

† † †

Claire se îmbrăcă de gală pentru concertul lui Michael de la

TPU, însă dată fiind faţa ei ca arsă de soare, nu fu convinsă că merita efortul; cel puţin, până când coborî la parter. Shane şi Michael erau acolo, stăteau de vorbă, şi uau! Claire se opri pe scara, admirându-i.

— Ce-i? o întrebă Shane, când o văzu.

— Nimic. Voi doi arătaţi trăsnet.

Michael ridică din umeri, parcă vrând să spună că nu era mare scofală. La fel procedă şi Shane, chiar dacă-şi dăduse osteneala să-şi pună cămaşa neagră bună şi geaca neagră din piele, ba chiar se şi pieptănase, oarecum.

Michael, însă... star rock. Nu ca muzicienii din formaţiile glam, nici vorbă, dar arăta, pur şi simplu... important. Claire se întrebă dacă nu cumva Eve îi alesese hainele; dacă da, era clar că-l iubeşte cu adevărat, fiindcă erau de-a dreptul perfecte. Şi, pentru că veni vorba...

— Eve unde e?

— Întârzie, o informă Michael. Ne întâlnim direct acolo.

Eve, să sară peste friptura la grătar? Asta era ceva neobişnuit. Claire coborî şi restul treptelor, după care făcu o mică piruetă, lăsându-se examinată de Shane.

— E bine? se interesă ea.

— Spectaculos, aprecie el, sărutând-o... dar cu multă precauţie, din cauza arsurilor. Ştii că ador fusta asta, mai adăugă.

Ea se îmbujoră, dincolo de arsuri.

— Da, ştiu.

Era o fustă scurtă, plisată. În carouri.

Pantofii cu care o asortase erau cei cumpăraţi de Eve, pentru ea, anul trecut, de Halloween: năstruşnici dar simpatici şi oarecum sexy. Claire încă era un pic stânjenită de corpul său, în general, însă ceva anume din semnalele pe care le recepta din partea lui Shane o făcea să se simtă mai puţin stângace. Mai... încrezătoare.

— Voi doi veniţi cu mine? îi întrebă Michael, zornăindu-şi cheile automobilului. Dacă da, aflaţi că autobuzul pleacă imediat.

Acceptară, firește, Eve fiind de negăsit, şi neavând altă maşină; să fi mers pe jos, pe întuneric, n-ar fi fost prea bine, nici măcar acum, în noul şi ceva mai liniştitul Morganville. Nu era un drum lung, iar Michael tot bătea darabana cu degetele pe volan,

parcă vrând să-şi exerseze digitaţia pentru chitară; niciunul dintre ei nu vorbi cine ştie ce. Claire stătea pe bancheta din spate, rezemându-se de Shane, cu capul pe umărul lui, iar prezenţa acestuia o ajuta considerabil să mai uite de cât de rea îi fusese ziua.

Cel puţin, până când îşi aminti că el stătuse tot aşa şi cu Kim, odinioară, în nedesluşite vremuri demult apuse.

— Hei, zise ea. În legătură cu Kim...

— Of, nene, ştiam eu. N-ai de gând s-o laşi cum a picat, nu?

— Vreau doar să ştiu... voi doi aţi ieşit împreună, sau...

— Nu, răspunse Shane, îndepărtându-şi privirea.

Se prefăcea că priveşte afară, pe geam, însă fiind un automobil conceput special pentru vampiri, cu geamuri fumurii, nu prea avea cum să vadă mare lucru.

— OK, reveni el. Am dus-o o dată la bowling. Asta se consideră că am fi fost împreună?

— Da, dacă v-aţi cuplat pe urmă.

După câteva clipe de ezitare, Shane oftă, în cele din urmă.

— Da, zise. Vinovat. Ieşit. Cuplat. Ea, trecut imediat la următorul. Altceva?

Claire era total nepregătită pentru îngrozitoarea senzaţie care i-o provocă mărturisirea lui.

— Dar... dar ţi-a plăcut cu adevărat de ea?

— Chiar trebuie să discutăm despre asta, acum, cu martori?

Michael ridică o mână.

— Vreau să se consemneze că eu nu sunt atent la discuţie.

— Şi... totuşi.

— Gagiule, tu te-ai băgat în asta; eu n-am nicio vină replică Michael, pe un ton evident amuzat, ceea ce însă n-o făcu pe Claire să se simtă mai bine.

— Scuză-mă, zise ea, deznădăjduită. Cred că... ar putea să discutăm altădată. Oricum, n-are importanţă.

Numai că avea. Şi încă multă.

Shane întoarse capul, privind-o în ochi. Pupilele i se vedeau imense în lumina slabă a aparaturii de la bordul maşinii.

— Eram în căutarea unei fete, zise el. Iar Kim nu era aceea. Tu eşti, aşa că încetează să-ţi mai faci griji pe tema asta. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, mda, mi-a plăcut de ea. Dacă mi-a plăcut cu adevărat? Probabil că nu. N-aş putea să spun că am fost dărâmat când a trecut la altul. Mai degrabă, uşurat.

Claire clipi mărunt.

— Aha, zise, neştiind cum să primească informaţia.

O făcea să se simtă mai bine, dar în acelaşi timp şi un pic derutată, şi infantilă, şi ruşinată. Să fie geloasă pe o fată de care el se bucurase că s-a despărţit? Părea ceva nepotrivit, oarecum.

— Hei, zise el, urmărindu-i cu degetele contururile obrajilor, cu grijă să ocolească porţiunile arse. Îmi face plăcere că-ţi pasă. Zău că da.

Claire trase aer adânc în piept.

— Nu vreau să te împart cu nimeni, mărturisi. Niciodată. Chiar dacă a fost înainte să te cunosc. Ştiu că pare absurd, dar...

— Pare, o întrerupse el, sărutând-o. Chiar pare.

Michael zâmbea, după cum observă Claire, privind în oglinda retrovizoare. El o remarcă şi clătină din cap.

— Ce e? îl provocă ea.

— Norocul vostru că locuim împreună, răspunse el, fiindcă altfel puneam scena pe YouTube. Şi făceam mişto de voi.

— Eşti un măgar!

— Ai uitat să menţionezi: măgar sugător de sânge.

— Mai bine zis, măgar mort-viu sugător de sânge, comentă Shane. Şi asta ar fi o chestie critică.

Michael opri maşina.

— Am ajuns, anunţă, după care-şi luă chitara şi coborî, le aruncă o privire şi-i gratulă cu un zâmbet semnificativ. Încuiaţi voi când terminaţi, le mai zise. A, şi nu uitaţi: vampirii pot să vadă prin geamurile fumurii. Zic şi eu aşa.

— Uff, oftă Claire. Uite cum piere cheful.

Michael dispăru înăuntru, pătrunzând pe la intrarea artiştilor cu o alură de parcă ar fi luat deja scena în stăpânire; Claire şi Shane porniră, ţinându-se de mână, prin spaţiul de parcare, spre intrarea din faţă. Mai era multă lume pe-acolo, coborând din maşini, discutând, îndreptându-se spre intrarea principală a sălii. La fel ca majoritatea clădirilor din campusul TPU, nu era una prea drăguţă: un produs butucănos al anilor ’70, din sticlă şi beton, solid, auster şi funcţional, cel puţin pe dinafară.

Foaierul crea o senzaţie mai caldă, cu covorul lui de un roşu-închis şi draperiile din lateral care arătau ieşite din modă de numai un deceniu. Claire îi văzu pe mulţi privind-o şi se gândi că mai bine şi-ar fi luat şapca; dar, din moment ce n-o luase, ţinu fruntea sus şi-i strânse cu mai multă putere mâna lui Shane, în

timp ce el arăta biletele, sau pe urmă, când o conduse spre balconul sălii. Pe drum, Claire văzu o mulţime de chipuri cunoscute: de exemplu, pe părintele Joe, pe care-l ştia de la biserică, ieşind în evidenţă cu cămaşa lui neagră, gulerul alb şi părul roşu. Tineri pe care-i cunoştea de la cursuri, veniţi probabil fără să aibă habar că vor asculta un vampir cântând la chitară. A, şi o grămadă de vampiri, amestecându-se destul de bine în mulţimea spectatorilor, excepţie făcând numai licărul din ochi şi privirile un pic flămânde cu care-i cercetau. Unii dintre ei se îmbrăcaseră chiar destul de bine.

Pe Amelie n-o văzu nicăieri, nici pe Myrnin, nici pe Oliver, toţi aceştia fiind destul de remarcabili prin absenţa lor. În schimb, îl văzu pe dezagreabilul domn Pennywell, totuşi, arătând infatuat şi distant şi asexuat în sacoul şi pantalonii de culoare neagră. Stătea la o măsuţă, lângă scară, urmărindu-i cu privirea pe toţi cei care treceau. Claire avu puternica senzaţie că era de genul celor care se postează în faţa bazinului cu homari ca să-şi aleagă ce urmează să li se pună în farfurie.

Brrr!

— E totul în regulă? o întrebă Shane, şi ea înţelese că nu se referea la vampiri, sau la altceva de genul acesta. Mai ales că şi adăugă aproape imediat. Ştii tu, între noi?

— A... Hm... mda. Aşa cred.

Probabil că nu sunase prea convingătoare, fiindcă el se opri din urcatul scării, privi în jur, după care o conduse către un mic grup de scaune de pe o latură a palierului. Nu era nimeni în preajmă. Alesese un colţ mai întunecat, oarecum intim la lumina aplicei de pe perete. Lumea trecea şuvoi pe lângă ei, dar nimeni nu părea să le acorde atenţie.

— Am nevoie să fiu sigur, zise el. Pentru că nu vreau ca tu s-o crezi pe Kim o concurenţă. Fiindcă nu e. Până azi, nu m-am mai gândit la ea de două ori.

Dar, prin deducţie, asta însemna că se gândea la ea acum... comparând-o cu Claire. Iar Claire nu se putea convinge în totalitate că ar ieşi câştigătoare.

— E vorba doar că toată lumea o consideră atât de interesantă. În timp ce eu sunt... ştii tu.

— O super-inteligentă ucenică a unui vampir cu tulburări bipolare, ca să nu mai adaug că ai fi cam singura persoană din oraş de care ascultă Amelie în vremurile noastre? Mda. Eşti

groaznic de anostă.

Mâinile calde ale lui Shane îi cuprinseră obrajii şi-i ridicară bărbia, astfel încât să-şi poată întâlni privirile în lumina aceea estompată.

— Gata! Aşa e mai bine, zise el.

— De ce?

Întrebarea îi tremură pe buze, ca o înfrânată jeluire de amărăciune.

— Ca să vezi mai bine cât sunt de urâtă, în comparaţie cu Kim?

— Ai vreo câteva straturi de piele arsă, zise el. Mare brânză. Într-o săptămână, o să ai un bronz năucitor, şi toată lumea o să se întrebe unde-ai găsit loţiunea. Nu contează. Nici măcar un pic. Ai priceput?

Claire nu voia să plângă şi, printr-o minune, reuşi. Înghiţi o gură lacomă de aer, îl ţinu puţin înăuntru, apoi expiră lent, şi îi fu de ajuns.

Apoi, zâmbi.

— Am priceput.

— E foarte bine atunci. Fiindcă te iubesc. Îţi mai aminteşti?

O senzaţie de căldură îi zbârnâi prin toţi nervii şi se stabili într-un punct de fierbinţeală, undeva în adâncul stomacului.

— Îmi mai amintesc, răspunse. Şi te iubesc şi eu.

Shane o sărută pe vârful nasului.

— Eşti geloasă. Asta îmi cam place.

Apoi, mână în mână, porniră spre sala în care urma să desfăşoare concertul.

Însă domnul Pennywell le blocă trecerea.

† † †

Era ceva cu adevărat neplăcut de nepotrivit la Pennywell, din mai multe puncte de vedere pe care Claire nu prea reuşea să le identifice: vampirul părea construit cu stângăcie, pe de-o parte femeie, şi bărbat pe de cealaltă, însă nu acest aspect îl făcea să arate înfricoşător.

Ci totala şi inumana lipsă de simţire din expresia feţei lui şi din ochi. Chiar şi când zâmbea, pe jumătatea superioară a feţei lui nu se petrecea nici cea mai mică schimbare. Nu existau

decât muşchi, şi nici urmă de emoţie.

— La o parte, ceru Shane, şi Claire simţi cum mâna cu care i-o ţinea pe a ei se contractă involuntar. Gagiule, doar eşti într-atât de nebun, încât să te dai la noi în plin teritoriu neutru, de faţă cu martori. Am dreptate?

— Depinde în totalitate de ceea ce mi-am planificat să înfăptuiesc, replică Pennywell. Dar nu mă aflu aici ca să vă ameninţ. Am venit să vă conduc.

— La locurile noastre? Mersi. N-avem nevoie de plasator.

Cu toate acestea, Pennywell nu se urni din calea lor. Iar mulţimea din preajmă se subţia tot mai mult.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Claire ar fi fost să rămână acolo, singură cu el, în timp ce toţi ceilalţi s-ar afla în sală, ovaţionând şi aplaudând şi acoperindu-i foarte probabilele ţipete. Schimbă pe furiş o privire cu Shane.

— Oliver ar vrea să vă spună câteva cuvinte, zise Pennywell, făcând un gest graţios spre stânga lui. Dacă sunteţi amabili.

— Acum?

— El nu obişnuieşte să facă programări. Da. Acum.

Nu păreau să aibă prea multe variante la dispoziţie, însă Claire îl vedea pe Shane ispitit să-i spună lui Pennywell să-şi ia valea. Şi asta n-ar fi fost bine. Pennywell nu era genul care să accepte respingerile.

Nu se ajunse la aşa ceva, şi asta, din motivul cel mai rău cu putinţă.

— Shane? Shane Collins? Vorbeşti serios?

Vocea unei fete străbătu peste umărul lui Pennywell fiind urmată de apariţia respectivei fete, care se strecură pe lângă vampir şi se aruncă de-a binelea peste Shane, care luat prin surprindere, scăpă mâna lui Claire, prinzând-o pe fată înainte de a se răsturna amândoi.

Claire avu nevoie de o secundă până să pună cap la cap părul vopsit în negru şi roz cu vocea, însă ştiu cine era până să-i furnizeze propriul creier numele căutat.

Era Kim. Of, asta mai lipsea!

Şi Kim îl săruta pe Shane.

El nu părea să-i răspundă la sărut... mai degrabă încerca s-o dezlipească de buzele lui. Dar, oricum. Buzele ei. Atingându-le pe-ale lui Shane.

Până şi Pennywell arăta descumpănit.

— Hei! protestă Claire, neştiind precis ce ar trebui să facă, dar cuprinsă de o dorinţă extrem de aprigă de a înşfăca o mână bună din părul acela negru şi de a smuci cu toată puterea.

Totuşi, nu fu nevoită. Shane o desprinse energic pe Kim şi o îndepărtă la o lungime de braţ, menţinând-o astfel.

— Kim, zise el. Ăăă... bună.

— Cum îţi mai merge, Collins? Uau, a trecut ceva vreme, hm? Îmi pare rău pentru fazele cu familia ta, e naşpa, omule. A, ai auzit că am magazin acum? Vând pe internet. Foarte tare.

Ochii mari ai lui Kim rămăseseră fixaţi pe faţa lui Shane, în timp ce pe a ei zăbovea o expresie greţos de încântată.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că te văd, Shane. Uau! Tare bine îmi pare.

— Mda, răspunse el, şi-şi întoarse faţa spre Claire, doar pentru o scurtă (şi panicată) privire. Kim, ţi-o prezint pe Claire. Iubita mea, adăugă el, accentuând cuvintele.

Nu păru să obţină vreun efect, sau, chiar să fi fost vreunul, Kim îl îndepărtă cu o ridicare din umeri. Abia dac-o învrednici pe Claire cu o privire fugară.

— Super, zise ea. Hei, tu eşti aia de la cafenea, nu? Prietena lui Eve. Ce mică e lumea, nu crezi?

— Claustrofobic de mică, ripostă Claire. Tu ce cauţi aici?

Îşi dădu seama că tonul îi era unul nervos, dar chiar nu se putea stăpâni. Pennywell îşi tot plimba privirea de ea la Kim şi înapoi, evident încercând să se hotărască pe care dintre ele ar trebui s-o omoare prima. După expresia feţei înclina spre Kim, ceea ce n-o deranja absolut deloc Claire.

— Am venit să-l ascult pe Michael Glass, răspunse Kim. Adică, Eve mi-a făcut capul mare cu asta. Michael a fost totdeauna cel mai tare tip din oraş... persoanele de faţă fiind excluse, adăugă ea, făcându-i cu ochiul lui Shane.

Făcându-i cu ochiul! Lui Claire îi veni să vomite.

— Şi am vrut doar să-i arăt că sunt alături de el, mai zise Kim.

— Persoana ta nu mă interesează, i se adresă Pennywell. Pleacă.

Kim clipi mirată şi-şi întoarse pentru prima oară privirea spre vampir. Apoi, reacţionă ca şi cum nici măcar n-ar fi fost conştientă până acum de prezenţa lui acolo. Pe bune? Chiar a primit un rol în piesă? se întrebă Claire, în sinea ei fiindcă era cea mai ridicolă reacţie din câte văzuse, poate în afara celor din

filmele mute, foarte vechi.

— O, Doamne! Tu ce naiba mai eşti? Adică, da, evident...

Ridică două degete, în ceea ce Claire avu impresia că reprezintă semnul păcii, abia apoi înţelegând că, probabil era un V: de la vampir.

— ... Dar, ce naiba, eşti înfricoşător, continuă Kim.

Pennywell habar n-avea cum să procedeze, judecând după cuta care-i brăzda fruntea aceea netedă şi înaltă. Îşi înclină capul într-o parte şi o privi pe Kim, fără să scoată o vorbă, doar studiind-o. După ceva timp, zise:

— Tu eşti cea care se ocupă cu istoria.

— Bingo, gagiule, exclamă Kim, zâmbind. Eu sunt cea care se ocupă cu istoria. Iar tu eşti cam nou pe-aici, am dreptate? Musai să te aduc în faţa camerei. Programăm o întâlnire, bine? Uite. Ai aici numărul meu de telefon.

Se scotoci prin poşetuţa neagră agăţată de încheietura mâinii, scoase de-acolo un soi de carte de vizită şi i-o întinse. Pennywell o luă — mai degrabă dintr-un instinct de autoapărare — şi şi-o vârî în buzunarul de la haină.

— Vrei un sfat? continuă Kim. Tunicile Nehru[9] s-au dus de prin excentricii ani şaizeci. Bune pentru fraţii Brooks[10]. Doar nu vrei să rămâi în posteritate cu o imagine proastă, nu? În plus, poate mai lucrezi puţin la tunsoare, mai tai ceva. Mai gândeşte-te.

Între timp, Shane profită de ocazie: o prinse de cot pe Claire şi o conduse fără zgomot pe lângă Pennywell, rămas cu privirea fixată asupra lui Kim, care turuia mai departe. Până ce vampirul să-şi dea seama şi s-o îmbrâncească deoparte pe Kim, Shane şi Claire se strecurau deja pe uşi, intrând în sală, unde el nu mai putea să-i ajungă.

Cel puţin, aşa sperau.

— O fi făcut-o intenţionat? întrebă Claire.

— Nu ştiu, recunoscu Shane. Dar nu puteam să ratez ocazia. Sună-l pe Oliver. Află dacă într-adevăr voia să stea de vorbă cu noi.

Claire îi răspunse printr-o înclinare aprobatoare a capului.

---

9 Model de tunică bărbătească sau femeiască împrumutând elemente (cu precădere, gulerul) din vestimentaţia nobililor de la curtea Indiei. A fost popularizat de Jawaharlal Nehru, cel dintâi prim-ministru indian

10 Brooks Brothers este cel mai vechi lanţ de magazine cu profil vestimetar din S.U.A., începându-şi activitatea în anul 1818

Mulţimea din sală zumzăia mai departe, aşa că nivelul zgomotului era destul de ridicat. Nimeni n-avea s-o observe că vorbeşte la telefon: se vedeau cel puţin o sută de telefoane mobile strălucind ca giuvaierurile printre rândurile de scaune, lumea discutând cu prietenii, bârfind, stabilind întâlniri.

Claire apăsă pe tasta de apelare rapidă, însă îi răspunse mesageria vocală. Oliver nu se sinchisise să ofere elemente de identificare, cerându-i doar apelantului să lase mesaj, ceea ce ea şi făcu, după care-şi trecu telefonul pe vibraţii.

Shane rămăsese cu privirea îndreptată spre uşile închise prin care intraseră. Claire îşi reprimă imboldul de a scrâşni din dinţi.

— Eşti îngrijorat pentru ea? îl întrebă, străduindu-se si păstreze un ton neutru.

— Am lăsat-o singură cu Pennywell, răspunse Shane. Fir-ar să fie. Am crezut c-o să vină după noi.

Ei bine, Kim nu venise după ei. Claire încercă să fie şi ea ceva mai îngrijorată, însă cel mai potrivit sentiment pe care izbuti să-l obţină fu o vagă iritare. Iar asta chiar nu era ceva caracteristic pentru ea: totdeauna căuta să le găsească scuze până şi celor mai rele fiinţe; totuşi, fără să-şi dea seama de ce, nu putea, pur şi simplu, să treacă de partea lui Kim, indiferent despre ce-ar fi fost vorba. Cu toate acestea, ştia ce trebuia făcut.

— Să mergem s-o căutăm, propuse.

— Ba nu, se împotrivi Shane. Tu rămâi aici. Eu doar scot capul să văd dacă mai e pe-afară. Nu vreau decât să mă conving că e teafără.

Da, şi asta pentru că nu-ţi pasă absolut deloc de ea, replică în gând Claire, însă avu destulă minte încât să-şi păstreze re marca doar pentru ea. Se rezumă să facă un semn de încuviinţare. Shane îi eliberă mâna şi porni spre uşă, pe care o întredeschise şi privi afară. După o clipă de ezitare, o lăsă să se închidă la loc şi reveni lângă Claire.

— Nu mai e acolo, zise.

— Care dintre ei?

— Amândoi.

Tonul vocii îi era încordat, fapt pentru care Claire nu putea să-i găsească vreo vină. Shane avea tendinţa de a lua foarte multe asupra lui, iar dacă până la urmă Kim păţea ceva, el ar fi considerat că s-a întâmplat din vina lui. Absurd, dar aşa era Shane.

— Trebuie să...

— Să ce?

Din nou, Kim, apărută ca din senin în spatele lui Claire, care închise ochii strâns şi fu cât pe ce să scape un strigăt disperare — nicidecum de uşurare — însă izbuti să se stăpânească, să se întoarcă şi să spună, cu tot calmul posibil:

— Să se asigure că eşti bine. Ceea ce aşa şi este. Evident.

Kim o privi pentru o clipă; apoi, pe buze i se întinse lent un zâmbet, unul cunoscător.

— Evident, răspunse, cu o voce care aproape semăna a tors de pisică.

Pe urmă, îşi mută privirea spre Shane. Cu zâmbet tot.

— Ai fost îngrijorat pentru mine? Drăguţ din partea ta dar vampirul ăla hermafrodit nu putea să-mi facă nimic rău.

— De ce nu? se interesă Claire.

— Ei, ştii tu, răspunse Kim, ridicând din umeri. Fir-ar să fie, Collins, chiar că nu te-am mai văzut de o veşnicie. Ce-ai mai învârtit?

— Nu mare lucru, zise el, întinzând din nou mâna spre Claire. Ştii, noi avem locurile acolo. Ne scuzi. Mersi pentru intervenţia de-afară.

— Sigur, zise Kim. Atunci, ne vedem după.

Locurile lor erau în primele rânduri, aşa că, până să ajungă la ele, luminile începură să se estompeze. Claire întoarse capul, dar nu reuşi s-o mai vadă pe Kim prin penumbră.

— Cred că s-ar putea chiar să prind ură pe fata asta, zise ea.

Shane îi sărută uşor degetele.

— Nu fi geloasă. N-am treabă cu ea. Nici acum, nici mai târziu.

Claire îşi dori să-l poată crede, însă tot îi mai rămăsese o mică şi dificilă parte din ea care era mult prea conştientă de propriile defecte.

Şi atunci, se aprinseră reflectoarele, luminile din sală se stinseră, iar Michael apăru pe scenă, într-o explozie spontană de aplauze, şi nu mai era acel Michael pe care-l cunoştea Claire: nu mai era cel pe care-l văzuse pierzând vremea prin living, sau distrându-se cu jocurile video, sau făcându-şi de lucru cu chitara, sau alegând westernuri îngrozitoare pentru serile de vizionări.

Era cu totul altcineva.

Cineva aproape înfricoşător, după cum capta şi menţinea lumina reflectoarelor asupra sa. Mai devreme, i se păruse că arată bine, însă abia acum îl vedea Claire aşa cum fusese sortit dintotdeauna să fie văzut: în centrul scenei. Lumina reflectoarelor îi transformase culoarea părului într-un auriu strălucitor, iar pe el, într-o fiinţă exotică, fabuloasă şi intangibilă... dar, în acelaşi timp, în cineva pe care-ţi doreai să-l atingi. Şi încă rău de tot.

Cineva se trânti pe scaunul de lângă Claire. Era Eve. Îşi pusese cea mai bună rochie neagră din catifea a ei, aproape complet fără spate, îşi strânsese părul într-o pălărie şic, tot neagră, iar atunci când îşi puse picior peste picior, crăpătura rochiei scoase la iveală o suprafaţă impresionantă de picioare, încălţate în pantofi cu tocuri cui.

Era cu sufletul la gură.

— Of, Doamne, credeam că nu mai ajung, îi mărturisi în şoaptă lui Claire, după care-şi desfăcu un evantai din mătase neagră, făcându-şi vânt ca să se răcorească. Doar e iubitul meu, ştii?

— Ştiu, îi răspunse Claire.

Avusese de gând să nu stea de vorbă cu Eve, însă după doar două propoziţii ale prietenei ei, se pomeni zâmbind. Era o senzaţie extrem de plăcută să-i împărtăşească bucuria.

— El e OK, presupun, adăugă.

Eve o plesni peste braţ cu evantaiul închis.

— Muşcă-ţi limba. Iubitul meu e un zeu al rockului, puişor.

Ceea ce, încă de la primele acorduri ale celui dintâi cântec al său, Michael Glass i-o dovedi, în chip strălucitor, sălii întregi.

† † †

Concertul ieşi grozav. Petrecerea de după fu copleşitoare, în principal deoarece Claire nu ştiuse că avea să se organizeze aşa ceva, şi nu era pregătită să fie fixată cu privirea de câteva sute de necunoscuţi, care se înghesuiau cu toţii, încercând să ajungă la Michael şi întrebându-se ce avea ea atât de special, încât să stea de cealaltă parte a mesei pentru autografe, în loc să fie printre ei.

După ce, în sfârşit, amatorii de autografe începură să se mai rărească, rămaseră doar câteva persoane. Una dintre ele era şi

Pennywell, care stătea rezemat de o coloană din marmură, la vreo treizeci de metri mai încolo, cu o înfăţişare plictisită, dar perenă, ca şi cum ar fi fost dispus să mai aştepte încă zece mii de ani, dac-ar fi fost nevoie, fără măcar să-şi schimbe lenjeria. O alta era Kim, prinsă într-o însufleţită conversaţie cu doi tipi de la TPU, care arătau, după părerea lui Claire, a studenţi la ştiinţe umaniste. Kim tot arunca priviri spre micul lor grup, şi Claire îşi închipui că dintr-o clipă în alta, îşi va trimite la plimbare anoştii interlocutori şi se va îndrepta glonţ spre Shane.

O a treia persoană, totuşi, era un bărbat normal: un tip mai în vârstă, cu o haină neagră din piele ajustată pe corp şi blugi; oarecum, genul de afacerist dur, dacă există aşa ceva. Părul îi stătea grozav şi avea un zâmbet din acelea simpatice, cumpănite, strălucitor de albe, ale participanţilor de la show-urile de televiziune; plus că era bronzat.

— Michael, grozav concert, zise omul, aplecându-se peste masă ca să-i strângă mâna. Serios, a fost ceva ieşit din comun. Numele meu este Harry Sloan; fiica mea, Hillary, la şcoala de-aici. A insistat să vin să te văd, şi trebuie să recunosc, am fost foarte impresionat.

— Mulţumesc, răspunse Michael.

Părea puţin cam obosit; acum, nu mai era puternicul zeu al chitarei pe care-l văzuseră pe scenă, şi Claire avu impresia că nu-şi doreşte decât să termine cu toate acestea şi să ajungă acasă.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule Sloan.

Domnul Sloan scoase la iveală o carte de vizită, pe care o făcu să alunece pe masă până spre mâna lui Michael.

— Mda, uite care-i treaba. Sunt de părere că ai un veritabil potenţial, Michael. Lucrez pentru o importantă companie discografică, şi vreau să mă întorc cu un CD demo la mine.

Urmă un moment în care toţi îl priviră holbaţi, iar apoi Michael repetă, pe un ton inexpresiv:

— Un CD demo?

— N-ai aşa ceva?

— Nu. Am fost...

Michael nu prea ştia cum să-şi sfârşească propoziţia.

— Ocupat, zise, până la urmă.

Ocupat să se lase omorât, apoi transformat într-o fantomă, iar pe urmă, prefăcut în vampir. Ocupat cu războaiele locale. Şi aşa

mai departe.

— Chiar e cazul să intri în studio, omule, şi fără întârziere. Aranjez eu: e unul bun în Dallas. Te programez dacă-mi spui datele când eşti disponibil. Dar vreau neapărat să-ţi duc materialul la următoarea noastră şedinţă pe tema noilor descoperiri. Chiar cred că putem să facem treabă. Gândeşte-te la asta, bine? În primul rând, să faci CD-ul demo. Mă suni, da?

Îi întinse încă o dată mâna, iar Michael i-o strânse. Arăta palid, şi puţin absent, după cum i se păru lui Claire. Domnul Sloan îi fulgeră din nou cu zâmbetul acela marca Hollywood, îşi puse pe nas o extrem de scumpă pereche de ochelari de soare şi plecă.

— Nu se poate, exclamă Eve. E o glumă, nu? O glumă cum înţelege să facă Monica, sau cam aşa ceva.

Michael îi întinse cartea de vizită. Eve o examină, clipi mărunt şi i-o pasă lui Shane, care, la rândul lui, i-o trecu lui Claire.

— Vicepreşedinte, citi cu voce tare Claire. Uau!

— Nu e o glumă, zise Michael. A apărut un articol despre el în Rolling Stone, acum vreo lună şi jumătate.

Se ridică încet în picioare, şi adevărul i se dezvălui de-a binelea.

— Vrea să-mi propună un contract. Ca muzician.

Shane îi întinse palma desfăcută, şi Michael i-o plesni, după care o înhăţă pe Eve şi începu s-o rotească, într-un vârtej de catifea şi ţipete. Deodată, rămase nemişcat, îngropându-şi faţa în strălucirea moale a părului ei şi ţinând-o în braţe.

— Toată viaţa, zise. Toată viaţa am aşteptat asta.

— Ştiu, zise Eve, sărutându-l. Nu-ţi imaginezi cât sunt de mândră de tine.

Dincolo de cei vreo treizeci de metri de covor demodat, domnul Pennywell începu să bată din palme. Sunetul semăna cu cel aspru, înspăimântător, al focurilor de armă.

Cei doi băieţi cu care sporovăia Kim descoperiră dintr-odată că aveau treburi prin alte părţi şi se repeziră spre ieşire, dispărând în noapte; Kim, exact cum se temu Claire, se îndreptă spre ei. Pennywell se opri din aplauze şi zise:

— Îţi dai seama, desigur, că ei nu-ţi vor permite niciodată să pleci, nu?

Michael îşi înălţă capul, şi Claire avu impresia că ei toţi, ceilalţi, dispărură din univers. Nu mai rămăseseră decât Michael şi Pennywell.

— Ei? repetă Michael. Te referi la Oliver şi la Amelie

— Ei vor ca toţi vampirii să rămână aici, sub control lor. Sub îngrijirea lor, adăugă Pennywell, al cărui rânjet batjocoritor era ca o palmă peste faţă. Doi căţeluşi înfricoşaţi, încercând să controleze o haită de lupi. Tu eşti un animal de haită, Michael? Eu, personal, nu sunt.

— Ce vrei? îl întrebă Michael.

— De la tine? Nimic. Tu nu eşti decât un căţel care dă fuga să se culce la picioarele stăpânilor, replică Pennywell a cărui privire goală se desprinse de Michael şi se fixă brusc, asupra lui Claire. Pe ea o vreau, declară el.

Shane, Michael şi Eve strânseră rândurile în faţa lui Claire, înainte ca ea să poată inspira încă o dată. Pennywell plescăi din limbă.

— Nu, nu, copii. Asta ar însemna o risipă inutilă de sânge. V-aş omorî pe toţi — da, chiar şi pe tine, bobocule — şi lua oricum ceea ce vreau. Tu, fato... chiar vrei să-ţi vezi prietenii morţi pe covorul acesta mizerabil?

— N-ai şanse, interveni Shane. Ţi-am mai scărmănat fundul o dată, ai uitat? Du-te să-l întrebi pe Bishop cum i-a mers, dacă ţie ţi-e frică şi să te gândeşti la asta.

Pennywell îi aruncă o privire plină de un dispreţ pârjolitor.

— Atunci n-aţi fost singuri, băiete. Aţi avut aliaţi. Aici, aveţi...

Se întoarse lent, în cerc, concentrându-şi privirea asupra lui Kim.

— O aveţi pe ea. Şi poate că nu e tocmai cel mai convingător argument în favoarea voastră.

Tonul îi deveni sinistru de liniştit, şi extrem de grav, după ce-şi întoarse la loc privirea spre Claire.

— Sunt în viaţă de şapte sute de ani, şi am devenit ucigaş când am avut vârsta necesară ca să ţin o spadă în mână. Am vânat vrăjitoare şi eretici prin toată Europa. I-am nimicit pe alţii mai puternici decât voi, în vremuri mai grele. Nu mă înţelegeţi greşit când vă spun că nu vă voi mai da şi o a doua şansă.

Claire înghiţi în sec şi ieşi în faţă, din spatele lui Shane. El încercă s-o prindă de braţ, însă ea se trase, fără să-şi ia pentru o clipă măcar privirea de la Pennywell.

— Nu le face rău, îi ceru acestuia. Ce vrei?

— Vreau să vii cu mine, îi răspunse vampirul, şi răbdarea mea s-a consumat în întregime. Imediat.

Claire îşi întinse mâinile, cu palmele desfăcute înspre prietenii ei. Michael, în straiele lui de star rock, palid, concentrat şi ameninţător. Eve, în cascada ei de catifea neagră, părea o vedetă de film mut, inclusiv prin expresia înfricoşată de pe chip. Shane, practic, o implora să nu se ducă. Nevoia lui de a proteja o atrăgea ca o forţă gravitaţională.

— N-o să-mi facă nimic, zise ea. Va sun imediat cum o să pot. Voi duceţi-vă acasă. Vă rog.

— Claire...

— Shane, du-te.

Spre totala ei groază, o văzu pe Kim apropiindu-se de prietenii săi şi oprindu-se exact lângă Shane. Kim îi puse o mână pe braţ, iar Shane îşi coborî privirea spre ea.

— Las-o să se ducă, îi zise Kim. N-o să păţească nimic.

Claire ştia că nu era momentul potrivit să urle ia-ţi labele de pe iubitul meu, căţea afurisită, însă tot ceea ce putu să facă fu să-şi zăgăzuiască vorbele înăuntru.

Degetele lui Pennywell i se strânseră în jurul încheieturii, reci şi dure precum cătuşele, şi în timp ce încerca s-o tragă după el, Claire îi întâlni pentru o ultimă oară privirea lui Shane.

— Mă întorc, îi zise. Să nu faci vreo nebunie.

El, probabil, crezu că ea îi cerea să nu se lupte cu vampirii.

Dar, de fapt, ceea ce voia ea cu adevărat, din adâncul sufletului, să-i spună, era: Să nu te îndrăgosteşti de Kim.

Cinci

Pennywell o conduse afară din sala de concert, scoţând-o în frigul nopţii. Prin aer plutea miros de ploaie şi se auzea tunetul rostogolindu-se în depărtare. Un fulger sfâşie cerul, transformându-l pentru scurt timp pe Pennywell într-o siluetă luminoasă, iar după ce clipi, alungându-şi strălucirea din ochi, Claire observă el o trăgea spre o limuzină parcată lângă bordură, aflată în aşteptare.

— Urcă, se răsti el, îmbrâncind-o pe portiera din spate, deschisă.

Claire îşi pierdu echilibrul, dar se redresă şi se strecură înăuntru. Unde era întuneric, evident. Şi mirosea a fum de trabuc.

Pennywell se sui degrabă lângă ea, agil ca un păianjen, şi trânti portiera în urma lui.

Impozantul automobil se îndepărtă în viteză de trotuar.

— Unde mergem? se interesă Claire.

— Nicăieri, îi răspunse o voce din întuneric: vocea lui Oliver.

Luminile din spate prinseră viaţă cu încetineală, scoţându-l la iveală, aşezat pe bancheta de vizavi de ea. Lângă el se afla sursa fumului, cineva care-i zâmbi cu un aer superior în timp ce trăgea prelung din trabuc. Myrnin îmbrăcase un sacou rubiniu, de seară, cu broderii complicat. De fapt, arăta aproape normal. Purta până şi pantofii potriviţi cu vestimentaţia.

Cu toate acestea, în zâmbetul lui nu exista nimic normal.

— Cohiba[11] ? o întrebă el, scoţând din buzunarul sacoului un trabuc neîncepuţ şi oferindu-i-l.

Claire scuturâ cu violenţă din cap.

— Păcat, zise Myrnin. Ştii, femeile îndrăzneţe obişnuiau să fumeze.

— Cancerul nu e deloc sexy, replică ea.

Myrnin ridică alene din umeri.

— Voi toţi muriţi de câte ceva, zise. Şi toţi plătim pentru plăcerile noastre, într-un fel sau în altul.

— Myrnin, ce naiba se-ntâmplă? L-ai trimis pe ciudatul ăsta să mă răpească...

— De fapt, interveni Oliver, eu l-am trimis pe Pennywell. Mi s-a părut că ar fi acela dintre noi cu care tu şi prietenii tăi ar fi cel mai puţin înclinaţi să discute în contradictoriu.

Pennywell începu să râdă.

— Aici te-ai înşelat.

— N-am afirmat niciodată că va fi uşor, ripostă Oliver, încheind conversaţia ca şi cum ar fi trântit uşa peste ea, după care-şi îndreptă din nou atenţia asupra lui Claire.

Se aplecă în faţă, rezemându-se cu coatele pe genunchi, iar ea se strădui să nu se lase intimidată.

— Myrnin şi cu mine vrem să te întrebăm ceva despre Amelie, îi explică vampirul.

— Despre Amelie, repetă Claire, privindu-l fără să înţeleagă şi, în acelaşi timp, simţind primele furnicături de alarmă. Ce e cu

---

11 Celebră marcă de ţigări de foi, produse in Cuba şi in Republica Dominicană, cuvântul cohíba însemnând tutun în limba taíno, adică locuitorilor precolumbieni din Antile şi din Bahamas

ea?

— Despre demonstraţia ei de nesăbuinţă de azi-noapte. Cum de ai ştiut ce făcea? Eu n-am ştiut.

— Cred că datorită brăţării. Nu ştiu. Poate...

Poate că Ada a fost la mijloc, continuă în sinea ei, dar nu-şi rosti gândul şi cu voce tare. Myrnin o fixă cu o privire gânditoare pe sub pleoapele pe jumătate lăsate şi suflă un nor de fum spre capota automobilului.

— Poate că ea însăşi a vrut să ştiu, reveni Claire. Undeva, în interiorul ei. Poate că voia s-o împiedice cineva.

— S-a mirat să te vadă? se interesă Myrnin, şi Claire încuviinţă încetişor. Atunci, înseamnă că nu ea te-a chemat, fie conştient, fie inconştient. Interesant.

— Ceva teorii? întrebă Oliver.

— Nu, în momentul de faţă, răspunse Myrnin, ridicând din umeri; deodată, aerul lui nepăsător se risipi, când zări ceva afară, prin geamurile limuzinei, şi se lumină faţă ca im ţânc de trei ani care tocmai a primit o jucărie nouă. O, ia priviţi, un fast-food cu program non-stop! Mi-ar prinde bine să ucid un cheeseburger. Nu-i aşa că secolul ăsta e de-a dreptul adorabil?

— Concentrează-te, zevzecule, îl apostrofă Oliver printre dinţi. Ce are de gând Amelie? E potrivită să rămână la conducere?

— Ce te face să crezi că e la conducere? i-o întoarse Myrnin, cu un aer absent, dar brusc o privi încruntat pe Claire. Ce-ai păţit la faţă?

— Din cauza ta, se răsti fata. Ai uitat?

— Sunt sigur că nu ţi-am dat eu ordin să stai la soare. La ce-ar fi putut să-mi folosească?

— Dar cutia? Bomba cu ultraviolete? Astea nu-ţi sună cunoscute?

— A! exclamă Myrnin, gândindu-se concentrat, după care oftă. Da, recunosc. A cam fost vina mea. Îmi pare foarte rău. Despre ce vorbeam?

— Despre Amelie, îi aminti Oliver, aproape mârâind. Este potrivită să conducă?

Myrnin îşi stinse trabucul în paharul cu vin.

— Ai grijă, vechiul meu prieten, îi atrase atenţia. Ai fost la un pas să spui un lucru pe care l-ai fi regretat. Nu sunt robul tău.

— Nu, îl aprobă Myrnin. Eşti robul ei, până-n măduva oaselor. Tu i-ai clădit ospiciul ăsta de oraş. Presupun că tot tu ai putea

să-l şi distrugi, dacă te-ai hotărî.

Întreaga atenţie a lui Myrnin părea să se concentreze asupra strivirii trabucului până la capitularea finală.

— Unde vrei să baţi?

— Amelie a afirmat ea însăşi că Morganville a fost construit experimental, ca să vedem dacă e posibil ca vampirii şi oamenii să trăiască împreună în mod deschis, şi în pace. Ei bine, eu sunt de părere că, după tot acest timp, ştim răspunsul la întrebare. Unica modalitate de a avea control asupra oamenilor constă în provocarea fricii, în intimidare, ca şi în exploatarea lăcomiei lor. Experimentul acesta nu ne-a făcut mai puternici: dimpotrivă, ne-a slăbit.

— Eram deja muribunzi, preciză Myrnin. În lumea largă.

Pennywell, care vorbise foarte puţin de când urcase în limuzină, râse batjocoritor.

— Unii dintre noi, zise el. În timp ce alţii omorau.

— Orice prost e capabil să omoare. În schimb, ca să creezi, ai nevoie de geniu.

— Hei! interveni Claire. Dar cu mine ce-aveţi? De ce m-aţi răpit?

— Încă dezbatem problema, îi răspunse Myrnin.

Oliver părea într-atât de iritat, încât ar fi fost capabil să zgârie oţelul cu ghearele.

— Ba nu, nu dezbatem nimic. E clar că fata are o anumită legătură cu Amelie. E singura cale prin care putem şti sigur că va veni la noi.

— Nu fi ridicol. E posibil ca Amelie să aibă o anumită legătură cu ea, însă Claire este absolut substituibilă, replică Myrnin. Nu te supăra, draga mea: eşti o fiinţă umană. Şi fiinţele umane sunt, prin definiţie, substituibile.

— La fel şi vampirii, zise Pennywell. Inclusiv tu, epavă smintită.

— Eu n-am fost niciodată la ospiciu, ripostă Myrnin în schimb, am auzit că tu ai fi apelat la colegii de-acolo când au început să se împuţineze şobolanii.

Asta probabil că fusese o gravă insultă din jargon vampirilor, fiindcă Pennywell se azvârli prin aer şi încleştă mâinile de gâtul lui Myrnin.

Iar Myrnin nici măcar nu se sinchisi să reacţioneze. Dimpotrivă, căscă.

— Oliver, zise, stăpâneşte-ţi fiara, ca să nu fiu eu obligat s-o fac.

Pennywell îşi dezgoli colţii, care-i ţâşniră brusc.

Ochii lui Myrnin aruncară scântei roşiatice. Îl apucă pe Pennywell de încheietura mâinii şi i-o răsuci.

Oasele trosniră. Pennywell scoase un urlet, evident şocat de forţa lui Myrnin. După expresia feţei, se părea că nici Oliver nu se aşteptase, în realitate. Apoi, Myrnin îl îmbrânci pe Pennywell înapoi la locul lui şi-i zâmbi, îndreptându-şi un deget spre el.

— Data viitoare, o să-ţi iau colţii, îl ameninţă. Atunci, o să fii un tigru fără colţi. Şi nu cred că o să-ţi placă. Poartă-te frumos, vânătorule de vrăjitoare.

— Băieţi, îi apostrofa Oliver, pe un ton glacial, întrebarea momentului este una importantă: îi vom permite Ameliei să conducă în continuare oraşul Morganville? Sau ne vom folosi de fată şi-o vom îndepărta de la conducere, o dată pentru totdeauna?

Myrnin oftă.

— Tu nu înţelegi că Amelie îţi cunoaşte intenţiile? Că şi-a pregătit planurile pentru eventuala ta răzvrătire? Fiindcă e limpede ca lumina lunii că o vei trăda, mai devreme sau mai târziu.

— Mi-ar părea rău să te dezamăgesc, replică Oliver. Iar Amelie a devenit slabă. Şi cei slabi nu pot să rămână la conducere.

— O cunosc pe Amelie de foarte mult timp, şi niciodată n-aş fi catalogat-o ca fiind slabă, zise Myrnin, şi-şi aprinse o nouă ţigară de foi, cu ajutorul unei brichete care scoase o lumină de un albastru incandescent, şi al unei serii de pufăituri.

Claire aproape că se înecă din cauza fumului. Ochii o usturau şi începeau să-i lăcrimeze, aşa că fu nevoită să şi-i şteargă ca să vadă limpede.

— Rănită, poate, continuă Myrnin. Mai puţin sigură pe ea ca înainte. Dar nu slabă, ceea ce vei descoperi dac-o vei stârni.

Oliver se încruntă spre el.

— Eu crezusem că eşti alături de mine în povestea asta.

— Am spus eu aşa ceva? Ei bine, nu sunt o persoană demnă de încredere, după cum ştii, zise Myrnin, închizând ochii de încântare când trase din trabuc. Ai fost cât pe ce să mă mituieşti cu aceste excelente trabucuri cubaneze. N-am mai avut aşa

ceva încă de la începutul secolului al douăzecilea. Dar, până la urmă, trebuie să-i rămân credincios domniţei mele. Şi zău că nu-ţi pot permite să-mi chinuieşti ucenica. La urma urmei, asta e misiunea mea.

— M-am gândit că ar putea fi cazul, zise Oliver.

Şi atunci, scoase o ţepuşă dintr-un buzunar interior al hainei şi o repezi cu putere în pieptul lui Myrnin.

† † †

Claire scoase un ţipăt şi se aruncă spre Oliver; sau, cel puţin, dădu să se arunce; limuzina coti cu o mişcare violentă, făcându-i să zboare cât colo, şi Claire ajunse pe podeaua mochetată, cu inertul trup al lui Myrnin deasupra ei. Ceva îi lovi cu putere, şi Claire simţi cum automobilul se înalţă, se răsuceşte prin aer, apoi se trânteşte, cu josul în sus, expediindu-i, pe ea şi pe Myrnin, învălmăşiţi, până în capota maşinii.

Oliver şi Pennywell reuşiseră, cumva, să rămână pe locurile lor; după toate aparenţele, prin forţă. Claire se zbătu să scape de sub trupul lui Myrnin, gâfâind, dezorientată. Nu fusese vătămată, sau cel puţin nu se simţea vătămată, însă totul i se părea puţin cam neobişnuit. Prea strălucitor. Prea ascuţit. Ochii lui Pennywell căpătaseră o nuanţă de roşu aprins, şi colţii îi erau scoşi.

La rândul lui, şi Oliver o privea ca pe masa de prânz.

Geamul de pe partea lor se spărsese în timp ce se rostogolise maşina. Claire îl apucă de umeri pe Myrnin, se târî de-a-ndăratelea spre geamul distrus şi-l trase după ea. Imediat cum reuşi să-l scoată cu pieptul din limuzină, apucă ţepuşa cu ambele mâini şi-o smulse cu putere.

— Aaaaaahhh! urlă Myrnin, ridicându-şi torsul în poziţie verticală şi plesnindu-se cu amândouă mâinile peste piept. Dumnezeule, detest chestia asta!

Pennywell i se aruncă peste picioare, agil ca un păianjen săritor palid. Myrnin îi repezi o gheată peste faţă şi se strecură afară din limuzina distrusă, apucând-o de mână pe Claire în timp ce se punea pe picioare. Cămaşa îi era pătată de sânge, ca şi faţa, pe alocuri, unde fusese tăiat de cioburi, însă în rest arăta chiar bine.

Dar şi al naibii de furios, totuşi.

Pennywell se târî afară din limuzină. Expresia ochilor lui nu mai era pustie: acum, era plină de ură.

— Ereticule, şuieră el. Vrăjitorule. O să am grijă să arzi, cu lot cu familiara ta, adăugă, îndreptând o privire plină de venin şi spre Claire, care înghiţi în sec.

— Ce-i aia familiară? îl întrebă ea pe Myrnin.

— Un spirit demonic, care ajută un vrăjitor, sau o vrăjitoare, îi explică el. De obicei, ia forma unei pisici negre, dar presupun că te-ai încadra şi tu. Cu toate că, din experienţa mea, aş afirma că nu eşti nici pe departe suficient de demonică.

— Mersi.

— N-ai pentru ce, răspunse Myrnin, după care-şi înălţă sprâncenele şi împunse aerul cu bărbia în direcţia lui Pennywell. Ei bine? Ce faci, îţi aştepţi gloata pentru linşaj, ca să-ţi dea vlagă?

Claire avu o extrem de supărătoare intuiţie fulgerătoare.

— Oliver unde e?

Şi atunci, o mână rece îi cuprinse beregata, tăindu-i respiraţia şi declanşându-i pe dinăuntru o panică oarbă. Se simţi smucită, complet dezechilibrată şi fără pic de control, şi-l văzu pe Myrnin răsucindu-se spre ea, dar nu îndeajuns de iute: se îndepărta de el, prin întuneric...

Totul în jurul ei parcă încremeni, ca într-un stop-cadru: Myrnin, însângerat, privind-o cu ochii mari şi întinzându-se după ea. Pennywell, rânjind cu superioritate din locul lui, de lângă limuzina zdrobită. Berlina neagră, fumegândă, care făcuse limuzina să se rostogolească... avea capota mototolită ca o foiţă de staniol aruncată.

Şi era o maşină de-a vampirilor.

Iar portiera din dreptul volanului era deschisă.

Claire se sufocă, icni, căutând aer, şi încercă să zgârie mâna care-o strângea de gât. Fără succes. Unghiile ei nu-l deranjară mai mult decât călcâiele, când încercă să izbească în spate cu picioarele.

— Cuminte, o mustră Oliver, strângând-o şi mai tare. Mi-ar plăcea să-ţi spun că mă doare mai tare decât pe tine, dar atunci n-aş mai respecta adevărul cu stricteţe...

Se întrerupse cu un icnet de uluire, şi mâna îi alunecă de pe gâtul lui Claire. Fata făcu vreo doi paşi împleticiţi înapoi, ţinându-şi gâtul îndurerat cu ambele mâini, şi abia apoi privi

într-acolo.

Oliver se holba în jos, spre propriul piept, unde se vedea vârful unei ţepuşe răsărindu-i prin cutia toracică.

— Fir-ar să fie, exclamă, şi se prăbuşi în genunchi, zbătându-se.

Michael era în spatele lui.

Michael tocmai îl străpunsese cu ţepuşa pe Oliver.

Se repezi prin spatele vampirului mai vârstnic şi o apucă de umeri pe Claire.

— Eşti OK? se interesă el.

Ea nu putu să articuleze vreun cuvânt, din cauza gâtului strivit, dar încuviinţă, privindu-l cu ochii mari.

În câteva clipe, ajunse şi Myrnin lângă ea; o ridică şi-o azvârli, fără pic de menajamente, în braţele lui Michael.

— Ia-o de-aici, zise. Oliver n-o să fie deloc încântat, băiete. E mai bine să plecaţi.

— Am fost obligat, se apără Michael. Trebuia să-l străpung. Ar fi omorât-o.

— Adevărul este că nu; avea de gând să-i provoace o durere atât de puternică, încât s-o resimtă şi Amelie, doar atât. Dar nu la asta mă refeream. Ai intrat cu o maşină în limuzina lui. Oliver îşi adora limuzina.

Michael deschise gura, dar o închise la loc, fiindcă nu-i trecea prin minte ce-ar mai fi putut să spună.

Myrnin, cu ochii pe Pennywell, zise:

— Michael, ia-o pe fată şi pleacă. Eu am ceva de rezolvat aici. Lasă ţepuşa acolo unde e: nu vreau ca Oliver să se amestece, deocamdată. Am anumite datorii vechi de lichidat cu vânătorul de vrăjitoare.

Şi, văzând că Michael încă ezită, ochii întunecaţi ai lui Myrnin aruncară spre el fulgere poruncitoare.

— Ia-o şi du-te.

Michael făcu un semn de încuviinţare şi, imediat, Claire îşi pierdu orice simţ al orientării; nu mai ştia decât că el o ţinea cu fermitate în braţe, şi că se deplasa rapid. Mai multe lumini fulgerară pe lângă ei, dar prea repede ca să se poată concentra asupra lor. Arsura din gât i se potoli treptat, de la arşiţa unui rug, până la un clocot molcom. Încercă să tuşească. Se simţi de parcă ar fi făcut gargară cu cioburi, însă tot izbuti să scoată un sunet slab.

Michael încetini până la nivelul unei alergări normale, omeneşti, apoi la pas, şi Claire izbuti să-şi dea seama că se întorceau la sala de spectacole de la TPU. Eve, Shane şi Kim aşteptau în faţa maşinii lui Eve. Primii doi arătau şocaţi; Kim părea doar că n-o interesează absolut deloc.

— Claire! strigă Shane, care ajunse primul la ea, o luă din braţele lui Michael şi o puse uşurel pe picioare.

Văzând-o că se clatină, o ţinu bine, examinând-o îngrijorat.

— Ce naiba s-a întâmplat, Michael?

— Accident, răspunse în şoaptă Claire. Accident de maşină. Bună.

— Bună, zise şi Shane. Cum adică, accident de maşină? Dumnezeule, Michael, ţi-ai ciocnit maşina?

— De limuzină, îl lămuri Claire.

I se părea important să facă precizarea, din cine ştie ce motiv.

— M-a salvat, adăugă.

Oarecum, în orice caz. Ea chiar nu ştia sigur ce i s-ar fi putut întâmpla dacă Oliver ar fi izbutit să-l scoată din luptă pe Myrnin şi ar fi avut timp să-şi ducă la îndeplinire planul dezagreabil, sau dacă Pennywell ar fi reuşit să pună mâna pe ea. Erau destule variante prea puţin plăcute.

— Trebuie să dispărem de-aici, zise Michael. Imediat. Eve?

Eve îşi scoase cheile automobilului din minuscula ei poşetă neagră, îşi ridică fusta din catifea şi urcă la volanul impunătoarei şi butucănoasei sale berline. Kim îşi adjudecă lesne locul din dreapta ei, lăsând-o pe Claire în spate, făcută sandvici între Shane şi Michael... ceea ce nu era deloc rău, în definitiv. Claire îşi dădu seama că tremura. Bănui că era din cauza şocului, sau cam aşa ceva. Shane o ţinea de mâna stângă, iar Michael de dreapta, şi ea închise ochii încă din clipa in care Eve demară, scoţând fum din cauciucuri, plecând din parcare în direcţia casei.

Şase

— Mami? zise Claire.

Aruncă o privire spre ceas, îşi muşcă buza şi se pregăti sufleteşte pentru tot ce era mai rău.

— Bună, continuă apoi. Scuză-mă că sun atât de târziu.

Tocmai am ieşit de la concert... ştii că Michael a cântat astă-seară? Aşa că sunt acum la Casa Glass. O să rămân peste noapte. Ne vedem dimineaţă, bine? Pa. Te iubesc.

Închise şi scoase un oftat prelung, rezemându-se de pieptul lui Shane.

— Slavă Domnului că s-a inventat mesageria vocală, zise. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat dac-ar fi răspuns.

El o sărută delicat pe gât.

— Nu-mi pasă de ce-ar zice părinţii tăi. Eu nu te mai scap din ochi. Cel puţin, în seara asta.

O cuprinse cu braţele, şi ea se destinse, simţind cu toată frica i se scurge din trup. Cu degetele ei micuţe înfăşurate pe antebraţul lui, avea un sentiment de siguranţă atât de puternic, încât îi simţea muşchii lui Shane mişcându-se pe sub pielea catifelată.

Chiar dacă nu era, de fapt, aşa.

— Trebuie să-i mulţumesc lui Michael, zise ea, dar se întrerupse ca să-şi dreagă glasul.

Totuşi, asta n-o făcu să se simtă mai bine.

— Nu era obligat să vină după mine.

— Îl omoram dacă n-o făcea, replică Shane, şi îndărătul cuvintelor lui era o înverşunare care o făcu pe Claire tresară. Dar n-a vrut să mă ia cu el, adăugă.

— Puteai să fii rănit în accident.

— El nu-şi făcea griji pentru tine.

— Ba da. Tocmai eram pe cale să fiu servită la cină.

Shane oftă şi-şi lăsă capul pe umărul ei.

— Aşadar, el a avut dreptate.

— Mi-a salvat viaţa.

— Am înţeles. E posibil să nu mai vorbim despre Michael, măcar o secundă? întrebă Shane, şi vocea îi suna chiar îndurerată.

— Doar nu eşti gelos!

Shane ridică două degete şi le strânse aproape unul de celălalt.

— Doar atâtica, poate. Şi numai din cauza chestiei ăsteia, cu vedeta rock. Voi, fetele, vă daţi în vânt după aşa ceva.

— Taci odată!

— Vorbesc serios, vă aruncaţi chiloţii după ei, şi alte chestii. Am auzit eu.

Ea se răsuci în inelul braţelor lui, întorcându-se să-l privească drept în ochi. Fără o vorbă.

Shane fu atras spre ea ca de o forţă gravitaţională şi-şi lipi buzele calde de ale ei, mai întâi alene, apoi înfierbântându-se, cu respiraţia din ce în ce mai accelerată. Claire îşi simţi creierul explodându-i în mii de gânduri şi de amintiri... pielea delicată de la ceafa lui, felul în care-i pronunţa numele, în şoaptele acelea dulci, înăbuşite, dogoarea nestăvilită a trupului lui, lipit de al ei.

— Hei!

Vocea lui Eve, mai degrabă amuzată, o făcu să tresară. Ştiu, iubire nebună, şi aşa mai departe, dar pot să vă rog să nu v-o trageţi tocmai în living? Eu chiar aş vrea să fiu în măsură să le spun părinţilor tăi că n-am văzut să se fi întâmplat ceva, când or să ne aducă Inchiziţia la masa de prânz...

Shane o mai sărută o dată, uşor şi delicat, apoi îi îndepărtă ciuful căzut peste faţă.

— Va urma, zise.

— Urăsc finalurile cu suspans.

— Ceartă-te cu Eve.

Claire făcu un pas înapoi, şi universul din jurul ei reveni la viaţă: ciudat lucru, cum dispărea totul când era cu Shane. Eve stătea pe canapea, schimbând canalele cu telecomanda, încă îmbrăcată în catifeaua ei neagră. Kim stătea turceşte pe covor, citind ce scria pe spatele cutiilor cu jocuri.

— Hei, exclamă ea deodată. Cine-l joacă pe-ăsta cu zombi?

— Pfui, se scuturã Eve. Eu nu.

— Eu m-am jucat, puţin, mărturisi Claire.

— Aşadar, răspunsul e nu, sau poate... haideţi, cineva trebuie să fie maestru în jocuri pe-aici!

Până la urmă, Shane ridică mâna. Kim zâmbi.

— Dă-i bătaie, Collins. Hai să te vedem ce ştii.

Claire încă simţea furnicături în buze, de pe urma sărutărilor, şi în întregul corp, de nerăbdarea aşteptării, însă licărul din ochii lui Kim o făcu să se crispeze. Îşi dădu seama că nici Shane nu avea chef; totuşi, în acelaşi timp Shane chiar nu avea obiceiul să refuze o provocare.

Numai că, de data asta, refuză.

— Nu pot, răspunse. Trebuie să văd ce face Michael.

— M-am ocupat eu de asta, zise Eve, ceea ce aţi fi putut şti, dacă n-aţi fi fost pe Planeta Minunilor, voi doi. Şi afla că el e

bine. Vorbeşte la telefon cu Amelie. Eu n-aş intra acolo.

— Aha, mormăi Shane, constatând că pretextul i se spulberase, şi Claire îşi putu da seama că el nu se îndura s-o refuze făţiş pe Kim.

Aşa că-l văzu ducându-se spre canapea; Eve se grăbi să-i întindă o telecomandă pentru jocuri. Kim o şterpeli pe cealaltă, de pe o măsuţă de alături.

— Sunt prins la mijloc, cred, mai zise el.

Claire îl lăsă în pace şi urcă la etaj. Baia era liberă, aşa că se folosi din plin de ea; se spălă, îşi jeli starea în care i se afla faţa, precum şi vânătăile conturate cu repeziciune în jurul gâtului, după care se duse în camera ei, unde-şi găsi o pereche comodă de blugi şi un top. Un top foarte drăguţ.

Şi avu grijă ca topul să-i evidenţieze cruciuliţa primită de la Shane. Îşi mai dădu şi cu un pic de luciu pe buze. Doar un pic.

Când deschise uşa, auzi strigătele şi persiflările celor de jos: Kim şi Shane erau total absorbiţi de întrecere, ceea ce n-o făcea să se simtă mai puţin lăsată pe dinafară.

— Haide acum, înghite-o, îşi zise sieşi, într-o şoaptă aspră, răguşită; îşi lipi un zâmbet pe buze şi porni pe coridor.

Uşa secretă de vizavi de camera lui Eve se deschise cu un uşor ţăcănit, iar în lumina slabă reflectată, Claire zări pâlpâirea imaginii alb-negru a unei femei într-o rochie în stil victorian. Arăta ca un spectru, şi dacă s-ar fi aflat oriunde altundeva, în afară de Morganville, Claire poate c-ar fi ţipat de mama focului şi-ar fi dat fuga să-i cheme pe vânătorii de fantome localnici.

Totuşi, aici era în Morganville, şi Claire o cunoştea mult prea bine pe Ada.

— Ce e? o întrebă ea.

Ada — sau, în orice caz, proiecţia Adei — îi făcu semn să tacă, ducându-şi un deget la buze. Se întoarse, aşa cum se întoarce o siluetă bidimensională decupată din carton, dispărând la jumătatea rotaţiei şi, apoi, dilatându-se până la dimensiunile normale ale imaginii din spate, după care pluti în sus, pe scara de dincolo de uşa secretă, fără să atingă lemnul treptelor.

— Pe bune? oftă Claire. Minunat. Grozav, de-a binelea.

O urmă pe Ada. În spatele ei, uşa se închise cu acelaşi ţăcănit înăbuşit.

Sus, luminile ardeau, ca un caleidoscop de culori prin lămpile din sticlă Tiffany, iar Claire văzu imaginea Adei - din nou,

întoarsă cu faţa — stând lângă peretele din apropierea vechii canapele roşii.

— OK, sunt aici, zise. Ce vrei?

Ada făcu din nou gestul care impunea tăcere, ceea ce devenea profund enervant. Ada era un computer: unul inteligent, şi oarecum, discutabil, uman, şi totuşi... Făcea pe secretoasa şi pe deşteapta, iar lui Claire nu-i făcea absolut deloc plăcere genul acela de zâmbet plin de cruzime de pe buzele ei netede, de un cenuşiu-închis.

Ada atinse peretele, şi acesta începu să tremure, căpătând întunecimea unuia dintre acele portaluri pe care le controla ea, prin tot oraşul... un soi de tunel magic, deşi Claire detesta să-l numească magic. Ţinea de fizică, atât. Înspăimântătoare fizică avansată. Asta însemna că era calea primordială, însă una primejdioasă... Claire privi încruntată deschizătura, încercând să simtă ce destinaţie putea să se afle la celălalt capăt. Nimic. Şi arăta mult prea întunecată, ca să nu fie periculoasă.

— Nu, zise. Nu prea cred. Scuze.

De ce-şi cerea ea scuze faţă de o femeie-computer nebună, nu prea ştia. Ada nu-i era prietenă. Adei nici măcar nu-i prea plăcea de ea, cu toate că — din ordinul lui Myrnin — Ada cam trebuia să i se supună.

Ada îşi pierdu zâmbetul de pe buze. Ridică din umeri, se întoarse şi se strecură, plutind, prin portal.

Dispăru în beznă. După câteva secunde, o mână subţire, cenuşie, răsări dintre umbre şi făcu un gest nerăbdător de Hai odată!

— Nu, repetă Claire, şi de data aceasta se aşeză pe canapea. Nici gând. Am înghiţit mult prea multe pe ziua de azi. N-ai decât să-ţi faci mica ta criză bizară de una singură, Ada.

Telefonul ei mobil sună, şi notele melodiei, reverberându-se prin încăperea secretă, o făcură pe Claire să sară ca arsă şi să-şi scoată aparatul din buzunar. Pe ecran scria Shane apelează. Deschise clapeta.

— Shane?

Ceva paraziţi, după care se auzi bizara voce mecanică monotonă a Adei.

— Myrnin are nevoie de tine. Acum. Vino!

Vocea îi suna furioasă, şi rece, însă aşa era de obicei, în afara cazurilor în care se pisicea la Myrnin. Claire închise cu violenţă

telefonul, îşi suflă părul de pe frunte, şi-şi încordă privirea spre deschizătura întunecată. Era posibil cu destinaţia să fie laboratorul lui Myrnin. Pur şi simplu, nu putea să-şi dea seama. Myrnin avea năravul acela al vamprilor de a uita să aprindă luminile, ceea ce era naşpa.

— Chiar ar fi cazul să umblu cu lanterna după mine, bombăni ea, şi deodată îi veni inspiraţia.

În colţ, lângă divan, era o lampă cu picior, în stil Tiffany. Claire ridică abajurul greu, din sticlă, îl puse deoparte, rostogoli suportul atât cât îi permitea cablul electric, apoi lăsă becul în jos, dincolo de pragul portalului, spre întunericul care domnea de partea cealaltă.

O văzu pe Ada aşteptând-o acolo, cu mâinile împreunate în faţă, glacială şi inexpresivă, înconjurată de cel puţin zece vampiri palizi ca albinoşii, care ţipară din răsputeri şi săriră înapoi când îi atinse cercul luminos. Aveau colţii exagerat de lungi şi gheare ascuţite, şi nu arătau ca vampirii obişnuiţi… Aceştia erau guzgani de tunel, cei care pândeau prin ungherele întunecoase, ferindu-se de lumină şi existând doar ca să ucidă. Rebuturile, cum îi numise Myrnin.

Ada avusese de gând s-o atragă drept în mijlocul lor.

Claire ţipă, şocată, şi închise portalul prin forţa minţii, după care-şi lipi palma de peretele gol al încăperii, când acesta prinse din nou consistenţă şi redeveni real. Exista o modalitate de a-l fereca — poate — aşa că începu să caute frecvenţa potrivită de declanşare a siguranţei.

Era ca un zăvor, capabil să reziste în faţa Adei, sau a oricui altcuiva ar încerca să treacă prin portal.

Cel puţin, aşa spera.

Închizând portalul, retezase piciorul lampadarului de la jumătate, aşa că lăsă să cadă suportul, care pârâia şi scotea scântei, după care scoase ştecherul din priză. Rămase apoi cu ochii ţintă spre perete, şi spre lampadarul mutilat, multă vreme, cu pumnii încleştaţi; apoi, îşi scoase telefonul şi apelă numărul din laboratorul lui Myrnin.

— Drăguţ din partea ta c-ai vrut să vezi ce fac, îi răspunse el. Întâmplarea face să fiu bine.

— Avem o problemă.

— Zău? Ţepuşa din pieptul meu nu indica nicidecum aşa ceva. Trebuie să-i trimit lui Oliver o factură pentru o cămaşă nouă.

— Ada tocmai a încercat să mă omoare.

Pe moment, Myrnin rămase tăcut. Claire aproape că-l vedea, cocoşat deasupra demodatului telefon cu fir, care arăta de parcă ar fi provenit direct dintr-un magazin de vechituri din epoca victoriană.

— Înţeleg, zise el în cele din urmă, pe un cu totul alt ton. Eşti sigură?

— Mi-a zis că ai nevoie de mine şi a deschis un portal spre o vizuină cu vampiri flămânzi. Aşa că, da. Sunt destul de sigură.

— Vai, vai. O să am o discuţie cu ea. Sunt convins că fost o neînţelegere.

— Ea nu mai ascultă de tine. Tot n-ai înţeles? Face numai ce vrea ea, iar ce vrea ea înseamnă să se descotorosească de concurenţă.

— Concurenţă pentru ce?

— Pentru tine, îi răspunse Claire. Nu că aş fi eu aşa ceva. Dar ea asta crede. Din cauză că tu nu m-ai omorât.

Bătea câmpii, fiindcă rostirea acestor lucruri o făcea să se simtă mai puţin îngreţoşată şi agitată.

— Sigur, ea nu era îndrăgostită de Myrnin, dar tot îl iubea un pic. El era nebun; era periculos; era vampir... şi totuşi într-un fel, nu era nimic din toate astea, în momentele lui cele mai bune.

— Claire, zise el, pe un ton lezat. Eu nu te consider atrăgătoare, decât ca inteligenţă. Sper că ştii asta. Niciodată n-aş fi în stare să profit aşa de tine.

Se opri să se mai gândească vreo câteva clipe.

— Doar dacă mi-ar fi foame, desigur. Dar probabil că nu. Cel mai probabil.

— Mda, asta mă linişteşte, ce să-ţi spun... Ideea următoarea: Ada crede că ţii la mine, şi mă vrea înlătura din cale, ca să ţii mai mult la ea. Am dreptate?

— Ai. Mă duc să am o discuţie cu ea.

— Trebuie s-o deconectezi, Myrnin.

— Pentru asta? Pfui! Nu e decât o hibă în programarea ei. O să mă ocup eu de asta, temeinic. Evident, adăugă după o clipă de ezitare, eu n-aş merge nicăieri cu ea, dac-aş fi locul tău.

— Hai, nu mai spune! Mersi.

— A, n-ai pentru ce, draga mea. Să ai o seară plăcută, şi transmite-i lui Michael că mi-a plăcut concertul.

— Ai fost acolo?

Putu să sesizeze zâmbetul lui Myrnin, doar din voce.

— Toţi am fost, Claire. Toţi vampirii. Ne bucurăm foarte mult de distracţii.

Ideea era, oricât de puţin, înfiorătoare, şi Claire închise telefonul fără să-şi mai ia la revedere.

† † †

Jos, jocul video era în plină desfăşurare; Kim era la fel de bună jucătoare ca Shane, din câte se părea, fapt care n-o surprinse pe Claire, însă o deprimă destul de mult. Shane nici măcar nu-i observă reapariţia: se tot zvârcolea pe canapea, transpunându-şi limbajul trupului în tragere, pe măsură ce personajul lui din joc eschiva atacurile câte unui zombi, apoi izbea cu picioarele, cu pumnii, şi împuşca de zor scăpând din încurcături.

Personajul lui Kim era o fată suplă, cu părul negru prins în coadă, şi doar o jumătate de costumaţie. Şi se lupta încălţată în pantofi cu tocuri înalte.

Minunat.

Claire se aşeză pe trepte, privind printre gratiile balustradei şi îmbrăţişându-şi genunchii la piept. Eve plecase, probabil ca să se schimbe, aşa că nu mai rămăseseră decât Shane şi Kim.

Amândoi păreau indiferenţi faţă de orice, în afara dramei care se derula pe ecran.

Claire începuse să-şi dezvolte un al şaselea simţ când era vorba despre Michael; el nu făcu nici cel mai mic zgomot când coborî treptele, însă ea ştiu că vine, şi întoarse capul, constatând că-şi schimbase echipamentul de star rock cu un tricou gri, vechi şi decolorat, plus, la fel ca şi ea, o pereche de blugi. Aruncă o privire spre scena din living apoi se lăsă pe vine lângă ea.

— Hei, îi zise. Eşti bine?

— N-aş fi fost, dacă nu te-ai fi ciocnit de noi, îi răspunse Claire. Mulţumesc.

Michael făcu o mutră ruşinată.

— Mda, bine, să ştii că nu prea avusesem aşa ceva în plan. Doar încercam să-l opresc. Nu m-am gândit că, până la urmă, o să se ciocnească de mine.

Aproape că-i veni să râdă, fiindcă el părea atât de întristat. Îi luă mâna rece într-a ei şi strânse. El îi răspunse strânsoare.

— Şi totuşi, a fost un plan bun.

— Cu excepţia părţii în care am fost cât pe ce să te omor, i-am distrus limuzina Ameliei, plus propria mea maşină? Mda. Ce să zic, ce plan bun...

— Or să-ţi dea una nouă? O maşină, adică?

— Aşa mi-a spus Amelie.

— Am închis toate portalurile din casă, îi destăinui Claire. Ada se comportă ciudat.

— Eu credeam că ăsta-i comportamentul ei normal.

— Mai ciudat.

— Aha. OK, zise Michael, privind printre gratii, spre Kim şi Shane. Eşti îngrijorată în legătură cu Kim? o întrebă, iar Claire îi răspunse prin acelaşi gest de „un pic”, cu degetul mare şi arătătorul, pe care-l văzuse mai devreme la Shane. Mda, ei bine, află că nu e cazul. Kim nu e genul lui.

— Nu sunt convinsă că eu aş fi genul lui, se plânse Claire.

OK, asta chiar, dar chiar suna a smiorcăială. Îşi muşcă buza.

— Dar, pur şi simplu, ea e prea... excesivă.

— Mhî. Asta aşa e, o aprobă Michael.

Se ridică şi coborî fără zgomot restul treptelor, se duse până în spatele lui Kim şi se aplecă spre ea, spunându-i, cu un fals accent de Dracula:

— Vreau să-ţi beau sângele!

Ea ţipă, bătând aerul cu mâinile, şi un zombi de pe ecran îi devoră creierul.

— Nenorocitule! zbieră Kim, scăpând telecomanda din mână şi izbindu-l cu putere în piept. Nu pot să cred că m-ai sabotat în asemenea hal!

— Nu pot să-l las să piardă, replică Michael, în timp ce Shane înscria scorul obţinut, şi melodia învingătorului începea să răsune. Sunt nevoit să conviețuiesc cu individul ăsta!

Şi bătu palma cu Shane.

— Tu chiar crezi la modul serios că ai câştigat, îl apostrofa Kim pe Shane, când el a trişat grosolan în favoarea ta?

— Da, confirmă Shane. Chiar cred la modul serios.

Opri jocul, lăsă jos telecomanda şi se ridică, întinzându-se şi căscând.

— Fir-ar să fie. E târziu. Tu n-ai unde să te duci cumva?

Pentru o clipă, Kim păru chiar jignită, iar Claire simţi tresărire de... ceva.

Poate, de milă. Totuşi, spera să nu fie aşa.

— Sigur, răspunse Kim. Mă aşteaptă Johnny Deep acasă. Cred c-ar fi cazul s-o întind. Hei, dar unde-i Eve?

— Ce, pleci? strigă Eve, din capul scării, coborând în salturi pe lângă Claire, în nerăbdarea ei de a ajunge mai repede jos. Dar nu se poate! Kim, trebuie să repetăm replicile, şi aşa mai departe!

— Nu, Shane are dreptate. E foarte târziu. Ce zici, mâine? Pot să vin la Common Grounds... îţi convine la trei? Cam până atunci lucrezi, este?

— Mda, răspunse Eve, dar vocea tot îi suna dezamăgită. Sigur, e OK. Hei, n-ai vrea să ieşim mâine-seară? Poate să dăm pe la un film? Ăăă... Claire, nu vrei să vii şi tu?

Grozav. Era, în mod oficial, co-invitată.

— Nu, mersi, îi răspunse. Am alt program.

— Serios? Ce?

Claire întoarse privirea spre Shane, care intră în jocul ei.

— Cinează cu mine, zise. E un fel de sărbătoare.

— Aaaaaaa, pe bune? Ce drăguţ! se entuziasmă Eve, dar imediat îşi îndreptă spre el un deget ameninţător. Să nu cumva s-o duci la un local unde se mănâncă hotdogi cu chili!

— Ba, într-un restaurant adevărat. Cu feţe de masă. Hei, doar nu sunt complet idiot.

Kim îl fixă cu privirea pe Shane şi, în momentul acela, Claire înţelese că nu era o simplă prefăcătorie... ei chiar îi plăcea de Shane... şi încă mult.

Ştia să recunoască durerea, atunci când o avea în faţa ochilor.

— Bun, zise Eve, întorcându-se din nou spre Kim. La film, da? Vreunul de groază?

Kim se reculese înainte ca Eve să vadă acelaşi lucru pe care-l observase Claire.

— Sigur, răspunse. Cum vrei. Alegerea ta. Dar nu filme pentru fetiţe.

Eve făcu o figură profund ofensată.

— Eu? La filme pentru fetiţe? Muşcă-ţi limba! Nu, serios! Chiar acum.

Kim izbucni în râs, iar Eve o conduse până la uşă. Claire se întoarse spre Shane.

— Sărbătoare?

El ridică din sprâncene.

— Depinde de cum socoteşti lucrurile, răspunse. Mda. Trebuie să fie un fel de sărbătoare. Probabil, pentru că unul dintre noi n-a fost omorât.

— Vorbeşte în numele tău, frate, interveni Michael ridicând telecomanda şi pornind din nou jocul. Nu-mi vine să cred că ai fost cât pe ce s-o laşi să câştige.

— Frate, am fost cât pe ce să te las pe tine să câştigi câteodată, protestă Shane, lăsându-se să cadă pe locul lui, de la celălalt capăt al canapelei. Dă-i drumul!

Şapte

A doua zi, Claire stătu la cursuri fără să aibă nici pic de senzaţie veritabilă a împlinirii, dădu un test, la care obţinu punctajul maxim, şi ajunse în laborant lui Myrnin cam pe la amiază. Totul era din nou curat şi îngrijit, ceea ce însemna un al doilea miracol la rând, din punctul ei de vedere. Se duse la rafturi şi începu să parcurgă jurnalele, încercând să le găsească pe cele mai recente, cu toate că-i era extrem de greu să-şi dea seama care erau, dat fiind faptul că el îşi făcuse majoritatea însemnărilor în perioada când era bolnav, şi în cea mai mare parte a timpului, nebun.

Şi totuşi, era curioasă.

Tocmai se lupta cu registrul din vara trecută, când Myrnin răsări prin portal, purtând o pălărie neagră, cu boruri largi şi moi, un soi de pardesiu gen proxenet, dementţialo-stilat, care-l înfăşura de la gât până la glezne, mănuşi negre din piele şi un baston negru cu argintiu, având măciulia de forma unui cap de dragon.

Iar la rever se vedea o insignă pe care scria: DACĂ ŞTII SĂ CITEŞTI AICI, MULŢUMEŞTE-I PROFESORULUI.

Era caracteristic pentru Myrnin, zău aşa. Chiar se mira că-i lipseau papucii cu iepuraşi.

— N-am ştiut că vii azi, îi zise el, aşezându-şi pălăria, haina şi bastonul pe un cuier din apropiere. Şi presupun că nu este o întâmplare aleatorie, ca gravitaţia.

— Gravitaţia nu e aleatorie.

— Aşa spui tu, replică el.

Ocoli masa până pe partea cealaltă şi aruncă o privi spre

registru, după care-şi înclină capul într-un ung bizar, ca să-i poată citi titlul.

— A! exclamă. Una dintre cele mai bune lucrări ale mele. Măcar dac-aş putea să-mi dau seama ce semnificaţie are în realitate.

— Eu încercam să aflu dac-ai cunoscut-o vreodată pe o fată, pe nume Kim. Kim...

Care naiba să-i fi fost numele de familie? Oare i-l spusese vreodată cineva?

— Kim nu ştiu cum. Una, gen goth?

— A, aia, răspunse Myrnin.

Nu părea prea impresionat, ceea ce-i produse lui Claire o cât de mică bucurie.

— Da, Kimberlie ne este cunoscută. Ne-a cerut permisiunea să ne filmeze pe câţiva dintre noi, pentru arhive... un fel de permanentă consemnare a istoriei noastre. După cum ştii, noi punem preţ pe astfel de lucruri. Mulţi au fost acord. Ea a fost numită istoricul nostru video, cred.

— Totuşi, tu n-ai participat, aşa e?

— Eu îmi scriu propria istorie. Nu văd nici cel mai mic motiv pentru care să i-o încredinţez unei fiinţe umane dotate cu o cameră video. Hârtia şi cerneala, fetiţo. Hârtia şi cerneala vor supravieţui totdeauna, chiar şi când stocarea electronică va deveni un impuls aleatoriu, pierdut în vremuri.

— Dar vampirii o cunosc, nu?

— Da. Pentru cei mai vechi, e oarecum ca un animal de companie. Cu excepţia mea, desigur. Mie nu-mi plac animalele de companie. Muşcă... a! Era cât pe-aci să uit! E vremea să-l hrănesc pe Bob.

Şi Myrnin se repezi spre o altă parte a laboratorului, acolo unde probabil că-l depozitase pe păianjenul Bob.

Sau, poate, pe Bob, mecanicul auto... Claire se putea aştepta la orice din partea lui. Mai ales astăzi, când părea uşor maniacal, după licărul din ochi. Iar asta o făcea să se simtă agitată.

Tocmai se pregătea să închidă jurnalul, când zări, cu literele lui negre şi colţuroase, ceva referitor la ea.

O fată nouă. Claire nu ştiu cum. Mică şi fragilă. Fără îndoială, au crezut că asta îmi va crea un instinct protector la adresa ei. Dar pe mine nu mă face decât să mă gândesc cât de uşor mi-ar

fi s-o distrug...

Claire se cutremură şi ajunse la concluzia că nu-şi dorea să citească şi restul.

Îl lăsă pe Myrnin să facă mici mutre bizare, prefăcându-se că-l pupă pe păianjenul Bob, în timp ce-i scutura muştele dintr-o cutie în căsuţa lui din plastic, şi se duse la arhivă.

Încă de prima dată când văzuse Arhivele Vampirilor şi atunci fusese pe fugă, în vreme de război, iar locul era cel pe unde treceau ca să se înarmeze — ideea o fascinase. Vampirii erau colecţionari împătimiţi, fără urmă de îndoială: adorau obiectele... lucrurile cu valoare istorică. De asemenea — din câte se părea — şi vechiturile, fiindcă erau acolo tainiţe întregi cu vechituri pe care nu-şi dăduse nimeni osteneala să le grupeze pe categorii, şi probabil că nu şi-o va da niciodată. În schimb, palierele superioare erau incredibile. Biblioteca era aranjată cu meticulozitate, cu o întreagă secţiune care cuprindea absolut toate cărţile, revistele şi broşurile cunoscute că ar conţine orice fel de referire la vampiri, cu referinţe încrucişate sub raportul acurateţei. Dracula era pomenit de şase ori.

În afara acestora, vampirii donaseră, cumpăraseră sau furaseră şase întregi etaje de texte istorice, într-o largă varietate de limbi. Erau acolo până şi pergamente antice, care păreau prea delicate ca să le poţi manevra aşa cum se cuvine, plus câteva tăbliţe din ceară, despre care Amelie îi spusese că datau din vremea romanilor.

Zona rezervată audio-vizualului era nouă, însă cuprindea orice, de la mostre din peliculele pentru automatele de la începutul secolului al douăzecilea, trecând prin filmele mute, filmele sonore, filmele color, şi ajungând până la DVD-uri. Din nou, în cea mai mare parte îi priveau, mai mult sau mai puţin, pe vampiri, dar nu în totalitate. Păreau să existe acolo îngrozitor de multe filme istorice. Şi, cine ştie din ce motiv, filme muzicale.

Claire găsi interviurile filmate cu camera video digitală în computerul pentru informare, înşirate după numele vampirilor şi după datele lor de... naştere? Creare? Oare cum o numeau? În orice caz, data la care se aleseseră cu colţi.

Cel mai nou dintre ei era Michael Glass.

Claire porni playerul şi clipi mirată când îl văzu pe Michael

fâţâindu-se în faţa camerei. Nu se simţea în largul lui. Se vedea clar că, pentru el, nu era ca pe scenă. Îşi tot făcea de lucru cu lavaliera, până când vocea din off a lui Kim îi ceru să înceteze, iar atunci el se aşeză, cu o figură care dădea de înţeles că şi-ar fi dorit să nu fi fost de acord cu nimic din toate astea, şi aşteptă până când începură întrebările. La început, cele banale: numele, vârsta actuală, vârsta pe care o avusese in momentul morţii, locul de naştere originar.

— Deodată, Kim îl întrebă:

— Cum ai devenit vampir?

Michael se gândi la răspuns vreme de câteva secund apoi zise:

— Total prosteşte.

— Mda? Povesteşte-mi.

— Am crescut în Morganville. Cunoşteam regulile. Ştiam cât era de periculos, dar atunci când creşti beneficiind de Protecţie, bănuiesc că devii neglijent. Tocmai împlinisem optsprezece ani. Mă gândeam... părinţii mei plecaseră deja din oraş, fiindcă mama era bolnavă şi avea nevoie de un tratament împotriva cancerului, aşa că eram de capul meu. Voiam să-mi vând casa şi să-mi văd mai departe de viaţă.

— Şi cum ţi-a mers?

Michael nu zâmbi.

— Nu aşa cum am sperat. Am devenit neglijent. Am întâlnit un tip care voia să cumpere casa, un nou-venit oraş. Nici prin gând nu mi-a trecut vreo clipă că ar putea să fie vampir. El... nu venise la întâmplare. Numai că din clipa în care mi-a trecut pragul, am ştiut. Pur şi simplu am ştiut, repetă, clătinând din cap.

Kim îşi drese glasul.

— Pot să te întreb cine...

— Oliver, răspunse Michael. El m-a omorât, în prima lui zi petrecută în oraş.

— Uau. De-a dreptul naşpa. Dar n-ai devenit vampir atunci, corect?

— Nu. Am murit. Oarecum. Îmi amintesc că am murit, după care... după care a venit următoarea noapte, şi n-am putut să-mi amintesc absolut nimic din ce s-ar fi întâmplat între timp. N-aveam nimic. Nici găuri în gât, nimic. Mi-am închipuit că poate visasem, dar apoi... apoi am încercat să ies din casă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am început să plutesc. Ca fumul. Am intrat înapoi înainte să fie prea târziu, dar după ale câteva încercări, mi-am dat seama că nu mai pot să plec. Indiferent pe care uşă, sau de cât de mult mă străduiam. Pur şi simplu... încetasem să mai fiu eu.

În ochii lui Michael apăru o expresie chinuită, şi Claire observă cum îl străbate un fior.

— Era şi-aşa destul de rău, continuă el. Dar apoi, a sosit dimineaţa.

— Şi, ce s-a întâmplat?

— Am murit, răspunse Michael. Încă o dată. Şi m-a durut.

Claire opri aparatul. I se părea oarecum nepotrivit să asculte toate acestea, să-l vadă coborându-şi într-atât garda. Michael mereu încercase să dea impresia că totul e bine, într-un fel sau în altul. Ea nu ştiuse cât fusese de înspăimântat. Şi, acum descoperise, nici nu voia să ştie cu adevărat ce simţise el, când fusese prefăcut într-un vampir veritabil de Amelie, astfel încât să-şi poată duce existenţa şi în afara casei.

Ştia deja prea multe.

Mai erau vreo douăzeci de alte interviuri în folderul acela, însă unul dintre ele o făcu pe Claire să ezite, apoi să dea dublu-clic pe pictogramă.

Camera focaliză înainte, se stabiliză, apoi se aprinseră luminile.

— Vă rog să ne spuneţi numele, data la care aţi devenit vampir, locul naşterii şi vârsta din momentul morţii.

Era vocea lui Kim, numai că de data aceasta suna emoţionată, nicidecum ca a fiţoasei pe care o cunoscuse Claire.

— Vă rog.

Oliver se lăsă pe spătarul scaunului, cu o figură de parcă ar fi simţit un miros neplăcut, şi răspunse:

— Oliver. Numele de familie mi-l păstrez pentru mine dacă nu te superi. Am fost prefăcut în vampir în anul 1658. M-am născut în Huntingdon, comitatul Cambridge, din Anglia de Est, în anul 1599[12]. Aşa că, după cum vezi, nu eram tânăr când am fost transformat.

---

12 Datele corespund cu cele cunoscute despre Oliver Cromwell, lider militar şi politic englez care, pentru o scurtă perioadă, a transformat Anglia în republică, şi a deţinut, între anii 1653-1658, titlul de Lord Protector al Angliei, Scoţiei şi Irlandei

— A fost alegerea dumneavoastră?

Oliver o fixă cu privirea pe Kim aflată de cealaltă parte a camerei, atât de îndelung, încât până şi Claire se simţi cuprinsă de agitaţie. Apoi, el spuse:

— Da. Eram pe moarte. Era unica mea şansă de a-mi păstra puterea pe care o dobândisem. Înşelăciunea a constat în faptul că, odată ce-am făcut pactul cu diavolul, n-am mai putut să-mi păstrez puterea, aşa cum căutasem. Prin urmare, mi-am câştigat o nouă viaţă, dar mi-am pierdut-o pe cea veche.

— Cine v-a transformat?

— Bishop.

— A... aţi vrea să ne spuneţi ceva despre Bishop...

— Nu.

Oliver se ridică brusc, cu ochii aruncând flăcări, şi-şi scoase lavaliera, provocând o furtună de pârâituri.

— Am terminat cu iscodeala asta. Trecutul e trecut. Să-l lăsăm să moară.

— Dar l-aţi ucis, insistă, pe un ton foarte liniştit, Kim. Nu-i aşa? Dumneavoastră şi Amelie?

Ochii lui Oliver se înroşiră complet.

— Tu nu ştii nimic despre asta, fetiţo, cu jucăriile tale prosteşti. Şi roagă-te la Dumnezeu să nu afli vreodată.

Zicând acestea, Oliver dărâmă camera video, Kim scoase un ţipăt, şi cu asta se termină. Ecranul se înnegri.

— Te distrezi? se auzi vocea lui Oliver, şi, pentru o clipă, Claire avu impresia că venea tot dinspre monitor, abia apoi dându-şi seama că era chiar din spatele ei.

Întoarse capul, încet, şi-l văzu stând lângă uşa cămăruţei, rezemat de perete. Purta un tricou imprimat cu emblema Common Grounds, pantaloni bufanţi, fără să semene câtuşi de puţin a vampir bătrân de cinci secole. Ba avea chiar şi un cercel cu semnul păcii într-una dintre urechi.

— Am... am vrut să aflu mai multe despre proiectul cu interviurile pentru istorie, atât. Scuze, zise Claire, închizând computerul şi ridicându-se. Ce-o să faci, o să încerci iar să mă omori?

— De ce? Vrei să fii pregătită? o întrebă, înclinându-şi capul spre ea.

— Aş prefera să ştiu când e să fie.

Replica îi atrase un zâmbet subţire.

— Nu beneficiem chiar toţi de un asemenea lux. Dar, nu e cazul. Am fost dădăcit de suzerana mea. Nu mai ridic un deget împotriva ta, micuţă Claire. Nici măcar dacă mi-o ceri tu însăţi.

Claire începu să se retragă încet, centimetru cu centimetru, în direcţia uşii. Zâmbetul lui Oliver deveni mai larg, şi privirea lui o urmări în permanenţă... însă o lăsă să plece.

Când îşi întoarse privirea, îl văzu aşezat în faţa computerului pentru informare, clicăind din mouse. Auzi începutul interviului, apoi vocea neînregistrată bombănind un blestem. Înregistrarea se întrerupse.

Apoi, întregul computer fu smuls şi trântit de podea cu suficientă forţă încât să spargă un geam aflat la trei paşi în faţa ei.

Cineva nu era mulţumit de cum arăta pe filmare.

Claire o rupse la fugă, evitând un alt şir de cărţi, făcu la stânga pe lângă standul de carte germană, îndreptându-se spre ieşire...

Şi se împiedică de Kim, care stătea pe podeaua bibliotecii, fixându-şi cu privirea ecranul telefonului mobil, de parcă ar fi deţinut secretele întregului univers.

— Hei! protestă Kim, în timp ce Claire se prăbuşea, capul înainte, pe covor.

Izbuti să se redreseze din cădere, se descotorosi de picioarele lui Kim şi se târî înapoi.

— Ai păţit ceva? se interesă cealaltă.

— Nimic, răspunse Claire, ridicându-se şi scuturându-se de praf. Ce naiba faci aici?

— Cercetări, zise Kim.

— În germană?

— N-am spus că aş căuta prin cărţi, toanto. Dar aş putea să citesc în germană. E posibil.

— Chiar?

Kim zâmbi larg.

— Numai înjurăturile. Şi unde e toaleta, pentru eventualitatea în care m-aş trezi blocată prin Berlin. Hei, dar ce-a fost cu zgomotul ăla?

— A! Oliver. Tocmai a dat peste interviul luat de tine.

Zâmbetul lui Kim părăsi clădirea.

— Mi-a distrus computerul; aşa e? Pur şi simplu, s-a jucat cu el

de-a „Hulk sparge”[13].

— Nu era deloc bucuros.

— Nu, confirmă Oliver, apărând de după colţul intervalului.

În ochi avea licăriri roşiatice, iar degetele albe ca varul şi le strânsese în pumni.

— Nu, Oliver nu e absolut deloc bucuros. Mie mi-ai spus că ai distrus interviul.

— Te-am minţit, răspunse Kim. Ascultă, gagiule, eu nu lucrez pentru tine. Consiliul mi-a dat o misiune, cu permisiunile necesare şi tot tacâmul. Iar eu mi-o îndeplinesc. În timp ce tu, acum, îmi datorezi un computer nou. Mă gândesc că, poate, mi-ar trebui un laptop.

Părea mult prea calmă. Oliver observă şi el.

— Asta nu era singura înregistrare.

— Trăim în era digitală. E o lume tristă, foarte tristă, de-a dreptul plină de duplicate care pot fi descărcate.

— O să mi le aduci pe toate.

— Hoo, nu, răspunse Kim, şi-şi închise telefonul. Sunt destul de convinsă că n-o să fac asta. Şi mai sunt destul de convinsă că tu va trebui să te împaci cu ideea, fiindcă e vorba despre proiectul favorit al Ameliei. Oricum, nici măcar n-am ajuns chiar atât de departe. Doar nu mi-ai mărturisit că faci colecţie de figurine, sau alte chestii jenante. Las-o baltă.

Îşi privi ceasul ei mare, grosolan, de la încheietură, şi sări în picioare.

— Hopa, a sosit vremea să plec. Am repetiţie peste o jumătate de oră. Şi, ia stai, e valabil şi pentru tine, Mitch. Fără ranchiună, bine?

Oliver nu-i răspunse nicicum. Kim ridică din umeri şi porni spre ieşire.

— Nu-mi place de ea, mărturisi Claire.

— În sfârşit, avem ceva în comun, replică Oliver. Dar dintr-un singur punct de vedere, îi dau dreptate: trebuie să merg la repetiţie.

Suna extrem de... normal. Mai normal decât majoritatea lucrurilor spuse de Oliver. Claire simţi cum o parte din încordare

---

13 Referire la un celebru personaj de desene animate, Incredibilul Hulk, şi la o apariţie episodică a acestuia, în jocul video Spider-Man: Shattered Dimensions**.** Acolo, el are următoarea replică: Hulk says by stuff, or Hulk smash! (Hulk zice să cumperi lucruri, altfel Hulk sparge!)

i se risipeşte.

— Şi, cum merge? Chestia cu piesa?

— Habar n-am. Eu n-am mai jucat în vreo piesă de o sută de ani, iar ideea că Eve şi Kim ar fi personajele principale feminine nu e de natură să mă umple de încredere. Remarca lui mustea de sarcasm, şi Claire avu o uşoară tresărire.

— O sută de ani... Şi care-a fost ultimul rol pe care l-ai jucat?

— Hamlet.

Normal.

† † †

Cum s-o fi desfăşurat repetiţia, Claire n-avea de unde să ştie: se îndreptă spre Common Grounds, unde stabilise întâlnirea cu (pfui!) Monica. Bine măcar că era o întâlnit profitabilă.

— Banii înainte, zise, în timp ce se strecura pe scaun, faţă în faţă cu sora preferată — şi unică — a primarului.

Monica îşi făcuse ceva drăguţ la păr, care-i încadra acum faţa în onduleuri bogate. Măcar de data asta, era singură: nici urmă de Gina şi de Jennifer, nici măcar în chip de aducătoare de cafele.

Monica îi aruncă o privire duşmănoasă, dar se scotoci prin rucsacul ei de firmă, îşi scoase din el portofelul de firmă, şi numără cincizeci de dolari, pe care-i împinse peste masă.

— Ai face bine să-i meriţi, zise. Detest de-a binele materia asta.

— Atunci, renunţă la ea.

— Nu pot. E materie de bază pentru specializarea mea.

— Care ar fi?

— Comerţul.

Ca să vezi.

— Aşadar, de unde vrei să începi? Ce-ţi dă cele nu multe bătăi de cap?

— Profesorul, din moment ce ne tot dă testele alea fulger, iar eu le pic în serie, zise Monica, vârând din nou mâna în rucsac şi azvârlindu-i trei teste capsate şi adnotate cu verde: profesorul probabil citise pe undeva că roşul îi enervează pe studenţi, sau cine ştie ce altceva; totuşi, Claire fu de părere că, având atât de multe corecturi, culoarea cu care fuseseră făcute reprezenta cea mai neînsemnată dintre problemele Monicăi.

— Uau, zise, frunzărind foile. Prin urmare, tu chiar eşti tufă la economie.

— Nu ţi-am plătit cincizeci de dolari ca să te ascult cum afirmi ceea ce e evident, îi atrase atenţia Monica. Aşa că, mda. Sunt tufă, nici nu vreau să învăţ, dar am nevoie. Aşa că dă-mi odată ce-mi trebuie pentru o notă de trecere, în valoare de cincizeci de dolari.

— Păi... economia este, în realitate, teoria jocurilor, numai că e cu bani.

Monica nu făcu decât s-o fixeze cu privirea.

— Asta ar fi varianta simplă.

— Dă-mi banii înapoi.

De fapt, Claire avea nevoie de ei... în fine, avea nevoie s-o oblige pe Monica s-o plătească, mai bine zis, aşa că inventă vreo câteva explicaţii atractive, îi arătă Monicăi cum dă memoreze formulele şi când să le întrebuinţeze... şi până să termine, deja se strânseseră pe puţin zece alţi clienţi, aplecându-se să audă mai bine şi, în diverse momente, să ia notiţe. Era ceva plăcut, numai că Monica le tot cerea câte cinci dolari de fiecare, ceea ce însemna că se alegea cu o lecţie pe gratis.

Totuşi, nu se dovedi o după-amiază rea. Claire termină, simţindu-se un pic mai mulţumită; când învăţa pe cineva — chiar şi pe Monica — întotdeauna se simţea mai bine.

Se simţi mult mai bine văzându-l pe Shane, care veni s-o conducă până acasă.

— Salut, o întâmpină el, când ajunse în dreptul lui. Ai avut o zi bună?

Stătu să se gândească mai bine la ce anume să-i răspundă şi, până la urmă, zise:

— N-a fost rea.

În definitiv, până acum nu fusese nimeni omorât. Ceea ce, în Morganville, probabil că însemna o zi bună.

— Monica m-a plătit cu cincizeci de dolari pentru meditaţie particulară, îi mărturisi ea.

Shane ridică braţul, şi ea sări să bată palma cu el, fără să-şi încetinească mersul.

— Dar tu? îl întrebă, la rândul ei.

— Multă carne. Am tăiat-o cu un cuţit mare, ascuţit. Extrem de masculin.

— Sunt impresionată.

— Normal că eşti. Aşadar, e sărbătoarea noastră...

— Ba nu e!

— Păi, eu asta i-am spus lui Kim, după care ţi-am promis că te duc la un restaurant drăguţ.

— Cu feţe de masă, îl aprobă Claire. Asta cu feţele de masă mi-o aduc aminte în mod special.

— Principalul e că te scot în oraş. Bine?

— Nu prea cred. Faţa abia începe să mi se vindece. Am vânătăi pe tot gâtul. Ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să merg într-un restaurant drăguţ şi toată lumea să se holbeze la noi, întrebându-se dacă mă baţi. Nu mi-ar mai prii deloc mâncarea.

— Gândeşti prea mult.

— Probabil, acceptă ea, luându-l de mână.

— Bine, atunci. Ce-ai zice despre un sandvici, servit pe un şerveţel drăguţ, curat, în camera mea?

— Cât eşti de romantic!

— Am zis, în camera mea.

Erau cam la două străzi de Common Grounds — cam pe la jumătatea drumului spre casă — când lămpile iluminatului stradal se stinseră, una după alta, începând din urma lor şi depăşindu-i în viteză. Încă nu era întuneric de-a binelea, dar se lăsa cu repeziciune, ultimele urme de roşeaţă ale soarelui topindu-se la orizont.

— Claire? zise Shane, privind în jur; ea făcu la fel, simţindu-şi instinctele pregătite să urle un avertisment.

— Ceva e în neregulă, zise ea. E ceva pe-aici.

O siluetă sângerie apăru din întuneric şi se îndreptă, nesigură, în direcţia lor; Shane o împinse pe Claire în spatele lui. Era un vampir: ochii roşii, colţii scoşi, sânge împroşcat pe chipul şi mâinile palide.

Claire îl cunoştea, după cum îşi dădu seama când trecu secunda de adrenalină pură şi de şoc. Purta aceleaşi straie zdrenţuite şi unsuroase ca ultima oară când îl văzuse: era Morley, vampirul din cimitir, cel care încercase s-o prindă în capcană pe Amelie.

O recunoscu şi el pe Claire şi icni:

— Frumoasă domniţă, spune-i suzeranei tale... spune-i că...

Se avântă spre Claire, dar se dezechilibră, iar Shane îl blocă fără probleme. Morley se pomeni trântit pe caldarâm,

rostogolindu-se ca o minge.

Înfricoşat.

— E OK, zise Claire, prinzându-l de braţ pe Shane. Apoi, se ghemui precaută lângă corpul pătat de sânge al lui Morley.

— Domnule Morley? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

— Tâlhari, răspunse el, în şoaptă. Persecutori. Diavoli. Ceva anume îl făcu să tresară: ascultă pentru o clipă, după care se rostogoli, dureros, punându-se pe picioare. Claire făcu un salt înapoi, pentru orice eventualitate, însă Morley nici măcar n-o privi.

— Uite-i că vin. Fugi!

Într-adevăr, venea cineva, era clar. Morley se îndepărtă cu paşi împleticiţi, deplasându-se cu doar o mică parte din viteza vampirilor, iar Claire auzi sunetul îndepărtat al paşilor alergând, a vocilor strigându-se între ele, şi al chiuiturilor înfierbântate.

După alte câteva secunde, îi văzu: erau şase tineri, cel mai mulţi nefiind mai mari ca vârstă decât Shane. Doi dintre ei aveau geci cu emblema de la TPU. Cu toţii erau beţi, înrăiţi şi căutând harţă, şi cu toţii erau înarmaţi: bâte de baseball, leviere, ţepuşe. Încetiniră când îi zăriră pe Claire şi Shane, şi-şi schimbară traseul, îndreptându-se spre ei.

— Hei! zbieră unul dintre ei. N-aţi văzut un boşorog fugind pe-aici?

— De ce? Ţi-a furat poşeta? ripostă Shane.

Claire îi înfipse unghiile în braţ, în semn de avertisment, însă el nu-i acordă atenţie.

— Ce Dumnezeu, continuă, sunteţi tâmpiţi, ce credeţi faceţi?

— Curăţenie pe străzi, îi răspunse altul, învârtindu-şi a de parcă ar fi şi ştiut cum s-o folosească. Trebuie să se ocupe cineva şi de asta. Poliţiştii nu vor.

— Am auzit că unul a omorât o fetiţă, zise cel dintâi; din câte putea să-şi dea seama Claire, era cel mai puţin beat, dar, în acelaşi timp, poate şi cel mai înrăit.

Nu-i plăcea deloc felul în care-l privea tipul pe Shane, şi nici pe ea.

— A secat-o de sânge, continuă bătăuşul, chiar pe terenul pentru joacă. Iar asta n-o lăsăm să treacă aşa, prietene, trebuie să plătească.

— Ai vreo dovadă?

— Fac ceva pe dovezile tale. Monştrii ăştia umblă şi omoară

pe-aici de o sută de ani. Dacă-i prindem, le dăm o lecţie pe care n-or s-o mai uite vreodată.

Izbucni în râs, îşi vârî mâna în buzunar şi scoase ceva acolo. Aruncă la picioarele lui Shane ceea ce scosese.

La început, Claire nu putu să-şi dea seama ce anume e obiectele acelea împrăştiate; pe urmă, însă, ştiu.

Erau dinţi: colţi de vampir, smulşi din rădăcină.

— Eşti invitatul meu, prietene, îi zise Shane. Pe-acolo a luat-o.

Făcu semn cu capul spre o cu totul altă direcţie faţă cea în care fugise Morley.

— Continuaţi să faceţi treabă bună, le ură el.

— Tu eşti Collins, aşa-i? Taică-tău a fost un tip al naiba de straşnic. Ne-a ţinut partea.

Tatăl lui Shane fusese un ticălos samavolnic, căruia nu-i păsa de nimeni, din câte-şi putuse da seama Claire, mod sigur, de Shane nu-i păsase. Ideea că Frank Collins era pe cale să devină eroul clandestin al Morganville-ului îi provocă lui Claire o senzaţie de vomă.

— Mersi, rosti Shane.

Tonul îi era neutru, şi foarte stăpânit.

— Acum, o să-mi duc fata acasă.

— Pe ea? E de-a lor. De-a lu' Renfield[14]. Lucrează pentru vampiri.

— Nu-i cu nimic mai bună decât vampirii, se amestecă un altul.

— Am auzit că a lucrat pentru Bishop, zise al treilea care ţinea pe umăr un levier. Că-i transmitea ordinele de condamnare la moarte. Cum făceau colaboraţioniştii ăia, ai naziştilor.

— Ai auzit greşit, îl contrazise Shane. E fata mea. Şi acum, valea!

— S-o auzim chiar de la ea, ceru şeful haitei, privind-o drept în ochi pe Claire. Lucrezi pentru vampiri?

Shane îi aruncă o privire rapidă, de prevenire. Claire trase aer adânc în piept şi răspunse:

— Categoric.

— Of, fir-ar a naibii, răsuflă Shane. Bine, atunci. Fugi.

O luară la sănătoasa, prinzând mica bandă pe picior greşit: alcoolul le încetinea reflexele, îşi zise Claire, în sinea ei. În plus, izbucni şi o ceartă, cu privire la prăzile pe care ai trebui să le

14 Personaj din romanul Dracula, de Bram Stoker

vâneze: oameni, sau vampiri. Shane o apucă de mână şi o trase după el, alergând ca şi cum de asta ar fi depins rămânerea lor în viaţă. Becurile de pe stradă erau stinse toate, şi Claire avea probleme cu zărirea bordurilor şi a crăpăturilor din pavaj, în slaba lumină a stelelor.

Aproape că ajunseră la următoarea stradă, când auziră un urlet în urma lor. Haita pornise în urmărire.

— Haide, icni Shane, trăgând-o şi mai tare.

Lui Claire îi venea greu: ea era şoarece de bibliotecă, nu de câmp. Şi, în plus, avea picioarele cu vreo cincisprezece centimetri mai scurte decât ale lui.

— Haide, Claire! insistă el. Nu încetini!

Plămânii deja îi luaseră foc. Trebuie să fac mai multe exerciţii fizice, se gândi, înnebunită. Notă pentru mine însămi: să exersez sprinturile.

Ceva o lovi în spinare, şi Claire îşi pierdu echilibrul, izbindu-se cu putere de caldarâm. Shane scoase un urlet, se opri şi se întoarse s-o apere. În câteva secunde, haita tăbăra deja pe ei, şi Claire îl văzu pe Shane smulgând o bâtă din mâinile unui atacator şi întrebuinţând-o ca să-i zboare levierul altuia.

O umbră se profilă deasupra ei, şi-şi ridică privirea: văzu un tip care părea să aibă vreo trei metri înălţime, ridicându-şi o bâtă deasupra capului şi ţintind drept spre al ei.

Claire îşi strecură mâinile pe după genunchii lui şi smuci cu putere. Tipul urlă, luat prin surprindere, în clipa în care picioarele i se îndoiră sub el, şi se prăbuşi pe spate. Bâta izbi caldarâmul, zăngănind, şi Claire o culese de jos în timp ce se ridica. Shane îşi rotea propria bâtă cu mare precizie, făcând să zboare armele atacatorilor şi, poate frângând câte un braţ, două, la nevoie. Tot ce trebuia ea să facă era să stea pe loc, şi să arboreze o înfăţişare ameninţătoare.

În câteva secunde, se isprăvi totul. Întorsătura era defavorabilă pentru haită, şi cam toţi se săturaseră. Claire rămase pe poziţie, tremurând, dar cu bâta încă în poziţia de aşteptare, când cel din urmă dintre atacatori se ridică anevoie de pe caldarâm şi se îndepărtă, nesigur pe picioare.

Shane îşi lăsă bâta să cadă şi-o prinse de amândoi umerii.

— Claire? Uită-te la mine. Ai păţit ceva? Te-a lovit vreunul?

— Nu, îi răspunse.

Tremura toată, şi avea ceva julituri pe palme şi pe genunchi

ca urmare a căzăturii, însă asta era tot.

— Dumnezeule, zise. Voiau să ne omoare. Un grup de oameni voia să ne omoare. Din cauza mea.

— N-avea importanţă, îi zise Shane, sărutând-o pe frunte cu buzele lui înfierbântate. Erau porniţi să se ia de mi oricine le-ar fi ieşit în cale. Chestia cu vampirii nu era decât un pretext. Doamne, Claire! Bună treabă!

N-am făcut decât să ţin bâta în mâini.

Dar ai ţinut-o ca şi cum aveai de gând s-o foloseşti, spuse Shane.

O cuprinse pe după umeri cu un braţ, în timp ce culese ambele bâte cu celălalt. Şi le azvârli pe umărul stâng, apoi zise:

— Hai să mergem acasă.

† † †

Când ajunseră acasă, după ce primiră câte o muştruluială zdravănă din partea lui Michael, apoi a lui Eve, se văzură nevoiţi să răspundă în faţa Fondatoarei. N-aveau de ales: Claire era întru totul dispusă să dea un telefon scurt la poliţie şi să lase ca informaţia să parcurgă toate canalele fireşti, însă Michael se gândi că Amelie ar putea vrea să mai pună câteva întrebări.

Probabil că avu dreptate, fiindcă de îndată ce închise telefonul, un val de senzaţii străbătu casa: ca o rafală de vânt, numai că una senzorială. Claire simţi chiar cum se dau brusc în lături zăvoarele cu care ferecase portalurile, şi cum se redeschid căile de legătură.

Amelie sosea în persoană.

Şi Michael simţi acelaşi lucru: el şi Claire păreau să aibă o legătură mai intensă cu casa decât Shane şi Eve, în general.

— Rapid a mai fost totul, comentă el. Cred că ar fi cazul să mergem sus.

— Sus, unde? întrebă Shane, încruntându-se.

— La Amelie, îi răspunse Claire, oftând. Şi eu sperasem la o baie fierbinte.

Aşa că toţi patru, din spirit de solidaritate, urcară, târşâindu-şi picioarele, spre camera secretă.

Lămpile Tiffany — minus acel lampadar cu picior, trecut la pierderi — ardeau, umplând pereţii de culoare şi lumină, însă cumva nimic din toate acestea n-o atingea pe Amelie, care arăta

palidă ca marmura, şi tot la fel de dură. Era îmbrăcată într-un alb imaculat, rece, iar buzele îi păreau aproape albastre. Ochii i se vedeau mai degrabă arginti decât cenuşii, dar asta poate că se datora luciului metalic al bluzei pe care o purta pe sub sacoul mulat pe corp.

Claire se miră că-şi dăduse atâta osteneală cu o astfel de vestimentaţie meticuloasă, din moment ce Amelie părea să iasă destul de rar din casă, în ultima vreme; presupuse că, datorită educaţiei regale, din trecutul îndepărtat căpătase un obicei de care nu se putea dezbăra.

Amelie primi veştile despre bandele care-i ciomăgeau vampirii fără să se arate cine ştie ce şocată, avu impresia Claire; stătu acolo, cu răceală şi calm, cu mâinile împreunate, ascultând păţania lui Shane şi Claire fără vreo schimbare a expresiei. Totuşi, apăru ceva pe faţa ei atunci când Claire descrise mâna de colţi smulşi de la vampiri, văzută la atacatori, însă ce anume să fi fost, Claire nu reuşi să ghicească. Dezgust, poate, sau suferinţă.

— Asta este tot? întrebă, în cele din urmă, Amelie.

Vocea îi suna mult prea distantă.

— Ce s-a întâmplat cu Morley, aţi văzut încotro s-a dus.

— Nu ştim, mărturisi Claire. Părea... rănit. Grav rănit, poate.

— Mi-era teamă de aşa ceva, zise Amelie, şi se ridică, începând să patruleze prin încăpere.

— Teamă de ce? se interesă Michael, care stătea sprijinit de perete, cu braţele încrucişate şi o înfăţişare extrem de sobră. De pierderea controlului?

Amelie se opri, încruntându-se spre lampadarul rupt şi plimbându-şi degetele pale peste ruptura netedă a metalului.

— Teamă că oamenii ar putea să-şi piardă frica de represalii, dacă le ofer prea multă îngăduinţă, răspunse ea. Regulile din Morganville au existat cu un motiv. Erau menite să-i apere pe puţinii puternici de mult mai numeroşii fragili. Chiar şi un uriaş poate fi nimicit de înţepăturile insectelor, dacă sunt destul de multe.

— Nu asta au avut ca efect regulile voastre, interveni Shane. Ele n-au făcut decât ca vampirilor să le fie mai uşor să ne omoare, fără ca oamenilor să le fie permisă riposta.

Amelie îi aruncă o privire îngheţată, dar nu avu vreo altă reacţie.

— Am mai primit rapoarte despre alte incidente, mai puţin grave decât acesta. Se pare că bandele acestea de bătăuşi devin tot mai îndrăzneţe, şi trebuie să li se pună capăt.

— Spuneau ceva, cum că Morley ar fi ucis un copil, zise Shane. Se ştie ceva despre asta?

— Mă îndoiesc, îi răspunse Amelie, susţinându-i privirea timp de câteva secunde, după care-şi continuă plimbarea. Nu am primit rapoarte despre vreo molestare a unui copil. După cum ştiţi, aceasta contravine categoric tuturor legilor noastre, atât omeneşti, cât şi vampirice. Nu pot afirma că nu se întâmplă niciodată, dar se cunosc astfel de cazuri şi în societatea omenească. Aşa este?

— Poate, dar de ce i-au pus-o în spinare lui Morley?

Amelie ridică din umeri.

— Morley este o ţintă facilă, la fel ca toţi vampirii care aleg să nu-şi declare credinţa. Sunt puternici prin ei înşişi, însă vulnerabili. Morley a dus o existenţă aspră şi singuratică pentru o bună bucată de vreme. Nu mă surprinde faptul că oamenii îşi îndreaptă răzbunarea spre cei mai lesne de hăituit. În alte oraşe, îi ţintesc pe cei fără adăpost, de asemenea, am dreptate?

— N-aveţi de gând să luaţi vreo măsură? întrebă Claire.

— Există legi. Presupun că ele vor fi puse în aplicare. Până când bătăuşii aceştia vor fi capturaţi şi pedepsiţi, îi voi preveni pe toţi vampirii să fie precauţi.

Amelie îşi destinse chipul într-un zâmbet lent.

— Şi le voi acorda libertatea de acţiune în situaţii de legitimă apărare, desigur. Astfel, se va ajunge repede la o încetare a situaţiei conflictuale.

Claire nu prea era convinsă că va fi aşa. Mai întâi, Morley şi vampirii lui fuseseră destul de impertinenţi faţă Amelie, după care Oliver dăduse impresia că e gata să se desprindă de tabăra ei şi să se proclame pretendent la tron. Acum, apăruseră şi oameni care bântuiau şi căutau gâlceavă. În timp ce Amelie părea, pur şi simplu… ruptă realitate.

Avea impresia că, oricât ar fi încercat ei să păstreze unitatea în Morganville, totul se dezmembra în jurul lor.

— Consider că am auzit destule, zise Amelie. Puteţi să plecaţi. Toţi.

În schimb, ea îşi continuă patrularea, semn că n-avea gând să plece. Claire mai rămase în urmă, urmărind-o privirea, în timp

ce prietenii ei coborau treptele, iar în cele din urmă, o întrebă:

— Vă simţiţi bine?

Amelie se opri din mers, dar fără s-o privească.

— Desigur, îi răspunse. Sunt... tulburată, dar altfel, mă simt foarte bine. De ce mă întrebi?

Din cauză că ai vrut să te sinucizi acum două nopţii, îi veni lui Claire să replice, dar, cumva, nu i se păru o continuare prea inteligentă a discuţiei.

— Doar că... dacă aveţi nevoie de ceva...

De data aceasta, Amelie o privi, şi în expresia feţei sale apăru ceva cald şi aproape omenesc.

— Îţi mulţumesc.

După care iarna se aşternu din nou peste faţa Ameliei făcând-o să redevină rigidă şi rece.

— Tu nu poţi să faci nimic, Claire. Nimeni dintre voi nu are ce să facă. Şi acum, du-te.

Cea din urmă frază nu sună ca o rugăminte, şi Claire interpretă ca pe un ordin. Shane o aştepta la picioarele scării, privind în sus cu un început de încruntare îngrijorată, care dispăru, lăsând locul uşurării, când o văzu că vine spre el.

— Să nu faci asta, îi zise el.

— Ce să fac?

— E ceva în neregulă cu ea, în clipa asta. Nu-ţi dai seama? Nu încerca s-o ajuţi. Nu trebuie decât să stai de parte.

— Mda, c-o să se şi poată, zise Claire, lovindu-şi uşor brăţara din aur de la încheietură.

Shane o trase afară din casa scării şi închise uşa secretă după ei. Michael şi Eve coborau deja la parter, mână-n mână.

— Începe să se facă târziu, zise el. Pleci, sau rămâi?

— Trebuie neapărat să fie ori una, ori alta? Dar dacă aş rămâne o oră, după care să plec?

— Din partea mea, e bine, răspunse el, luând-o de mână. Am o surpriză pentru tine.

Surpriza consta în faptul că-şi făcuse curat prin cameră,

Nu numai că adunase la întâmplare vreo câteva lucruri, ci chiar făcuse curat: toate puse la locurile lor, patul făcut, totul. Dar dacă...

— Ia spune, ce i-ai oferit la schimb lui Eve?

Shane arboră o expresie ofensată şi mult prea nevinovată.

— Ce vrei să spui?

— Hai, mă laşi! Fără discuţie că ai făcut un târg cu Eve, ca să-ţi facă ordine prin cameră în locul tău.

Shane oftă.

— Avea nevoie de bani pentru ceva, aşa că, da. Dar e bine, nu? Nu eşti impresionată că m-am gândit la asta?

Claire îşi stăpâni râsul.

— Da, sunt impresionată că un băiat s-a gândit să cheltuiască bani ca să aibă camera curată.

— Merită, atât timp cât eşti impresionată, concluzionă Shane, trântindu-se pe pat, în aşa fel încât să-i lase loc şi ei, iar Claire i se ghemui alături, în arcul de cerc descris de braţul lui.

Îşi rezemă capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile viguroase şi regulate ale inimii. Oare lui Eve i-o lipsi senzaţia asta? se întrebă ea deodată. Oare mai uită, după care...

— Hei, zise Shane, începând s-o gâdile.

Claire se zvârcoli.

— Aici nu se gândeşte, îi atrase el atenţia. Aici este zona negândirii.

— Nu pot să mă abţin.

— Atunci, bănuiesc că trebuie să te distrag.

Ea tocmai se pregătea să spună Da, chiar te rog, însă el deja începuse s-o sărute, iar mâinile lui mari îi alunecau spre mijloc, şi tot ce-i mai trecu prin minte lui Claire fu un da, pe măsură ce sângele îi curgea tot mai repede, mai fierbinte şi mai năvalnic prin vene.

Trecură mai degrabă vreo două ore până ca ea să îndure măcar gândul la plecarea spre casă. Ispita de a rămâne acolo, pentru totdeauna, ghemuită în braţele lui Shane, era aproape irezistibilă, însă Claire ştia că trebuia să-şi respecte promisiunile.

Şi Shane ştia, la rândul lui, acest lucru, aşa că-i înlătură cu blândeţe părul căzut peste faţă, oftă şi-o sărută pe frunte.

— Trebuie să pleci, îi zise. Altfel, ne trezim cu părinţii tăi, înarmaţi cu furci şi torţe.

— Îmi pare rău.

— Hei, şi mie. Mă duc să iau cheile.

Se prelinse jos din pat, şi Claire privi cum îi luceşte pielea, în timp ce-şi ia tricoul şi-l îmbracă. Abia se abţinu să nu întindă mâna şi să i-l scoată la loc.

— Iar tu chiar ar fi cazul să te îmbraci, fiindcă dacă mă mai priveşti aşa, nu mai plecăm nicăieri.

Claire îşi recuperă pantalonii şi tricoul, şi le îmbrăcă, dar între timp îşi zări imaginea reflectată în oglindă: pentru prima oară, în camera lui Shane, nu mai era împiedicată de mormane alandala de lucruri. Arăta... altfel. Matură. Îmbujorată, şi fericită, şi plină de viaţă, şi nu semăna absolut deloc a tocilară.

El mă face să fiu mai bună, îşi zise în gând, dar fără să se exprime şi cu voce tare, fiindcă se temea că lui i se va părea ciudat.

Shane împrumută maşina lui Eve ca s-o ducă înapoi acasă la părinţii ei — acasă la ea? — şi, cam pe la miezul nopţii, era la fereastra propriei camere, privind cum maşina berlină neagră demarează de lângă trotuar şi se îndepărtează, accelerând prin noapte.

Mama ei bătu la uşă. Claire putea să-şi deosebească părinţii după felul în care ciocăneau.

— Intră!

Văzând că mama ei nu spune nimic, Claire se întoarse s-o privească. Arăta obosită, şi îngrijorată, şi Claire chiar se întrebă dacă dormea suficient. Probabil că nu.

— Am vrut doar să-ţi spun că ţi-am lăsat o farfurie în frigider, dacă ţi-e foame, o anunţă mama ei. Ai avut o zi bună?

Claire nu avea habar cum ar putea să-i răspundă, astfel încât să nu pară total dementă, aşa că până la urmă se hotărî în favoarea unui: „A fost OK.” Spera că eşarfa cu care-şi înfăşurase gâtul îi acoperea complet vânătăile, care începeau să capete bogatele culori ale apusului de soare.

Mama îşi dădu seama că era un non-răspuns, însă făcu doar un semn de încuviinţare.

— Atât timp cât eşti nevătămată...

Numai că nu se referea atât la vampiri, cât la Shane. Claire îşi dădu ochii peste cap.

— Mami!

— Vorbesc serios.

— Ştiu.

— Atunci, încetează să mă priveşti de parcă aş fi o tâmpită. Îmi fac griji ca nu cumva să păţeşti ceva. Nu mă îndoiesc că Shane îţi vrea binele, numai că eşti atât de...

Mama îşi căută cuvântul potrivit, dar până la urmă alese pe cel mai la îndemână.

— Atât de tânără.

— Dar nu atât de tânără pe cât eram când am început conversaţia asta.

— Claire!

Scuză-mă, zise ea, căscând. Sunt obosită.

— Mama o îmbrăţişă, o sărută pe obraz şi-i zise:

— Atunci, odihneşte-te. O să te las să dormi.

† † †

A doua zi, Claire lipsi de la primul curs, fiindcă mama ei se ţinu de cuvânt, iar ceasul deşteptător nu-şi făcu datoria; sau poate că, de fapt, Claire îl oprise, înainte de a se trezi de-a binelea.

Până la urmă, se trezi cam pe la ora zece, simţindu-se fericită şi zbârnâind de energie. Starea aceasta ar fi putut să se datoreze somnului, însă Claire ştia că nu era aşa.

Era alimentată de energie solară pură, marca Shane.

Drumul pe jos spre campus fu o încântare: soarele era sus, încălzind străzile şi deşteptând o uşoară briză, cu miros de iarbă proaspătă. Copacii erau toţi plini de frunze noi, verzi, iar florile din grădini îmboboceau.

Claire era într-o dispoziţie atât de bună, încât atunci când o zări pe Kim, înarmată cu camera ei video, nici măcar nu tresări.

Prea tare.

Kim nu-i acorda atenţie, ceea ce nu însemna cine ştie ce noutate: se concentra asupra unui tip în geacă imprimată cu emblema TPU, care tot arunca o minge de fotbal american şi râdea la glumele lansate de Kim în timp ce filma. Kim îi dădea roată, îi făcea semne cu mâna şi continua să filmeze, apropiindu-se între timp de un grup de fete care stăteau pe iarbă sub ramurile unui stejar. Alte râsete, şi zâmbete peste tot.

Chiar să fiu eu singura căreia nu-i place de ea?

Aşa se părea.

Kim o observă cam în clipa în care lui Claire îi sună telefonul. Se întoarse cu spatele spre Kim — şi spre cameră — şi răspunse fără să mai privească ecranul, zăpăcită.

— Alo?

— Căţea, auzi vocea Monicăi. Unde eşti?

— Poftim?

— Eşti în campus?

Claire clipi mărunt şi se îndepărtă din calea unui grup de studenţi care ieşeau din clădirea Catedrei de Engleză.

— Hm, nu. Şi de ce, mă rog, aş fi căţea, la urma urmei?

— M-am exprimat greşit. Eşti o căţea mincinoasă. Aud soneria!

Monica se referea la clopoţelul şcolii, mai precis la acele clopote din turn care intonau o melodie cu clinchet argintiu la fiecare oră fixă. Din cine ştie ce motiv bizar, cânta o melodie de Crăciun. Poate că uitase cineva s-o schimbe… sau, pur şi simplu, îi plăcea prea mult O, noapte sfântă.

— Unde eşti… stai, nu contează. Te văd. Rămâi pe loc.

Monica închise. Claire privi în jur şi observă că era urmată de Kim… iar Monica gonea pe treptele clădirii de Engleză, în direcţia ei, urmată de un alai precum coada unei comete. De data aceasta, nu erau doar Gina şi Jennifer: mai luase după ea două fete necunoscute, îmbrăcate în rochii primăvăratice de la casa de modă, şi vreo doi tipi masivi, probabil fotbalişti: stupizi şi arătoşi şi nu prea inteligenţi, exact aşa cum îi prefera Monica.

Se gândi s-o rupă la fugă, dar nu era cazul, din moment ce Kim filma bucuroasă întreaga scenă. Ar fi putut îndura ruşinea momentului, însă chiar nu credea că ar putea suporta numeroasele vizionări de pe YouTube.

Monica îşi alesese o rochie mini cu imprimeu floral, care-i stătea grozav: nu-şi pierduse bronzul pe perioada iernii, şi pielea îi arăta sănătoasă şi strălucitoare şi elastică.

Se apropie cu paşi mari de Claire şi se opri la vreo doi metri distanţă, înconjurată de armata ei la modă.

Era ca şi cum ar fi fost ameninţată de o gaşcă de păpuşi Barbie şi Ken.

— Tu, rosti Monica, îndreptând spre ea un deget acuzator şi perfect manichiurat.

Claire fixă cu privirea unghia de un roz aprins, apoi şi-o mută spre chipul Monicăi.

— Da?

— Vino încoace.

Şi, până să se gândească măcar să protesteze, Claire se pomeni cuprinsă în îmbrăţişarea Monicăi.

O îmbrăţişare.

Cu Monica.

Până la urmă, Claire izbuti să-şi recapete stăpânirea de sine,

cel puţin atât cât s-o apuce pe Monica de braţe şi s-o împingă până la o distanţă sigură.

— Ce naiba ai?

— Căţea, eşti cea mai tare! Vorbesc serios, nu-mi vine să cred!

Monica era... entuziasmată. Fericită. Nicidecum pornită s-o ia la bătaie. Uau!

— Nu mi-o lua in nume de rău, dar ce te-a mai apucat?

Monica izbucni în râs, îşi vârî mâna în geantă şi scoase de-acolo două coli de hârtie capsate. Era testul de la economie.

Şi, într-un colţ, înscris cu roşu, era un A.

— Asta m-a apucat, îi răspunse. Ai idee de când n-am mai luat eu un A? Mai bine zis, dac-am luat vreodată? Fratele meu o să cadă pe spate.

— Felicitări, zise Claire, întinzându-i înapoi lucrarea.

— Mersi, replică Monica, şi deodată buna ei dispoziţie se estompă, lăsând locul mai-normalei expresii de pacoste. Până la urmă, cred că a meritat să dau banii.

Cine ştie de ce, lui Claire îi veni în minte că şi Shane o plătise pe Eve ca să-i facă ordine prin cameră.

— Mai ştiu eu destule cazuri de-astea, crede-mă. Bine, atunci, am terminat?

— Deocamdată, îi zise Monica. Rămâi pe poziţie, am şi alte materii la care stau prost.

Claire îşi muşcă limba înainte să replice Nu mă îndoiesc, şi stătu s-o privească pe Monica îndepărtându-se, cu alaiul gravitând în jurul ei, râzând şi sporovăind ca într-o reclamă personală pentru o marcă de şampon.

Aproape că uitase de Kim, iar când zări cu coada ochiului sclipirea rece a lentilei obiectivului, se întoarse spre ea şi zise:

— Opreşte-o, eşti amabilă?

— Nici gând, replică voioasă Kim, lăsând camera în funcţiune. N-o opresc până nu se termină banda.

— Dar e digitală!

— Tocmai ăsta e şpilul. Hei, atunci, povesteşte-mi despre tine şi Monica. O iubire secretă? Duşmance de moarte? Sunteţi fiecare imaginea în negativ a celeilalte? Haide, mie poţi să-mi spui; nu scap o vorbă faţă de nimeni!

— În afară de toată lumea de pe Facebook?

— Păi, mda, normal. Haide, îmi iroseşti timpul, vorbeşte!

— Am numai două cuvinte pentru tine, zise Claire, iar cel de-al doilea e... mă-tii. Completează-l tu pe primul. Kim îşi lăsă camera în jos şi-o opri, scuturându-şi şuviţele de păr negru căzute peste faţă.

— Uau! Cine s-a trezit cu faţa la pernă?

— Nu-mi place să fiu filmată.

— Nimănui nu-i place. Tocmai asta e ideea. Vreau să-i prind pe oameni aşa cum sunt ei în realitate. De exemplu, îl vezi pe tipul de colo? Pe fotbalistul lu' Peşte? E un papagal. L-am pus să vorbească îndeajuns încât chiar să-ţi dai seama că e un papagal. E distractiv. Ar trebui să încerci şi tu.

— Nu, mersi, răspunse Claire, gândindu-se că era greu de crezut ca puterile existente în Morganville să primească grozav de bine cineaştii de tip gherilă.

Se întrebă dacă i-o fi spus cineva şi lui Oliver. Nu părea să-i facă prea mare plăcere micile proiecte ale lui Kim.

Poate că era momentul pentru o moca.

— Hei, zise Kim, în clipa în care Claire dădu să plece. În legătură cu Shane.

Asta o făcu să se oprească de-a binelea.

— Ce-i cu el?

— Aş vrea doar să ştiu... zi, e ceva serios între voi, sau ce?

— Mda, e serios, răspunse Claire, pe un ton categoric încercând să nu-şi imagineze ce-ar fi putut să răspundă Shane la aceeaşi întrebare.

Lui nu-i plăcea să-şi declare ataşamentul. El era ataşat, doar că nu agrea să declare în public.

— Ai mai filmat şi pe altundeva? o întrebă ea pe Kim.

— Sigur, peste tot, îi răspunse fata. De ce, vrei să vezi?

— Nu. Eram doar curioasă. Ce-ai de gând să faci cu filmările?

— Ai văzut Borat? Mda, cam aşa ceva: un soi de documentar parodic, zise Kim, ridicând dintr-un singur umăr, cu atenţia concentrată asupra a ceea ce se derula pe micuţul ecran al camerei ei video. Doar că e cu vampiri, preciză ea.

— Îi filmezi pe vampiri.

— Mă rog, nu oficial. E un hobby.

Un hobby periculos, însă Claire presupuse că nu era o noutate pentru Kim.

— Bine, dar pe mine să nu mă filmezi, ne-am înţeles?

— Vorbeşti serios? Te-aş face vedetă!

— Eu nu vreau să fiu vedetă.

Şi, în timp ce se îndepărta, o auzi pe Kim zicând, pe un ton plângăcios:

— Dar toţi vor să fie vedete!

Opt

În rest, ziua fu destul de liniştită. Claire trecu s-o viziteze pe Eve la cafenea, însă Eve nu ştia să vorbească decât despre piesă, despre cât de super era toţi despre cât de grozavă avea să fie ea, în rolul lui Blanche DuBois, şi despre cum plănuise ea să poarte rochia aia neagră imprimată cu cranii în locul celei albe dorite de costumieri... iar atunci când nu se entuziasma în legătură cu piesa, nu vorbea decât despre Kim. Kim, Kim, şi iar Kim.

— Super, colierul, zise deodată Claire, din pură disperare, arătând spre gâtul lui Eve.

Chiar era super: un fel de dragon, o chestie tribală, numai unghiuri şi curburi sinistre. Eve şi-l atinse cu vârfurile degetelor şi zâmbi.

— Mda, zise. Michael mi l-a luat. Nu-i rău, nu?

— Nu-i rău deloc. Auzi, tu ai făcut curat prin camera lui Shane?

— Sincer? Doar am dat cu aspiratorul şi am şters praful. De partea cu aranjatul s-a ocupat personal. De ce? Ţi-a spus că am făcut eu totul? Băieţii cam mint.

— Când e vorba despre curăţenie?

Eve muşcă dintr-o brioşă cu afine şi luă o gură de cafea.

— De ce nu? După părerea lor, dacă fac curat dau impresia că nu sunt bărbaţi. Haiti, Claire-Jder, tre’ să bag material. Vine bossul, şi lui nu-i place să facem pauze. Ne vedem mai târziu?

— Sigur, confirmă Claire, lăsându-se să alunece jos de pe scaun şi luându-şi geanta cu cărţi. Ne vedem acasă.

— A, zău c-ar trebui să dai pe la repetiţie! La trei, în sala de spectacole. Ştii unde e?

Claire ştia, cu toate că nu fusese niciodată acolo: era într-un fel de centru civic, lângă Piaţa Fondatoarei. Altfel spus, Oraşul Vampirilor. La fel ca majoritatea oamenilor din Morganville, nu fusese niciodată cu adevărat interesată de expediţiile acolo pe

timp de noapte.

Trei după-amiaza, totuşi... suna rezonabil.

— Încerc, zise ea. Ia stai... ştiu că-ţi făceai griji în privinţa lui Oliver. E vreo problemă, dacă joacă şi el în piesă?

— A, la drept vorbind, nu. Să ştii că nu e rău deloc! Aproape nici nu-mi vine să cred că e un ticălos manipulator. În cea mai mare parte a timpului.

Eve aruncă o privire peste umăr, făcu o figură speriată când îşi văzu şeful făcându-i semne să vină, şi-şi flutură mâna spre Claire în chip de rămas-bun.

Claire se hotărî să nu mai amâne, şi-şi scoase telefonul mobil. Scrisese şi încărcase un program care-i permitea ca, prin intermediul telefonului, să depisteze şi să afişeze toate portalurile disponibile; în conformitate cu teoria pe care o citise de curând în laboratorul lui Myrnin, nu era prea bine ca oamenii să deschidă cu forţa un portal, aşa cum procedau vampirii fără prea mare efort. Cu timpul, se întâmplau unele lucruri... în cazul oamenilor. Şi Claire ajunsese la concluzia că-i plăcea felul în care-i stăteau ochii, urechile şi nasul; e drept, îi plăcea şi Picasso, dar nu-şi dorea să devină un tablou de-al lui.

În consecinţă, căută un portal care să fie deschis; deschis însemna că se afla la un nivel scăzut de disponibilitate, nu că era activ. Cel deschis în incinta universităţii, în clipa de faţă, se găsea în clădirea administraţiei.

Porni într-acolo, amestecându-se printre ceilalţi studenţi; ca de obicei, acea parte a clădirii administraţiei în care se găsea portalul era pustie. Împătimita fumătoare cu înfăţişare de dragon care juca rolul de secretară la biroul de la intrare îi făcu un semn aprobator cu capul, fără comentarii: după toate aparenţele, primise un soi de instrucţiuni de când începuse Claire să se ocupe cu astfel de treburi; o evoluţie convenabilă.

Trecerea prin portal semănă un pic cu o baie în apă îngheţată pe durata unei microsecunde: se simţi de parcă fiecare celulă din corp i-ar fi supusă unui şoc, trezindu-se, urlând, şi apoi revenind imediat la normal. Nu era ceva tocmai plăcut, dar... memorabil. De obicei, nu se simţea aşa, şi Claire fu cuprinsă de o vădită tulburare. Dacă sistemul portalurilor îşi pierdea echilibrul...

— Myrnin? strigă ea încet, trecând prin portal în laborator şi împingând deoparte o cutie cu cărţi pe care el o lăsase în drum,

probabil aşteptând ca ea să le aranjeze în rafturi.

Dar, pe moment, nu vedea nici urmă de el.

Laboratorul arăta şi acum curat şi moderat de organizat, ceea ce nu-i era caracteristic lui Myrnin nici în momentele lui cele mai bune; se întrebă dac-o fi apelat cumva la vreo firmă specializată în curăţenie. În definitiv, cine face curat în bârlogurile savanţilor nebuni? Aceiaşi care se ocupă de ascunzătorile răufăcătorilor şi de peşterile liliecilor?

Myrnin nu era, însă îi lăsase un bilet, scris cu străvechea lui caligrafie colţuroasă, cerându-i — cum era de aşteptat — să trieze cărţile din cutia pe care o lăsase să se împiedice Claire de ea. Şi să-l hrănească pe păianjenul Bob. Pfui! Dar de ce se mai mira? Începu să scoată cărţile, să le trieze şl să le aranjeze pe rafturi, îndeletnicire care i se păru surprinzător de distractivă, mai ales că spera să vină sfârşitul lumii înainte ca ea să fie obligată să hrănească un păianjen.

Era cam pe la jumătatea muncii când fantomatica siluetă bidimensională a Adei prinse contur în faţa ei. Inima lui Claire îşi dublă viteza bătăilor, şi fata se întrebă dacă n-ar fi mai bine să se repeadă spre portal şi să dispară... numai că Ada nu făcu nici cea mai mică mişcare ameninţătoare. De fapt, era chiar politicoasă: făcu să sune telefonul lui Claire. Nu avea neapărat nevoie să recurgă la aşa ceva, decât când se folosea de difuzor. Aşa înţelegea ea să ciocănească.

Claire îşi înghiţi saliva devenită acidă din cauza spaimei, şi privi cu atenţie cotorul decolorat al cărţii grele din mâna ei. Scrisul era în germană. Fără să-şi dea seama de ce, întrebă:

— Ştii germana?

Ada îşi înălţă bărbia şi-i aruncă o privire semeaţă, în timp ce-şi netezea poalele rochiei gri, scorţoase.

— Fireşte, răspunse. Nu prea poate fi considerată o limbă moartă.

Sunt obligată să hrănesc păianjeni şi să suport un computer afurisit şi ucigaş. Serviciul meu e de-a dreptul naşpa. Claire nu-şi rosti aceste gânduri cu voce tare şi, din câte ştia, Adu nu era capabilă să citească în minţile altora. Dar, oricum.

— Bine. Poţi să-mi spui ce înseamnă asta? o întrebă, ridicând cartea cu cotorul îndreptat spre Ada.

Fantoma se aplecă în faţă.

— Experimentele alchimice ale Marelui Magistru Kleiss, citi ea,

iar vocea metalică îi sună un pic întristată, vibrând în difuzorul telefonului lui Claire. Myrnin mai are un exemplar. Mi-aduc aminte că eu i l-am cumpărat, dintr-o mică piaţă de lângă Frankfurt.

Claire lăsă cartea deoparte. Ada părea să fie într-o dispoziţie neobişnuită: fragilă, provocatoare şi ciudat de nostalgică.

— Ai încercat să mă omori, îi zise Claire. M-ai minţit, şi ai încercat să mă atragi prin portal, ca să fiu mâncată de vampiri. De ce?

O expresie extrem de neobişnuită traversă chipul plat, nu tocmai uman, al Adei. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, Claire poate ar fi crezut că era... de frică?

— N-a fost aşa, răspunse Ada. Te înşeli.

— Nu e un lucru de genul celor asupra cărora ai puţea te înşeli, insistă Claire. Am ca dovadă un picior de lampă care a fost retezat în două când a trebuit să închid portalul. Acum îţi aduci aminte?

Ada... se decuplă. Nu de-a binelea: fantoma ei încă plutea prin aer, oscilând aproape imperceptibil, de parcă gravitaţia n-ar fi însemnat decât o ipoteză plictisitoare, nu o lege a fizicii. Un licăr ca de electricitate statică îi străbătu imaginea, urmat de un altul.

Pe urmă, zâmbi.

— Ar trebui să te duci la doctor, zise. Eşti bolnavă, femeie.

— Nu-ţi aminteşti...

Claire îi sesizase tonul categoric neîncrezător al vocii, însă ceea ce simţea în realitate era... frica. O frică pură, rece. Ada era capabilă să mintă — mai minţise şi altădată — însă ceea ce simţea ea acum nu era viclenie.

Simţea ceva foarte, foarte nelalocul lui. Şi, dacă era ceva nelalocul lui cu Ada, era nelalocul lui cu întregul Morganville.

— N-am ce să-mi amintesc, replică Ada, cu răceală. Mai doreşti vreo traducere, sau pot să-mi văd acum de însărcinările mele?

— Nu, am terminat. Myrnin unde e?

Ada se opri din mişcarea de întoarcere cu spatele — se opri pe muchie, aproape dispărând din vederea lui Claire — şi reveni cu încetineală la loc. Ochii ei negri păreau găuri arse în faţa ei palidă.

— Asta nu te priveşte pe tine, îi zise.

— Ce?

— Myrnin e al meu. Şi nu se poate să mi-l iei. Mai întâi te omor!

După care, pur şi simplu... dispăru.

Claire rămase cu gura căscată, privind locul în care fusese Ada până acum câteva secunde, aproape aşteptându-se s-o vadă că reapare; cu toate acestea, Ada nu se mai întoarse. Claire puse la loc pe masa de lucru cartea pe care o ţinea în mână, şi porni spre partea din spate a laboratorului. Covorul persan gros fusese rulat de la locul lui, iar trapa instalată de Myrnin — vopsită cu iscusinţă, astfel încât să semene cu restul podelei din piatră — era închisă. Claire scrâşni din dinţi şi acţionă mecanismul, ascuns într-o carte despre broaşte de pe un raft din apropiere. Încuietoarea sări cu un pocnet, iar Claire săltă trapa până în poziţia de fixare.

Myrnin nu ţinea niciodată lumina aprinsă jos, în pivniţa/grota care constituia adevărata locuinţă a Adei. Claire înşfăcă o lanternă, îi verifică bateriile, după care-i îndreptă fasciculul spre întunericul de jos.

— Myrnin? strigă ea.

Nu primi răspuns. Auzi doar apa picurând în depărtare.

— Myrnin, unde eşti? strigă din nou.

Grozav. Asta făcea ca păianjenul Bob să i se pară acum floare la ureche.

Nici gând să cobor acolo de una singură, îşi zise, şi deschise clapeta telefonului. Michael îi răspunse la al doilea sunet de apel.

— Noroc, zise el. Bănuiesc că nu vrei să mergi la un film, sau la vreo altă distracţie asemănătoare.

— De ce spui asta?

— Pentru că asta ar fi treaba lui Shane. Când mă suni pe mine, de obicei e o urgenţă.

— Ei bine... OK, ai dreptate. Dar nu e cazul. Adică, nu e o urgenţă, în orice caz. Doar că am nevoie de... o mână de ajutor. Ai putea să vii până la laboratorul lui Myrnin?

Tonul lui Michael deveni cu mult mai serios.

— E vorba despre îngrijirea nebunilor, sau e ceva cu adevărat în neregulă?

— Nu ştiu, la drept vorbind, mărturisi Claire, oftând. Doar că nu vreau să mă aventurez prin întuneric fără un vampir mare şi

puternic alături.

— Adică nu poţi să coborî fără ajutorul meu.

— Ei bine, de fapt, nu pot să ies de-aici fără ajutorul tău, din moment ce Ada nu mă lasă să fac faza cu portalul când e ea pe-aproape. Tot un compliment este, nu?

— Dacă lăsăm deoparte faptul că mă târăşti într-o primejdie potenţial mortală? Da. Stai pe loc. Sunt acolo în zece minute.

— Ai grijă, îl preveni ea.

Habar n-avea de ce o făcuse: doar nu se putea aştepta ca Michael să aibă prea multe de care să se teamă, mai ales în Morganville. Însă era un lucru pe care mama ei i-l spunea totdeauna, şi se simţea mai bine dacă-şi exprima puţină preocupare faţă de prietenii ei.

— Fără explorări pe cont propriu, Dora[15], o avertiză Michael, la rândul lui.

Claire se simţi singură şi expusă, până şi aici, unde toate luminile străluceau aprinse, imediat cum nu-i mai auzi vocea în receptorul telefonului. Se gândi să-l sune pe Shane, dar, sincer vorbind, ce rost ar fi avut? E adevărat, el ar fi venit fuga, însă avea nevoie să-şi păstreze serviciul, iar Michael era deja pe drum.

Zece minute.

Claire se hotărî să scape de corvoada cu Bob. Cuşca păianjenului era aşezată pe ruloul biroului lui Myrnin, printre stive de cărţi şi ustensile pentru scris: pene, stilouri cu rezervor şi pixuri ceramice. Bob părea mai mare decât şi-l amintea. Şi mai negru. Şi mai păros. Claire fu străbătută de un frison în timp ce-l privea: toţi cei opt ochi ca mărgelele ai păianjenului o priveau, la rândul lor. Şi Bob stătea extrem de nemişcat.

Pe masă era o sticluţă în care se aflau insecte: vii. Claire scoase un sunet de parcă ar fi vomat şi se strădui să nu privească prea atent; deschise doar capacul cuştii şi răsturnă conţinutul sticluţei înăuntru.

Bob îi sări pe braţ.

Claire scoase un ţipăt strident, şi sticluţa îi zbură din mână, prefăcându-se în cioburi la contactul cu peretele. Bob nu se clinti nici când îşi scutură mâna cu violenţă, încercând să se descotorosească de el: se agăţa de ea ca scaiul, şi îl simţea

15 Aluzie la Dora the Explorer (Dora exploratoarea), eroina serialului american de animaţie cu acelaşi nume, destinat copiilor

altfel, cumva... mai greu. Da, era şi mai mare. Claire încercă să-l lovească, plesnindu-l cu mâna dreaptă, şi-i văzu colţii sclipind în timp ce se năpustea spre ea, gonindu-i pe braţul stâng.

Apucă o carte cu mâna dreaptă.

Bob sări de pe braţul ei, îndreptându-se spre faţă.

Ea îl pocni din zbor cu cartea, şi păianjenul aterizâ pe spate, zvârcolindu-şi toate cele opt picioare în gol. Dar, până să-l poată strivi cu cartea, Bob se rostogoli în poziţia normală şi se repezi sub masă.

Nu era o festă pe care să i-o fi jucat propria imaginaţie: într-adevăr, Bob devenea din ce în ce mai mare. Într-un interval de numai câteva secunde, crescuse de la dimensiunile unei nuci, când era în palma ei, ajungând acut aproape cât cartea cu care-1 pocnise din zbor.

— Ada! ţipă ea. Ada, am nevoie de tine!

Telefonul ei mobil se puse în funcţiune, scoţând un zgomot nepământean, ca un soi de scrâşnet... urmat de un râs înfundat, fantomatic.

Ceva dărâmă un teanc de hârtii de pe marginea mesei şi Claire văzu un picior lung şi negru agitându-se prin aer. Făcu repede câţiva paşi înapoi.

Când se căţără pe tăblia mesei, Bob era cât un căţeluş. Colţii i se vedeau clar şi, dacă atunci când era mic, i se păruse oribil, acum era înspăimântător.

— Bună... Bob..., îngăimă Claire.

Îi tremura vocea, şi abia i se auzea.

— Bob, băiat cuminte. La picior...

Bob sări jos de pe masă, aterizâ uşor pe podea şi se năpusti în direcţia ei, alergând incredibil de repede. Claire scoase un ţipăt şi-o rupse la fugă, doborând orice găsea în urma ei, ca să-i încetinească păianjenului înaintarea. Nu că i-ar fi folosit la ceva; totuşi, când ajunse la picioarele scării şi privi înapoi, observă că Bob încetase s-o mai vâneze.

Stătea pe o masă din mijlocul laboratorului, tremurând. Claire chiar putea să-i vadă corpul zguduindu-se, ca şi cum fi fost pradă unui soi de criză... şi, deodată, îl văzu rostogolindu-se pe spate, încovrigându-şi picioarele şi...

Şi, apoi, murind.

— Fir-ar a naibii! exclamă Ada.

Claire sări ca arsă, îşi înghiţi o înjurătură, şi o văzu pe Ada

desprinzându-se de un perete solid din stânga ei. Imaginea Adei se duse drept spre corpul nemişcat al lui Bob, se aplecă peste el, apoi clătină din cap.

— Ce dezamăgire! Crezusem cu adevărat că va putea reziste schimbării.

— Ce schimbare? întrebă Claire, înghiţind în sec. Ada, ce tot faci? Ce i-ai făcut lui Bob?

— Din nefericire, cred că i-am făcut să-i explodeze organele interne. Tare mai sunt fragile, fiinţele astea vii. Mai uit uneori.

— Tu ai făcut-o. Tu l-ai făcut să crească.

— A fost un experiment, replică Ada, şi imaginea ei se roti lent către Claire, cu un mic zâmbet rece, înfiorător. Doar ne ocupăm amândouă cu ştiinţa, nu?

— Asta numeşti tu ştiinţă?

— Tu nu?

Cu mâinile cuviincios împreunate în dreptul mijlocului, Ada părea întruchiparea uneia dintre învăţătoarele acelea de pe vremuri.

— Orice ştiinţă cere sacrificii, continuă Ada. Iar ţie nici măcar nu-ţi plăcea de Bob.

Ei bine, aici avea dreptate.

— Doar pentru că nu mi-ar plăcea ceva, nu înseamnă că aş vrea să-l văd murind în chip oribil!

— Zău? Mi se pare... nu foarte interesant, câtuşi de puţin, de fapt. Sentimentalismul nu are ce căuta în ştiinţă.

Şi, uite-aşa, puf! Ada se prefăcu în pixeli şi în abur, şi dispăru. Claire se hazardă cu încetineală înainte, spre locul în care zăcea Bob, păianjenul uriaş, ghemuit pe masă. Aproape că se aştepta să-l vadă sărind brusc în picioare, în veritabilul stil al filmelor de groază, însă el rămase nemişcat.

Claire nu avea de gând să-i cadă în cursă. Nici pomeneală. Se retrase spre treptele care duceau spre ieşirea din laborator şi se aşeză pe piatra lor rece, cuprinzându-se în braţe ca să se mai încălzească.

Minutele trecură, unul după altul.

Păianjenul mort nu se clinti, ceea ce însemna că, ori nu se prefăcea, ori se pricepea foarte, foarte bine la asta.

— Claire?

Ţipă şi sări cât colo, iar Michael, aflat la circa un pas în spatele ei, sări, la rândul lui, înapoi. Fiind vampir, făcu cumva ca

mişcarea să-i pară graţioasă. A ei, nu prea mult.

— Dumnezeule, nu mai face asta! Anunţă-mă!

— Te-am anunţat! se apără el, pe un ton ofensat. Te-am strigat pe nume.

— Data viitoare, strigă-mă din cealaltă parte a camerei.

Însă Michael nu mai era atent la Claire: privea cu atenţie dincolo de ea, spre păianjenul mort.

— Ce naiba mai e şi asta?

— E Bob; îi răspunse ea. îţi povestesc mai târziu. Haide.

— Unde?

— În grota Adei.

Acesta era şi motivul pentru care-l chemase, deoarece, fireşte, nu exista o scară. Vampirii nu aveau nevoie de aşa ceva. Erau capabili să sară de la trei metri şi jumătate înălţime, pe piatra solidă, fără să simtă nici măcar un junghi; Claire îşi închipui că ea şi-ar rupe cel puţin un os, şi asta în cazul cel mai fericit. Nu era un super-erou, un omorâtor de vampiri dotat cu puteri magice, şi nici măcar o sportivă, cu o bună coordonare a mişcărilor. Michael reprezenta calea ei de intrare... şi, spera ea, de ieşire.

Sigur, faptul că se avânta în întuneric împreună cu un prieten era un avantaj suplimentar.

Spre norocul ei, Michael nu păru prea deranjat că i se cere să joace rolul unei scări; stătu timp de câteva clipe să privească prin întunericul de jos, lungindu-şi gâtul să examineze fiecare amănunt din ceea ce, în ochii lui Claire, era o beznă de nepătruns.

— Terenul pare să fie liber, anunţă el. Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Ea n-a vrut să-mi spună unde e Myrnin. Ei bine, aici sus nu e, şi covorul era rulat de deasupra trapei. Înseamnă că el a coborât aici.

— Şi există vreun motiv pentru care n-am putea să aşteptăm aici?

— Mda. Ada a încercat să mă omoare de două ori, deja şi cine ştie ce-o fi încercat să-i facă lui. E ceva în neregulă cu ea, Michael.

— Atunci, poate c-ar trebui să chemăm pe cineva ajutor.

Claire izbucni într-un hohot de râs puţin cam sălbatic.

— Cum ar fi cine, Amelie? Doar ai văzut-o la cimitir. Chiar

crezi că am putea să ne bazăm pe ea, în clipa asta?

Fie că era sau nu de acord cu Claire, Michael probabil ajunse la concluzia că discuţia în contradictoriu nu duce la niciun rezultat. Aşa că ridică din umeri şi zise:

— Foarte bine. Dac-o să mor din cauza ta, să ştii c-o să te bântui.

— N-ar fi pentru prima oară.

El îi făcu semn cu ochiul şi se apropie de marginea deschizăturii, după care se lăsă să cadă, fără zgomot, în întuneric.

Claire se repezi înainte, înhăţând din mers lanterna, pe care o aprinse şi-i îndreptă fasciculul prin deschizătură. Cu vreo trei metri şi jumătate mai jos, chipul palid al lui Michael era ridicat, privind-o. Ochii lui albaştri păreau supranatural de strălucitori, când i se contractară, în contact cu strălucirea luminii.

— Bun, zise el. Sari.

Mai trecuse o dată prin asta, când era cu Myrnin, dar ei nu i se părea tocmai confortabil.

Şi totuşi, era Michael, şi dacă exista vreun vampir în care să poţi avea încredere...

Închise ochii, inspiră adânc, şi se prăbuşi drept în braţele lui reci şi puternice. Michael o lăsă să alunece uşurel în jos, privind deja dincolo de ea prin întuneric.

— Sunt unele chestii pe-aici, îi zise.

— Vampiri.

— Nu... nu sunt sigur că le-aş zice vampiri. Chestii ar o denumire destul de adecvată, preciză Michael, care după voce părea puţin cam agitat. Şi ne... supraveghează.

— Sunt un fel de câini de pază. Fii şi tu atent la ei, bine?

— Mda, asta şi fac. Încotro?

— Pe-acolo.

E uşor să te rătăceşti prin întuneric, însă Claire avea o memorie destul de bună, şi în pereţii stâncoşi se găseau destule forme stranii pe care şi le alesese ca puncte de reper. Fasciculul lanternei ei ricoşă şi făcu să sclipească muchiile granitului, ca şi câteva cioburi de sticlă spartă, risipite pe jos. Mai erau şi câteva oase. Nu i se păru că ar fi de om, deşi probabil era vorba despre autosugestie.

— Hopa, exclamă Michael, prinzând-o de umăr atunci când încăperea se lărgi.

Claire ştia ce vedea el: grota cea mare, care o găzduia Ada. Şi el mai fusese acolo, dar nu intrând prin tunel: era într-un fel şocant să vezi cum se deschide în spaţii acela vast, plin de ecouri.

— Lumina, zise Claire. La stânga, pe perete.

— Am văzut. Stai aici.

Ea se conformă, strângând cu putere metalul lanternei Maglite, până când se auzi deodată zumzetul curentului electric, urmat de aprinderea orbitoare a luminilor de deasupra. Claire clipi ca să-şi alunge stelele verzi şi văzu că Ada — computerul, nu imaginea plată, generată de fi prin care-i plăcea să se înfăţişeze — funcţiona la toată capacitatea, cu mecanismele clănţănindu-i ca o uriaşă dantură, cu aburii şuierând din ţevi şi lichidul bolborosind ici şi colo, în uriaşe retorte din sticlă.

Iar Myrnin era prăbuşit, cu faţa în jos, peste gigantica tastatură.

— O, nu se poate, exclamă Claire, dând fuga spre el, dar, înainte să-l poată atinge, Michael se repezi ca fulgerul spre ea şi-o prinse de braţ.

— Nu, zise, după care se aplecă să ridice o bucăţică de metal rătăcită de pe podea; o aruncă pe spinarea lui Myrnin, iar în locul în care căzu, se produse un arc electric şi metalul începu să sfârâie. Simt mirosul ozonului, explică el lui Claire. L-a legat la curent. Dacă-l atingi, mori.

Nouă

— E mort? întrebă Claire.

Inima îi bătea năvalnic, şi nu numai din cauză că aproape ajunsese friptură... Myrnin începuse să se simtă mai bine, pur şi simplu redevenea el însuşi. Iar ca Ada să-i facă una ca asta, tocmai acum... Michael, însă, clătină din cap.

— Mai degrabă, e inconştient. Nu cred să fie vătămat prea rău. Nu e nevoie decât să întrerupem circuitul.

Claire se lăsă pe vine, încercând să-i vadă faţa lui Myrnin; el avea capul întors într-o parte, însă părul negru îi căzuse peste ochi, aşa că nu putu să vadă dacă-i avea deschişi, sau închişi. Nu se mişca.

Ne trebuie ceva din lemn, sau din cauciuc, ca să-l împingem

de pe metal, zise ea. Vezi dacă poţi să găseşti ceva.

Deodată, cu un pocnet, luminile se stinseră. Claire îşi simţi tot aerul ieşindu-i din plămâni, iar inima accelerându-şi bătăile, până la aproximativ două sute pe minut când îi auzi vocea Adei, şoptind prin difuzorul telefonului mobil:

— Nu cred că e bine să faci aşa ceva.

— Michael?

— Aici. Circuitul e încă pe tastatură: îl simt.

Mâna lui îi atinse umărul şi, chiar dacă tresări, se simţi liniştită.

— Uite. Ia asta, zise el, înmânându-i ceva. Îi trebui o secundă până să-şi dea seama ce este: o bucată de lemn. Era neobişnuită la pipăit...

— O, Doamne, exclamă Claire, e cumva un os?

— Nu întreba, zise Michael. E ascuţit la un capăt, ca şi lemnul, aşa că reprezintă o armă bună împotriva vampirilor. Numai să nu mă străpungi pe mine, da?

Sinceră să fie, nu putea să-i facă vreo promisiune.

— Ajută-mă cu Myrnin, îi ceru.

Întoarse cu grijă osul din mâinile ei cu capătul neascuţit înainte şi, cu ajutorul lanternei, verifică dacă şi Michael avea, la rândul lui, ceva care să nu conducă electricitatea. Avea un alt os. Poate să fi fost o coastă. Încercă să nu se oprească prea mult cu gândul la asta.

— Tu împinge din partea aia, îl îndemnă; eu o să-mping de-aici. Împinge cu putere. Trebuie să-l dărâmăm complet de pe panou.

Telefonul mobil al lui Claire urlă cu atâta putere, încât părea că difuzorul se dizolvă de forţa ţipătului; sunetul se prefăcu apoi în pârâituri stridente, iar Claire trase aer adânc în piept şi propti capătul osului de umărul lui Myrnin. Avea pe el un sacou din catifea neagră, iar osul se vedea extrem de alb pe fundalul ei, aproape albastru în lumina lanternei Maglite.

Îl văzu pe Michael ca o umbră, la marginea cercului luminos.

— Gata, îi zise el.

— Hai!

Împinseră. Michael, normal, era dotat cu puterea caracteristică vampirilor, aşa că treaba se făcu fulgerător...

Corpul lui Myrnin zbură înapoi de pe consolă, prăbuşindu-se pe spate în întuneric. Un sclipitor şi neputincios arc de scântei

albastre se repezi spre Claire dinspre tastatură, dar căzu fără s-o atingă.

Claire fu cât pe ce să scape osul când îl întoarse cu capătul ascuţit înainte, pregătit pentru întrebuinţare, după care se lăsă într-un genunchi lângă trupul nemişcat al lui Myrnin. Îi îndepărtă cu grijă părul de pe faţa albă ca marmura. Avea ochii deschişi, şi privea fix. Păreau uscaţi, dar sub privirea ei, se umeziră, şi clipiră, apoi clipiră iar, şi Myrnin, scoţând un icnet, se ridică brusc în capul oaselor. Privirea i se opri pe faţa lui Claire, şi o apucă de braţ, strângând-o cu putere, chinuitor de dureros.

— Dă-mi drumul, zise ea.

El n-o ascultă.

— Myrnin!

— Şşt, şopti el. Mă gândesc.

— Mda, nemaipomenit... n-ai putea să te gândeşti fără să-mi frângi braţul?

— Nu.

Myrnin nici măcar nu încercă să-i explice de ce; în schimb, se ridică în picioare, strângându-i în continuare încheietura mâinii, ca o cătuşă de dimensiunile unei persoane.

— M-a durut, zise el.

— Trebuie s-o deconectezi: tocmai a încercat să te ucidă!

În ochii lui Myrnin apărură fulgere roşii.

— Nu-mi spui tu mie ce trebuie să fac!

O îmbrânci brusc spre Michael, pe care-l gratulă cu privire încă şi mai furioasă.

— Tu ce cauţi aici?

— Vorbim mai târziu. Acum plecăm, zise Michael cuprinzând-o în braţe pe Claire înainte ca ea să poată protesta. Lucrurile alea vin spre noi, preciză el.

Myrnin îşi roti privirea prin întunericul care ascundea acele lucruri care-l speriaseră într-o atât de mare măsură pe Michael. Claire se gândi că nici nu vrea să ştie: îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi se agăţă din răsputeri când îi simţi muşchii încordându-se. Lucrurile acelea trecură pe lângă ei, şi avu senzaţia că un curent de aer o apasă. Tunelul, se gândi, fiindcă spaţiul părea strâns, iar sunetele se auzeau înfundat, bizar.

— Myrnin? strigă, dar nu primi răspuns.

Pe urmă, îl simţi pe Michael că sare şi, pentru o clipă, cu respiraţia tăiată, fu imponderabilă, suspendată în aer, în timp ce

lumina părea să năvălească peste ea.

Michael ateriză perfect, imediat dincolo de marginea trapei montate în betonul şi piatra laboratorului, şi făcu rapid stânga-mprejur, în acelaşi timp retrăgându-se cu câţiva paşi.

Myrnin păru aproape că levitează când răsări prin gaura din podea, graţios ca o pisică.

În timp ce sacoul i se rotea ca o ceaţă neagră, se răsuci în zbor, întinse braţul şi trânti chepengul, închizându-l.

Pe urmă, ateriză pe el, uşor şi perfect echilibrat, după care se aplecă asupra lui şi-şi trânti palma peste un mic panou roşu de deasupra; un clinc metalic răsună prin tot laboratorul.

Myrnin păşi în afara chepengului, îl privi fix timp de câteva secunde, după care desfăşură cu grijă covorul şi-l netezi la loc peste intrarea în grota Adei.

Claire îşi descleştă braţele de după gâtul lui Michael şi se lăsă să lunece pe picioare. Ţinea încă strâns în mână arma de forma unui os ascuţit la un capăt, şi chiar nu se simţea îndemnată s-o lase jos. Nu încă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am declanşat încuietoarea, îi răspunse Myrnin, lovind cu vârful piciorului în covor, pentru eventualitatea în care ea n-ar fi înţeles. E destul de abilă, să ştii. Electro-magnetică. Iar cheia e amprenta mea palmară.

— Mda, grozav... În primul rând, ce căutai acolo, jos? Doar o ştii că nu e... bine.

Myrnin îşi potrivi în grabă reverele sacoului din catifea, se încruntă spre vesta de un albastru-deschis, ca şi cum nu şi-ar fi amintit c-o îmbrăcase, şi ridică din umeri.

— Nu reuşesc să-mi aduc aminte. Ceva legat de reglarea reacţiilor ei emoţionale. Din nefericire, se pare că era pregătită să mă primească. E destul de inteligentă, să ştii, adăugă, aproape cu mândrie. Şi-acum... mai voiai ceva, Claire?

— Un mulţumesc mi-ar face plăcere.

Myrnin clipi, nedumerit.

— Pentru ce? A, asta era. Curentul electric avea doar rolul să mă ţină imobilizat. Până la urmă, tot trebuia să-mi dea drumul.

— Nu tocmai. Putea să te ţină aşa până când mureai de foame, este?

— Eu n-am cum să mor. Nu aşa. Pot să ajung într-o situaţie extrem de incomodă, şi să fiu foarte înfometat, şi un pic cam

nebun, dar nu mort. Ar avea nevoie să-şi pună una dintre creaturile ei... să-mi... taie capul...

Vocea lui Myrnin se stinse treptat, şi înfăţişarea lui deveni absentă pentru câteva clipe, după care zise:

— Acum înţeleg. Da, ai destul de mare dreptate. Ar fi avut posibilităţi. Dar n-ar fi fost în stare să mă ucidă.

— De ce nu?

— Eu cred că ştim amândoi răspunsul, Claire.

— Adică, pentru că te iubeşte? Sinceră să fiu, nu prea văd aşa ceva în momentul de faţă.

— Ada are tot atât de multă nevoie de mine pe cât am eu de ea, se răsti deodată Myrnin — şi extrem de necaracteristic pentru Myrnin — ofensat. Tu nu ştii nimic despre ea, sau despre mine, şi îţi ordon să nu te amesteci în treburile mele, atunci când ele o privesc pe Ada.

Deodată, începu să se clatine, şi fu nevoit să se prindă cu o mână de cea mai apropiată masă de laborator, ca să-şi recapete echilibrul.

— Şi adu-mi ceva sânge, Claire.

— Ia-ţi şi singur!

Nu-i venea să creadă că fusese capabilă să spună aşa ceva, însă cuvintele lui chiar o duruseră.

— Mai află şi că preţioasa ta Ada ţi l-a omorât pe Bob, făcându-l să crească peste măsură şi încercând să-l pună să mă muşte. Aşa că poate tu eşti cel care nu ştie nimic despre ea.

— Adu-mi sânge, sau voi fi nevoit să iau ce e la îndemână, rosti încetişor Myrnin.

Fraza nu avusese vreun accent dramatic, şi nici nu sunase a ameninţare. Înălţându-şi capul, o privi în ochi, şi ea îi observă licărul de-acolo: lunatic, şi concentrat, foarte, foarte înfricoşător.

— Mi-e foame rău, mai zise Myrnin.

— Claire, du-te, zise şi Michael, interpunându-se între ea şi Myrnin. Nu se preface.

Într-adevăr, nu se prefăcea: ca dovadă, Myrnin se năpusti spre ea. Se mişcă mai iute faţă de cât s-ar fi putut aştepta ea, sau Michael, iar Michael îşi pierdu echilibrul şi nu mai fu acolo ca s-o apere când Myrnin îl îmbrânci din calea lui şi-l făcu să se izbească zdravăn de cel mai apropiat perete...

Apoi, o apucă pe Claire cu o mână de umăr, şi cu alta de păr. Îi smuci dureros capul într-o parte, dezgolind gâtul, şi ea îi simţi

răsuflarea rece pe piele, şi ştiu că nu mai avea decât o singură mişcare de efectuat...

Îi atinse pieptul cu vârful ţepuşei din os, exact în dreptul inimii, şi-i zise:

— Îţi jur pe Dumnezeu că te străpung şi-ţi tai capul dacă mă muşti.

Îi tremurau mâinile, şi la fel şi vocea, însă credea în ce spunea. Nu putea să trăiască temându-se în permanenţă de el; suferea să-l vadă pierzându-şi astfel controlul. Descoperise ceva strălucitor şi bun în Myrnin, însă erau momente când tot ce era luminos se îneca, pur şi simplu, în întuneric.

— Dacă te las s-o faci, îi mai zise, n-o să ţi-o ierţi niciodată. Şi-acum, dă-mi drumul, şi du-te să-ţi iei o pungă cu sânge.

Îi simţea de-a binelea colţii apăsând-o, formându-i mici gropiţe în piele. Şi Myrnin tremura acum, la rândul lui, o vibraţie extrem de fină care-i dădea de înţeles în ce situaţie grea se afla el acum... mă rog, şi, pe lângă asta, faptul că se pregătea s-o omoare.

Apăsă mai tare cu ţepuşa, şi simţi cum vesta din satin albastru cedează la presiunea ascuţişului.

Nu-l văzuse pe Michael mişcându-se, dar în doar câteva secunde apăru lângă ea, strecurându-i cu grijă în mână o pungă moale cu sânge. Era proaspăt scoasă din frigider; nu avusese timp s-o încălzească, fapt care, probabil, îi salvase viaţa.

— Dă-mi drumul, repetă Claire.

Şi Myrnin o ascultă de această dată, slăbindu-şi strânsoarea doar cât să-i permită să facă vreo câţiva paşi înapoi. În ochi i se vedea sălbăticia, şi disperarea, şi colţii îi rămaseră în jos, ca două scânteietoare semne de exclamare.

Claire îi întinse punga cu sânge.

După o ezitare de o clipă, Myrnin o înşfacă, şi-o duse la gură, şi muşcă din ea cu atâta putere, încât sângele îl împroşcă pe toată faţa, aşa cum ar fi făcut o roşie zemoasă.

Claire se cutremură.

— Mă duc să-i aduc un prosop, zise.

Se duse până în micuţa cameră de baie — atât de bine ascunsă, încât îi luase o veşnicie până s-o descopere — şi răsuci robinetul ruginit, ca să ude un prosop însemnat cu PROPRIETATEA ORAŞULUI MORGANVILLE; probabil, din stocurile spitalului, sau ale închisorii. Se stropi cu puţină apă şi pe faţă, şi

se privi timp de câteva secunde în oglindă. De acolo, îi întoarse privirea o străină: o persoană care nu arăta chiar atât de înfricoşată; una care tocmai înfruntase un vampir hotărât să se hrănească.

Una capabilă să administreze astfel de situaţii, şi tot să rămână prietenă cu el.

Prosopul deja se îmbibase cu apă. Claire îl stoarse de surplusul de apă caldă, după care se întoarse la şeful ei, să-l ajute să se cureţe.

† † †

Ştia că el îi va spune cât de rău îi pare, şi aşa se şi întâmplă: primul lucru, în timp ce-i tampona picăturile împroşcate pe faţă. E suc de roşii, îşi zise, când începu să conştientizeze ceea ce făcea. Nu e altceva decât suc de roşii. Ai mai făcut tu curat după ce-au explodat sticlele de sos picant; e nimica toată.

— Claire, şopti Myrnin.

Claire îl privi în ochi, apoi întoarse capul şi încercă să şteargă pe cât posibil petele de pe vestă. Myrnin arăta istovit, şi se aşezase în marele lui fotoliu din piele cu rezemători laterale.

— Mi-a venit aşa, dintr-odată. Nu puteam... înţelegi? Niciodată n-am vrut să fac una ca asta.

— Aşa s-a întâmplat şi cu Ada, când era vie? se interesă Claire.

Văzu că avea sânge şi pe mâinile lui albe şi lungi. Îi dădu prosopul cald, şi el îşi şterse mâinile, apoi căută o porţiune mai curată şi-şi frecă din nou faţa, deşi ea i-o curăţase deja de sânge. Îşi ţinu prosopul ud lipit de faţă, acoperindu-şi expresia. Când îl lăsă jos, îşi recăpătase complet stăpânirea de sine.

— Între Ada şi mine a fost complicat, zise. Situaţia de faţă nu seamănă absolut deloc. În primul rând, Ada era pe atunci vampir.

— Ei bine, lucrurile s-au mai schimbat, zise Claire. Myrnin îşi împături meticulos prosopul şi i-l întinse apoi.

— Ştii că ea vrea să te omoare? Ai înţeles acum?

— Nu sunt încă pregătit să fac o astfel de afirmaţie, explică el. Îşi coborî privirea spre vestă şi oftă.

— Vai de mine... Asta nu mai iese niciodată.

— Pata?

— Gaura, zise el, continuând să fixeze cu privirea micul orificiu făcut de ţepuşa ei din os. Chiar m-ai fi ucis cu adevărat, aşa este? o întrebă apoi.

— Aş... aş vrea să-ţi pot spune că a fost o cacealma, dar, da, te-aş fi ucis. Nu pot să merg la cacealma cu tine.

— Procedezi corect. Dacă ai merge, mi-aş da seama, şi ai fi moartă. Eu sunt un animal de pradă. Slăbiciunea este... seducătoare, zise el, apoi îşi drese glasul. Distrugerea mutual garantată a însemnat un argument suficient şi convingător pentru Statele Unite şi Uniunea Sovietică; presupun că ar fi destul de bun şi pentru noi doi. Aş fi preferat să nu se ajungă până la asta, dar nu prea pot să afirm că ai fi tu de vină...

Se întrerupse, fiindcă în clipa în care-şi ridică privirea aceasta i se opri asupra corpului care zăcea nemişcat pe masa din mijlocul laboratorului.

— Vai de mine! Asta ce mai e?

— Asta a fost Bob. Ţi-aduci aminte de Bob? Asta-i ceea ce a făcut Ada din el.

— Imposibil, replică Myrnin, care se ridică de pe scaun şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre masă, aplecându-se alarmant de aproape peste ea şi împungând cadavrul păianjenului cu degete curioase. Nu, e de-a dreptul imposibil întâri el.

— Poftim? Am fost de faţă! A început să tot crească exact ca într-un film cu monştri!

— A, asta pot s-o văd. în mod evident, nu asta apt neam că ar fi imposibil. Nu, eu mă referam la faptul tu l-ai identificat ca fiind Bob.

— Ce?

— El nu e Bob, zise Myrnin.

Claire îşi dădu ochii peste cap.

— A ieşit din cuşca lui Bob, insistă ea.

— A, asta explică totul. I-am găsit un însoţitor lui Bob. M-am gândit că probabil vor încerca să se mănânce unul pe celălalt, însă mi s-au părut destul de mulţumiţi. Prin urmare, acesta trebuie să fi fost Edgar. Sau, poate, Charlotte.

— Edgar, repetă Claire. Sau Charlotte. Sigur că da. Myrnin lăsă baltă păianjenul mort şi se duse spre recipientul lui Bob. Scormoni prin el timp de câteva secunde, apoi, cu un gest triumfător, întinse palma în direcţia lui Claire.

Bob — cel puţin, aşa presupunea, că el ar fi — stătea chircit

pe palma lui, arătând cât poate să arate de derutat şi înspăimântat un păianjen.

— Prin urmare, n-a fost decât Edgar, constată Myrnin. Ceea ce nu e nicidecum acelaşi lucru.

— Şi Edgar a fost mereu de dimensiunile unui câine?

— A, sigur că nu, el... a, înţeleg unde baţi. Indiferent despre care dintre păianjeni ar fi vorba, avem anumite mistere de rezolvat, zise el, împingându-l cu grijă pe Bob, din palma lui, înapoi în cutie, apoi frecându-şi mâinile cu un gest nerăbdător. Da, categoric avem de lucru. Ada probabil că a făcut paşi enormi înainte în cercetările ei, din moment ce a fost capabilă să creeze un efect de genul acesta. Trebuie să ştiu cum a făcut, şi ce anume n-a mers cum trebuia.

— Myrnin! Ada a făcut ca un păianjen să crească, transformându-l într-un monstru şi încercând să mă omoare cu ajutorul lui. Nu e vorba despre cum a procedat. Ne interesează de ce.

— De ce e pentru alţii. Pe mine mă preocupă mai mult metoda, şi mă declar surprins, Claire: am crezut că şi tine ar fi valabil acelaşi lucru. Mă rog, poate nu tocmai surprins. Dezamăgit, mai degrabă.

Dezdoi cu atenţie unul dintre picioarele lungi ale păianjenului, şi Claire se cutremură.

— Am nevoie de o bucată de carton. Una mare. Şi de câteva ace de siguranţă foarte mari.

Claire şi Michael se priviră. El stătuse acolo, ca un observator fascinat, dar dezgustat, al tuturor întâmplărilor, iar acum nu făcu altceva decât să clatine din cap.

— Dacă tot ce vrea el de la tine e să-i aduci şi să-i cari lucruri, poate c-ar fi cazul să-l laşi să şi le facă singur.

— E asistenta mea: treaba ei e să aducă şi să care, se răsti Myrnin, însă pe urmă îşi regretă reacţia. Totuşi... poate c-ai făcut destule pentru o singură zi, adăugă el.

Claire începu să numere pe degete.

— Supravieţuit atac păianjen. Salvat Myrnin. Adus sânge pentru Myrnin. Curăţat resturile de sânge.

— În consecinţă, va trebui să mă duc să-mi iau singur cartonul. Claire?

Ea se întoarse să-l privească în timp ce se îndrepta, împreună cu Michael, spre ieşire. Myrnin părea să-şi fi recăpătat

stăpânirea de sine şi, dacă n-ar fi fost pata de sânge de pe vestă, nici n-ai fi bănuit că ar fi fost altfel.

— Îţi mulţumesc, zise el, încetişor. Mă voi gândi la ce mi-ai spus. În legătură cu Ada.

Ea îi făcu un semn de încuviinţare şi plecă.

† † †

După cum avea să afle, Michael plecase să participe la repetiţiile spectacolului în care juca Eve şi, cu întârziere, Claire îşi aminti că fusese şi ea invitată. Michael îşi parcase automobilul în celălalt capăt al aleii, în acea fundătură a străzii, şi avea la el o umbrelă cu care să se apere de soare. Arăta oarecum nostimă, dar cel puţin era o uriaşă umbrelă pentru golf, extrem de masculină. Mânerul era sculptat în forma unui cap de răţoi.

Michael chiar îi deschise portiera, ca un gentleman, însă în loc să urce, Claire întinse mâna după umbrelă.

— Tu eşti cel care ia foc, zise ea. Aşa că tu trebuie să urci primul.

Michael îi aruncă o privire ciudată în timp ce-l conducea spre locul lui, din dreptul volanului, ţinându-i umbră până când îl văzu aşezat.

— Ce e? se interesă ea.

— Tocmai mă gândeam cât eşti tu de diferită, îi mărturisi Michael. Chiar l-ai înfruntat pe Myrnin acolo. Nu sunt convins că ar exista prea mulţi vampiri capabili de aşa ceva. Şi aici mă includ şi pe mine.

— Nu sunt diferită. Sunt aceeaşi Claire dintotdeauna, se apără ea, dar până la urmă tot zâmbi. OK, probabil că am mai puţine vânătăi decât atunci când m-ai văzut prin oară.

Michael zâmbi şi închise portiera; Claire strânse umbrela şi se aşeză pe scaunul din dreapta lui. Avu grijă să deschidă doar cât să se poată strecura înăuntru: soarele îşi trimitea razele dintr-un unghi care le făceau să cadă incomod de aproape de partea stângă a maşinii, cea în care se afla Michael. Înăuntru, geamurile fumurii împiedice aproape în totalitate pătrunderea luminii. Era ca şi cum fi pătruns într-o peşteră, din nou, numai că spera ca de data aceasta să nu dea peste păianjeni mutanţi uriaşi, nici peste... cum le zisese Michael? Chestii.

— Unii oameni vin în Morganville şi se prăbuşesc, comentă Michael, în timp ce punea automobilul în mişcare. Am văzut zeci de cazuri. Dar mai există şi alţii, puţini, care ajung aici şi, pur şi simplu... înfloresc. Tu faci par din a doua categorie.

Claire, însă, nu se simţea grozav de înfloritǎ.

— Prin urmare, tu spui că mă hrănesc cu haosul.

— Nu. Spun că te hrăneşti cu provocările. Dar, fă-mi un serviciu, vrei?

— După ce ai venit fuga şi-ai sărit într-o grotă doar ca să mă scoţi pe mine de-acolo? Da.

El îi adresă un zâmbet atât de dulce, încât i se topi inima.

— Nu-l mai lăsa niciodată să ajungă atât de aproape de tine. Mi-e simpatic Myrnin, însă nu se poate avea încredere în el. Şi tu o ştii.

— Ştiu, confirmă ea, luându-i mâna şi strângându-i-o. Mersi!

— N-ai pentru ce. Dac-ar fi să mori, ar trebui să-i sun pe părinţii tăi şi să le explic de ce. Şi e un lucru pe care chiar nu vreau să-l fac. Deja am împotriva mea toată povestea asta vampirică.

Discuţia aceasta acoperi în întregime durata scurtei lor călătorii spre sala pentru repetiţii, care fireşte că era dotată cu o parcare subterană, fiind în partea de oraş rezervată vampirilor. Mai avea şi un serviciu de securitate, după cum fu interesată să remarce Claire: un vampir de gardă, într-o cabină cu geamurile camuflate, pe care crezu că şi-l aminteşte ca făcând parte din dispozitivul personal de securitate al Ameliei. Greu de spus, atât timp cât toţi purtau costume de culoare închisă şi semănau cu Oamenii în Negru, doar că aveau şi colţi. Michael îşi arătă actele şi primi un ecuson de liberă trecere pentru parbriz şi, în cinci minute, urcau deja în goană treptele care-i duceau spre principala sală de spectacole a Centrului Civic.

Acolo îl găsiră pe regizor într-un moment de-a dreptul demn de difuzat pe YouTube.

— Cum adică, nu-i aici? zbiera el, trântindu-şi mapa de podeaua scenei.

Vorbea cu accent — german, poate — şi era un omuleţ cu aspect îngrijit, în vârstă, cu părul cărunt rar şi o faţă extrem de ascuţită.

— Cum e posibil să nu fie aici? Nu joacă în spectacol ? Cine răspunde de programarea distribuţiei?

Din grupul care-l înconjura pe regizorul de scenă, cineva ridică mâna. Era o fată cu mapă, căşti cu microfon şi o expresie încordată, neliniştită. Claire n-o cunoştea.

— Domnule, am încercat de şase ori s-o sun pe telefonul mobil. De fiecare dată mi-a intrat mesageria vocală.

— Eşti asistent de regie! Găseşte-o! Nu vreau să mal aud prostii legate de mesageria vocală! se răsti regizorul, trimiţând-o la plimbare cu o fluturare a mâinii, după care privi chiorâş spre restul grupului. Ei bine? Înseamnă că trebuie să ne modificăm programul, până când ajunge şi ea, da? Scenariul!

Întinse mâna şi cineva, probabil dotat cu reflexe rapide, îi trânti un teanc de coli. Regizorul începu să le răsfoiască.

— Nu, nu, nu... a! Da, asta o s-o facem. Pe Stanley îl avem aici?

Un tip masiv şi tatuat îşi făcu loc prin mulţime.

— Aici, zise.

Acesta, ghici Claire, era Rad, tipul pentru care-şi pierduseră minţile Eve şi Kim. Arăta... mare. Şi dur. Nu-i sesiză farmecul: în primul rând, individul nu semăna câtuşi de puţin cu Shane, care era aproape la fel de înalt, de solid şi, probabil, de dur. Shane îşi purta masivitatea pe o parte integrantă a organismului său. În schimb, tipul din faţa lor făcea din ea un spectacol.

— Bun, o să facem scena cu barul. Îl avem pe Mitch? Da? Şi pe toţi ceilalţi?

Claire încetă să-l mai asculte şi-şi întoarse faţa spre Michael.

— Unde e Eve? Le lipseşte o ea.

— Nu ştiu, îi răspunse Michael, urmărind cu privirea mulţimea care se agita pe scenă, rearanjând decorurile, parcurgându-şi replicile, discutând în contradictoriu. N-o văd pe nicăieri, zise el.

— Doar nu crezi...

Însă Michael pornise deja de-a lungul intervalului dintre scaune, îndreptându-se spre scenă.

Ba se pare că, totuşi, crezi, îşi răspunse singură Claire, şi se zori după el.

Michael se opri direct în faţa răvăşitei asistente de regie, care ţinea un telefon mobil lipit de o ureche şi un deget îndesat în cealaltă. Se întoarse cu umărul spre el, indicându-i clar că e ocupată, însă Michael o înşfacă şi-o răsuci faţa. Ea făcu ochii mari, şocată. Michael îi luă telefonul din mână şi citi numărul apelat.

— Nu-i al lui Eve, îi zise lui Claire, şi Claire observă cât de intens era valul de uşurare care-i inundase faţa.

— Scuză-mă, Heather, i se adresă Michael apoi asistentei.

— Nu e nimic, tot mesageria îmi intrase, răspunse Heather, care părea şi mai îngrijorată.

Îşi muşca buza, mai bine zis o ronţăia, şi tot săgeta cu privirea spre regizorul pământiu la faţă, care tropăia în jurul scenei, aruncând pagină după pagină pe podea.

— Eve e în cabină, îl informă ea pe Michael. Frate, să vezi ce-o să mă zboare!

Michael dispăru în trombă, atât de repede, încât le răvăşi părul. Claire rămase cu Heather. După o scurtă ezitare, îi întinse mâna.

— Bună, îi zise. Eu sunt Claire Danvers.

— A, tu erai? Interesant. Credeam că eşti mai...

— Înaltă?

— Matură.

— Şi, până la urmă, cine lipseşte?

Heather ridică un deget, cerându-i să tacă, îşi ciocăni aparatul ataşat de curea şi începu să vorbească în microfonul căştilor.

— Care-i problema? Ei bine, spune-i că aşa vrea regizorul, deci aşa trebuie să facă, da? Nu mă interesează dacă arată bine. Şi gata cu văicăreala.

Apăsă pe butonul de TERMINARE şi-şi şterse frunte de transpiraţie.

— Nici nu ştiu ce e mai rău: să am o echipă de debutanţi, sau o echipă care face treburi de-astea încă din vremea când se mai foloseau lămpi cu gaz pe post de reflectoare.

Claire clipi, nedumerită.

— Ai şi vampiri în echipă.

— Normal. Ca şi în distribuţie, plus, evident, Mein Herr, de colo, adăugă Heather, smucindu-şi bărbia în direcţia regizorului, care tocmai îl muştruluia pe cine ştie ce biet boboc pierdut în strădaniile de a aşeza la locul ei o plantă într-un ghiveci. E genul de perfecţionist, îi explică ea. A cumpărat costumele de la magazine de epocă. Dar, spune-mi tu, cine-şi mai bate capul cu autenticitatea materialelor, când tocmai a distribuit două fete goth în rolurile principale?

Heather nu vorbea atât cu ea, cât cu sine, trase concluzia Claire; în consecinţă, ridică din umeri.

— Şi, cine lipseşte? întrebă din nou.

— A! Interpreta celui de-al doilea rol principal feminin. Kimberlie Magness.

Cu alte cuvinte, Kim. Claire simţi un val lent de iritare.

— Obişnuieşte să apară la timp?

Pentru că, dacă răspunsul ar fi fost afirmativ, ar fi surprins-o. Şi totuşi, Heather ridică din sprâncene.

— În producţia asta, toată lumea apare la timp. După teoria lui Mein Herr, dacă vii mai devreme înseamnă că ajungi la timp, iar dacă vii la timp, înseamnă că întârzii. Iar ea n-a întârziat niciodată.

Şi totuşi. Era vorba despre Kim. Probabil că nu se întâmplase nimic.

— Unde mi-e Stella? zbieră deodată regizorul, şi sunetul se reverberă pe toată scena, inclusiv din casca lui Heather, care tresări şi lăsă volumul mai mic. Stella! strigă din nou, ca într-o răsuflare, în stilul lui Brando.

Şi, din culise, îşi făcu apariţia Eve, de după cortină, ţinându-l strâns de mână pe Michael. Era îmbrăcată în negru, cu blugi strâmţi, un tricou cu mâneci scurte şi bufante, cu o pentagramă imprimată pe el, şi o sumedenie de lanţuri şi de ţepi, în chip de accesorii.

După subita tăcere a regizorului şi după icnetul scurt al respiraţiei lui Heather, Claire îşi imagină că nu era ceea ce ar fi trebuit să poarte Eve.

— O, nu, şopti Heather. Aşa ceva nu se-ntâmplă în realitate.

— Ce?

— El insistă ca repetiţiile să se desfăşoare în costume. Ceva legat de pătrunderea în pielea personajului. Eve ar fi trebuit să fie în rochia ei mulată.

Regizorul porni tropăind spre Eve şi se opri la câţiva centimetri în faţa ei. O măsură cu privirea din cap până-n picioare, apoi o întrebă, cu răceală în glas:

— Ce crezi tu că faci?

— Trebuie să plec, îi răspunse Eve.

Articulaţiile degetelor i se albiseră de cât de tare îi strângea mâna lui Michael, însă îl privea drept în ochi pe regizor.

— Îmi pare rău, adăugă ea, dar trebuie să plec.

— Nimeni nu pleacă de la repetiţiile mele, decât în saci pentru morgă, replică el. Preferi aşa?

— Dar tu chiar preferi aşa? îl întrebă încet Michael. Pentru că e posibil să plece cineva într-un sac pentru morgă, dar nu va fi ea.

Regizorul îşi arătă dantura, printr-o strâmbătură: de fapt, părea că e dureros pentru el să zâmbească.

— Mă ameninţi, băiete?

— Da, răspunse Michael, complet imobil. Ştiu că sunt nou în chestia asta. Ştiu că n-am o existenţă de o mie de ani şi un morman de cadavre în urmă. Dar îţi spun că ea trebuie să plece, iar tu o să-i dai voie.

— Altfel?

În ochii lui Michael apăru un licăr: nu roşu, ci aproape alb. Era de-a dreptul sinistru.

— Hai să nu aflăm, totuşi. Poţi să te lipseşti de ea azi.

Regizorul scoase un şuierat, foarte uşor, şi-i susţinu privirea atât de mult timp, încât Claire avu impresia că situaţia urmează să devină foarte, foarte neplăcută... însă deodată un bărbat cu înfăţişare blajină şi o bluză retro, de bowling, făcu câţiva paşi în faţă şi întrebă:

— E vreo problemă? Fiindcă eu sunt răspunzător pentru aceştia doi, în lipsa Ameliei.

Clipind mărunt, Claire îşi dădu seama că era Oliver. Nu chiar Oliver, cel adevărat, fiindcă arăta... altfel: nu doar ca vestimentaţie, ci şi prin întregul lui limbaj corporal. Îl mai văzuse şi altădată trecând prin astfel de transformări, însă nu chiar atât de spectaculoase. Şi accentul îi suna altfel: mai degrabă, unul plat, gen Midwest, cu absolut nimic exotic în el.

Regizorul îi aruncă o privire, după care clipi, la rând lui, şi păru să-şi reconsidere atitudinea.

— Presupun că nu, răspunse, până la urmă. Dar nu pot să accept genul acesta de perturbări, să ştiţi. Aici ne ocupăm de probleme serioase.

— Ştiu, zise Oliver. Dar o zi n-o să conteze. Las-o pe fată să plece.

— Mergem s-o căutăm pe Kim, explică Eve. Aşa că, drept vorbind, tot de problemele serioase ne ocupăm noi, este?

Chipul regizorului se încordă iar, ca în pragul un explozii, însă preferă totuşi să-şi înghită cuvintele şi să spună, până la urmă:

— Puteţi să-i transmiteţi domnişoarei Magness că îi acord o repetiţie ca perioadă de graţie. Dacă mai întârzie cu o secundă

oricare altă dată când o convoc, o mănânc.

Şi nu vorbea la figurat, în sensul că ar concedia-o. Vorbea la propriu.

Claire înghiţi în sec. Heather nu păru surprinsă. Îşi însemnă ceva pe mapă, clătină din cap, după care îşi înclină din nou capul într-o parte, fiindcă un nou şuvoi de vorbe se revărsa din cască.

— Fir-ar să fie, exclamă, oftând. Chiar vorbeşti serios? Grozav. Nu, nu mă interesează cum faci; doar rezolvă problema.

Apăsă pe butonul de încheiere a convorbirii şi-şi îndreptă privirea spre Claire.

— Urează-mi succes.

— Ăăă... succes...

Heather urcă treptele care duceau spre scenă şi se apropie de regizor, căruia îi şopti ceva la ureche. Acesta scoase un urlet furios şi se îndepărtă, tropăind şi agitându-şi braţele.

Michael şi Eve profitară de ocazie şi evadară de pe scenă, coborând în sală, unde-i aştepta Claire. Oliver veni după ei.

— Drăguţă bluză, comentă Claire, cu o expresie impenetrabilă.

Oliver îşi cobori privirea spre bluză, dar se răzgândi şi zise:

— Ei, acum spuneţi-mi ce se-ntâmplă. Imediat.

— Kim a dispărut, îi răspunse Eve. Am încercat să dau de ea înainte de repetiţie: era vorba să venim împreună... în orice caz, n-a apărut. Am fost foarte îngrijorată. Era cât pe-aci să ajung şi eu cu întârziere, şi n-o găseam pe nicăieri. Nici la telefon nu răspundea.

— Kim, zise Oliver. îi aparţine prin contract Valeriei. Neseriozitatea ei constituie, în foarte mare măsură, problema Valeriei, concluzionă, fără să pară că s-ar sinchisi prea mult.

Claire bănui că nici pe-aici Kim nu-şi făcuse prea mulţi prieteni.

— Am vrea să suni tu la poliţie. Să le ceri s-o caute.

— Nu.

— Nu?

— Kim are o Protectoare, care răspunde pentru ca, repetă Oliver. N-am de gând să ordon irosirea resurselor oraşului pentru căutarea cuiva care, după toate probabilităţile, este victima propriei prostii, într-un fel sau în altul.

— Stai puţin, interveni Claire. În conformitate cu legile din

Morganville, are şi ea drepturile ei. Fie că are un vampir Protector, fie că nu, tot cetăţeană a oraşului rămâne. Nu se poate s-o abandonezi aşa, pur şi simplu!

— Adevărul este că pot, o contrazise Oliver. Nu intră în atribuţiile mele nici s-o ajut, nici să-i fac vreun rău. Kim Magness nu e problema mea, şi nici a vreunui alt vampir, cu excepţia Valeriei, pe care o voi informa la momentul potrivit. Dacă vreţi să sunaţi la comandantul Moses şi să-i explicaţi situaţia, sunteţi liberi s-o faceţi. Oamenii intră sub jurisdicţia ei şi a primarului. Totuşi, mă îndoiesc cu toată sinceritatea de faptul că o femeie bine cunoscută prin instabilitatea ei psihică, şi care a dispărut doar de câteva ore, ar putea fi considerată o prioritate de prim rang.

Şi, cu aceasta, încheie subiectul, le întoarse spatele şi urcă din nou treptele spre scenă. Când ajunse sus, era din nou în pielea personajului său umil, blând.

Ceea ce era de-a dreptul ciudat.

— Jigodia naibii, şuieră Eve, printre dinţii încleştaţi.

— Haideţi să mergem, nu avem nevoie de el, hotărî Michael. De unde începem?

Eve trase aer adânc în piept.

— Presupun că ar trebui din apartamentul ei, zise, aruncând o privire aproape de scuză spre Claire. Îmi pare rău. Ştiu că voi două nu vă prea, hm, înghiţiţi, dar...

— O să te ajut şi eu, o întrerupse Claire.

Nu pentru că i-ar fi păsat cine ştie ce de Kim, ci fiindcă ţinea la Eve. Eve o îmbrăţişă la repezeală.

— Vrei să-l sun pe Shane? îi propuse Claire.

— Vrei tu? răspunse Eve, ai cărui ochi păreau acum de căţeluş, de-a dreptul rugători. Orice ajutor ar fi... sunt extrem de îngrijorată, Claire. Nu e stilul lui Kim. Chiar nu e.

Claire îi făcu un semn de încuviinţare, scoase telefonul formă numărul lui Shane, care nu avu nevoie de prea multe imbolduri ca să urle la şeful lui, spunându-i că trebuie să plece, fiindcă a intervenit o urgenţă în familie. Claire îi zise că vor trece pe-acolo ca să-l ia.

Până să încheie convorbirea, porniseră din nou spre parcarea întunecoasă.

— Nu pot să cred c-am făcut una ca asta, se plânse Eve. Mi-am spulberat total şansele cu piesa, pentru totdeauna. Ăla o să

mă înlocuiască. N-o să mai primesc vreodată un rol în ceva, în veci. S-a zis cu viaţa mea.

— Ceart-o pe Kim, zise Claire. Doar eşti o bună prietenă.

Eve, în orice caz, arăta distrusă.

— Nu îndeajuns de bună, fiindcă altfel ea ar fi fost aici, este?

Nu e nicidecum vina ta.

— Dar dacă eu aş fi fost cea care lipseşte? întrebă Eve ridicând din sprâncene. Voi nu v-aţi simţi, cumva, vinovaţi?

Replica ei îi închise gura lui Claire, pentru că aşa ar fost, şi ea o ştia bine. Chiar să nu fi avut nici cea mai mică legătură cu dispariţia, tot ar fi simţit că putea să facă şi ea ceva.

Încă se gândea la acest lucru, când simţi furnicături care o vestea că se deschide un portal prin preajmă. Săgeata alarmei o străpunse adânc, şi Claire scoase repede telefonul, ca să vadă aplicaţia pentru detectare instalată pe el. Da. Un portal neplanificat era deschis cu forţa, chiar aici prin întuneric, la vreo doisprezece paşi distanţă.

— Fuga la maşină! urlă, pornind ea însăşi în sprint.

Eve, slavă Domnului, n-o întrebă de ce: doar luă startul în urma ei, iar Michael se repezi înainte şi sări pe scaunul din dreptul volanului.

Un torent de păianjeni se revărsă prin portal, mişunând pe pavajul din beton: ţopăind, ca şi cum ar fi fost răsturnaţi dintr-o găleată uriaşă. Mii de-alde Bob, doar că mai mari, cam cât un chihuahua mai mărunţel. Eve scoase un ţipăt şi se azvârli pe bancheta din spate, trântind portiera exact în clipa în care unul dintre păianjeni se avânta spre ea; acesta se izbi de geam şi ricoşă cât colo. Claire îl lovi cu piciorul pe altul în timp ce se repezea pe scaunul din dreapta lui Michael, care blocă imediat portierele.

— Ce naiba? urlă Eve. O, Doamne, parc-ar fi un atac al unor CGI[16] gigantice!

— E Ada, zise Claire, schimbând o privire cu Michael. Mă urmăreşte. Sigur ea e.

— Dar de ce?

Imaginile mai multor simboluri îi trecură fulgerător lui Claire prin faţa ochilor: simboluri pe care le recapitula şi le încredinţa memoriei absolut în fiecare dimineaţă.

---

16 Abreviere pentru Computer Generated Images (imagini generate de computer), efecte speciale întrebuinţate în filme sau în jocuri video

— Pentru că-i cunosc secretul, răspunse. Ştiu cum s-o resetez, într-un fel e cam cum i-aş şterge toată memoria. Myrnin n-ar vrea să facă una ca asta, dar eu aş face-o. Şi Ada nu poate să se împace cu gândul.

— Grozav, bombăni Michael. Şi cam unde ar trebui să te duci, ca s-o resetezi?

— Ghici.

— Eşti, pur şi simplu, o inepuizabilă sursă de distracţie în clipa de faţă, comentă el, ambalând motorul şi apăsând pe ambreiaj.

Claire îşi astupă ochii cât timp trecură cu roţile peste păianjeni, fiindcă era ceva de-a dreptul greţos şi, într-un fel, întristător. Păianjenii îi mai urmăriră ceva timp, după care se mai zvârcoliră puţin, în depărtare, apoi se întoarseră, unul câte unul, cu picioarele în sus, şi muriră.

Ada nu era capabilă să-i ţină în viaţă prea mult timp ceea ce reprezenta o veste foarte bună pentru următoarea persoană care avea să pătrundă în garaj.

— Mai întâi, Kim, hotărî Claire. Eve are dreptate, e posibil să fi păţit ceva.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură că Ada s-ar aştepta ca eu să dau fuga acum la ea. Şi mai bine o las s-aştepte. Şi să-şi facă griji.

Zece

Mansarda lui Kim arăta ca locul unei crime. Poate nu chiar literalmente, însă Claire se gândi că, dac-ar fi venit poliţia şi-ar fi împrejmuit totul cu panglici, nimeni nu s-ar fi mirat câtuşi de puţin: lucruri azvârlite peste tot, altele, sfărâmate şi strânse grămadă pe la colţuri, veşminte împrăştiate pe toate suprafeţele plane. Mirosea a mâncare chinezească învechită, iar coşul pentru gunoi, negolit de cel puţin o lună, dădea pe dinafară de ambalaje din carton şi cutii pentru pizza. Una dintre aceste cutii zăcea pe podea, cu vreo câteva felii de cârnat uscate înăuntru.

— Drăguţ, aprecie Shane, privind în jur. Ei bine, măcar ştim că nu are mania curăţeniei.

Pereţii erau, şi ei, plini de vopsea: nu pictaţi, ci doar murdăriţi de vopsea, ca şi cum Kim ar fi luat o găleată şi s-ar fi învârtit în cerc, împroşcând peste tot. Probabil c-o fi fost şi asta o artă,

doar că nu dintre cele preferate de Claire.

— E ocupată, îi luă apărarea Eve, strângând cutia pizza şi alte câteva ambalaje de mâncare chinezească îndesându-le într-un sac din plastic. E artistă, adăugă ea.

— E puturoasă, replică Shane. Totuşi, nu sunt eu în măsură s-o judec. Ei, spuneţi, care-i planul? Căutăm prin jur? Pot să fiu piua-ntâi la scotocitul prin sertarul cu lenjerie?

Claire tresări.

— Nu-mi vine să cred că ai putut să spui aşa ceva.

Shane luă o înfăţişare îngerească.

— Cineva tot trebuie s-o facă şi pe-asta, argumentă.

— Atunci, acel cineva voi fi eu!

Lui Shane îi pieri zâmbetul şi deveni serios.

— Hei! Scuză-mă. N-am vrut să...

— Ştiu, îl întrerupse Claire.

Dar, chiar şi-aşa, tot o durea. Evitându-i privirea începu să scotocească printre lucruri. În definitiv, Kim părea să nu aibă un sertar rezervat lenjeriei: nu se jena să-şi împrăştie sutienele şi chiloţii peste tot. Claire luă un sac şi începu să îndese veşmintele în el, uite de-aia.

— Fetele astea, comentă Michael. Doar am venit să căutăm indicii, am dreptate? Nu să-i facem curat prin casă.

— Corect, îl aprobă Eve, după care trase aer adânc în piept. Mă duc să caut prin dormitor.

— Eu, în baie, se oferi Shane.

— Curajosule! Bine, tu continuă pe-aici, îi zise Michael lui Claire. Eu o să mă ocup de bucătărie.

Îţi doresc succes, zise ea.

Şi nu glumea. Era în stare să pună pariu că mucegaiul se instaurase propria civilizaţie în interiorul frigiderului.

Astfel, Claire rămase singură în încăperea aceea mare şi vandalizată. Nu avea habar nici măcar de unde să-şi înceapă cercetările, însă după ce se hotărî să nu ia în seamă gunoiul, ţoalele împrăştiate şi debandada generală, se pomeni concentrându-se asupra pereţilor. Unul dintre aceştia avea pe el o pictură murală, cu feţe sinistru de alungite şi ochi holbaţi.

Ochi holbaţi. Care luceau. Încremenind, pentru o clipă, Claire avu impresia că era cineva dincolo de peretele acela, urmărind-o; abia apoi îşi reveni la normal. Nu era decât o sticlă, în care se reflecta lumina: nu erau ochi adevăraţi. Dar de ce-ar fi pus Kim

sticlă în dreptul ochilor... ba nu, în dreptul unui singur ochi?

A...

— Hei? strigă ea, deschizând dulapul de lângă pictura murală; împinse deoparte maldărele de cutii şi de alte porcării şi descoperi camera video al cărei obiectiv privea prin gaura ochiului.

Era una miniaturală, performantă, fără fir. În consecinţă, trebuia să existe şi un soi de receptor pe undeva. Scoase capul din dulap şi strigă:

— E vreun computer prin preajmă?

— Aici, îi răspunse Eve.

Într-adevăr, era un Mac, instalat pe o masă şubredă, într-un colţ al dormitorului, înghesuit lângă un pat deşelat, nefăcut. Pe monitor era un screensaver, iar după ce Claire apăsă bara pentru spaţiu, i se ceru o parolă. Întoarse privirea spre Eve, care ridică din umeri într-un semn clar de habar n-am.

Claire tastă prenumele Eve. Nimic. Încercă şi Morganviile, dar, încă o dată, fără rezultat.

Pradă unei bănuieli cumplit de dezagreabile, tastă Shane.

Ecranul se limpezi, şi Claire se pomeni privindu-se pe ea însăşi. Se trase înapoi, surprinsă, iar imaginea de pe ecran o imită, îndepărtându-se de cameră. A! Camera video montată în perete era în funcţiune. Claire o deconectă şi cercetă cu privirea ceea ce se afla pe desktop, fiindcă ea acolo obişnuia să-şi plaseze lucrurile pe care voia să le acceseze mai repede... şi iată-l! Un folder denumit Reality Project Cam #72.

Conţinea fişiere video. Claire îl deschise pe unul dintre ele şi, instantaneu, Kim îşi făcu apariţia, umplând ecranul, aplecată cu un aer teatral spre lentila obiectivului.

— Ziua a douăzeci şi doua a proiectului, anunţă ea, într-o şoaptă sonoră. Încă nu ştiu sigur dac-o fi fost descoperit sau nu vreunul dintre punctele suplimentare, dar voi merge mai departe cât timp îmi va fi posibil. Până acum, material grozav. Proiectul istoric oficial încă e în derulare, dar cei mai mulţi dintre vampiri nu vor să stea de vorbă. În orice caz, n-are importanţă: ceea ce-mi va ieşi va fi cu mult mai bun. Cei de la Oscar or să mă pupe şi-n fund!

Luă o sticlă cu apă minerală aflată la îndemână şi o ţinu ambele mâini, pe post de microfon, arătând peste măsură de bucuroasă.

— O, dar vă mulţumesc foarte mult! Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că mi se face o asemenea onoare. Aş dori să adresez mulţumirile mele Academiei...

Claire puse pauză şi-şi întoarse privirea spre Eve, dar şi spre Shane, care tocmai ieşise din baie, să vadă şi el. După câteva clipe, li se alătură şi Michael.

— Ce-i asta? întrebă Claire.

Eve clătina din cap, fixând ecranul cu privirea.

— Nu, pe bune, chiar nu ştii?

— Nu. Despre ce tot vorbeşte acolo?

Derulă înainte până când îşi încheie Kim discursul de acceptare a premiului, după care apăsă din nou pe PLAY. Faţa lui Kim strălucea de veselie. Subiectul despre care vorbea, oricare-ar fi fost, pentru ea era de o importanţă majoră.

— Nu-mi vine să cred: în sfârşit, am reuşit să pun câteva şi în ultima dintre Casele Fondatoarei. Legăturile par să fie bune, transmisia porneşte. Dumnezeule, de ce înghite lumea mereu cele mai prosteşti pretexte? De ce merge de fiecare dată vechiul truc cu dusul la baie? Ea nici măcar nu s-a neliniştit când am lipsit timp de zece minute, ca să-mi vâr nasul peste tot. Drăguţ.

Kim se aplecă şi mai mult în faţă, cu o expresie confidenţială.

— Poate c-o trebui să-mi păstrez câte ceva doar pentru mine. Shane, dezbrăcat... O, da!

— Poftim? strigă Shane. Ce naiba zice?

Eve făcu ochii mari, îşi umezi buzele mânjite cu negru şi întrebă:

— Când a filmat asta?

Claire verifică data.

— Pe la începutul săptămânii trecute.

— Of, Doamne, zise Eve. Am... am cunoscut-o pe Kim la probele pentru spectacol. Adică, o cunoşteam deja, dar nu eram prietene apropiate, sau altceva, şi ea mi s-a părut chiar... interesantă. A venit cu mine după ce-am terminat. Tu erai la şcoală, Michael era pe undeva, iar Shane tocmai pleca.

— Şi a cerut voie să se ducă la baie? o îmboldi Claire.

— Mda, recunoscu Eve, cu o înfăţişare demnă de milă. A lipsit ceva timp, dar nu se cade să pui întrebări. Adică, zău aşa, doar nu trebuie să faci pe iscoada. Şi, pe urmă, ea era atât de super!

— E super, o aprobă Shane. E o super-javră dementa şi

manipulatoare. Doar am ieşit cu ea, ai uitat? O singură dată. Trebuia să mă întrebi. Şi ce-i cu porcăria asta, că m-ar fi văzut dezbrăcat? Eu nici măcar n-am fost acasă!

Eve îşi astupă gura cu amândouă palmele.

— Ce-a făcut? O, Doamne... s-a folosit de mine, aşa e? S-a folosit de mine.

— Ea : se foloseşte de toată lumea, replică Shane. Non-stop. Scuză-mă, dar mi-am cam făcut griji când te-am văzut că ţi se aprind călcâiele după ea. Doar ea nu e... mda. Pur şi simplu, ea nu e.

Claire se întrebă dacă ar fi cazul să se simtă oarecum răzbunată, însă nu era aşa. Dimpotrivă, se simţea agitată.

— Ce-a căutat ea acasă la noi?

— Pentru ce se dau Oscarurile?

— Pentru filme, răspunseră simultan Michael şi Shane.

Iar apoi, toţi patru se priviră, în tăcere. Claire nu ştia cum s-or simţi ceilalţi, însă, în ceea ce-o privea, stomacul îi dădea impresia că e în cădere liberă, fără să se zărească fundul prăpastiei. Se întoarse cu încetineală spre monitor, închise playerul video şi examină folderul.

— Ce e? se interesă Shane.

— E jurnalul video personal al lui Kim, îi răspunse ea, arătându-i ecranul. Aici îşi ţine ea toate înregistrările personale.

— Şi?

— Ia uită-te la număr.

— Reality Project... Cam... numărul..., silabisi Eve, şi deodată icni scurt. Of, mama mă-sii!

— Asta înseamnă că mai sunt instalate alte şaptezeci şi una de camere prin Morganville, concluzionă Claire. Pe ici, pe colo.

— Şi cel puţin una, acasă la noi, o completă Shane.

† † †

Pe Mac-ul din apartamentul lui Kim nu găsiră nici cel mal mic indiciu despre unde erau transmise filmările... Era nevoie de computere mult mai puternice decât un laptop ca să suporte şaptezeci şi una de camere, mai ales dacă stoca atâţia terabyţi de date.

— Îi trebuie un server pentru reţea, concluzionă Claire, după ce efectuă calculul mental. Sau dispozitive de stocare offline.

Poate că nu înregistrează decât între anumite ore, după care transferă totul pe DVD-uri, sau cam aşa ceva.

— La universitate? sugeră Eve. Servere din belşug pe-acolo, nu?

Claire examină în minte posibilitatea, dar apoi clătină din cap.

— Mda, ar fi destul spaţiu disponibil, dar cum ar putea ea să-l folosească fără s-o observe cineva? Nici măcar nu e înscrisă ca studentă. Iar sistemul de securitate al computerelor de la TPU e destul de strict: e normal să fie fiindcă vampirii îl supraveghează, ca să împiedice pe oricine să expedieze informaţii compromiţătoare în afară.

Ceea ce conduse la un alt gând, şi mai neplăcut, care i se cuibărise în minte.

— Kim se crede nu ştiu ce soi de cineast independent renegat, nu-i aşa?

— Aşa-i, încuviinţă Eve. Vorbeşte întruna despre asta. Despre televiziuni, show-uri transmise pe cablu, toate lucrurile astea. E cam obsedată de ele. Actoria, pentru ea, a fost în realitate pretextul ca să poată vedea toate chestiile din culise, aspectele tehnice.

Shane se lăsă greoi pe patul deşelat al lui Kim, ceea ce-i aduse în minte lui Claire unele asocieri neplăcute, pe care şi-ar fi dorit să nu le facă.

— A împânzit oraşul, zise Shane. L-a umplut cu camere de supraveghere. Şi-o să scoată din toate astea, ce, vreun soi de super-documentar despre vampiri?

— Mai rău, zise Claire. Şaptezeci şi două de camere, toate funcţionând concomitent? O să monteze episoade în şir. Ea îşi doreşte un reality-show. Un reality-show ca în Morganville.

Se răsuci înapoi spre tastatură şi făcu să apară pe ecran programul pentru mesagerie electronică folosit de Kim.

Căsuţa pentru mesajele primite era goală şi, din câte putea să-şi dea seama Claire, nici nu fusese întrebuinţată vreodată.

— Trebuie să fi primit măcar un e-mail, zise ea.

— Webmail, interveni Michael. Dacă vrea să-şi acopere urmele, aşa procedează. Crezi că e în legătură cu cineva din afară?

Claire încercă să deschidă istoricul navigatorului, dar acesta fusese şters.

— Rulează nu ştiu ce program de întreţinere, explică ea. Îi

şterge fişierele temporare şi istoricul la fiecare douăzeci şi patru de ore.

— Lucrează cu cineva, zise Shane, şi ridică din umeri când văzu că toţi îşi întorc privirile spre el. E logic, argumentă el. Camerele web nu cad din copaci, nu? Ca să cumperi atâtea, ai nevoie de finanţare, iar Kim nu scoate nici pe departe cât i-ar trebui din simulacrul ei de artă.

— Cineva din afară ştie tot, cugetă Claire. Voi credeţi că vampirii or fi aflat? Că ei sunt la originea dispariţiei lui Kim?

— Oliver nu părea să se sinchisească. Dacă noi am fi ştiut, îţi garantez că ăsta n-ar mai fi fost aici, zise Michael făcând semn cu capul spre computer.

Spusese noi, nu ei. Claire sesiză, şi observă că nici lui Eve nu-i scăpase nuanţa.

— L-am fi luat sigur, adăugă Michael.

Shane schimbă câte o privire cu ambele fete. Nici lui nu-i rămăseseră neobservate implicaţiile lui noi-contra-ei.

— Ce-i cu noi ăsta, frate?

— Ce?

— Te socoteşti acum ca făcând parte din echipa vampirilor?

Michael oftă.

— Chiar trebuie să ne certăm pe tema asta acum? Fiindcă eu cred că avem probleme mult mai importante.

— Ba nu, n-avem, interveni Eve. Kim a dispărut. Ea se ocupă de ceva cu adevărat periculos, şi multă lume — inclusiv vampirii — ar putea vrea ca ea să înceteze, sau doar să nu mai fie. Eu, în schimb, am nevoie să ştiu unde eşti tu, Michael. Eşti de partea vampirilor? Sau eşti de partea noastră?

— Noastră însemnând ce? Oamenii? Eve...

— Noastră însemnând eu, Shane şi Claire, replică Eve, un ton categoric. Eşti? Sau o să-i informezi pe Amelie şi Oliver despre ce face Kim, şi-o să transformi toate astea într-o vânătoare disperată de vrăjitoare?

Michael întârzie cu răspunsul câteva secunde. Shane se ridică de pe patul care gemu în timp ce vechile lui arcuri se destindeau la loc.

— Michael? îl îmboldi el.

— Nu-mi face asta, zise Michael, adresându-i-se direct Eve. Nu e o alternativă. Nu am o alternativă.

— Mereu ai, şi o ştii. Ai avut, atunci când ai lăsat-o pe Amelie

să te transforme, şi ai şi acum. Sam nu s-a lăsat dus de val. Nici tu nu eşti obligat să te laşi. Tu poţi... să faci fapte bune.

— Nu tot ce fac vampirii e neapărat rău.

Shane plesni peretele cu palma, şi zgomotul sec şi sonor, ca un foc de armă, îi făcu pe toţi să tresară şi să-şi îndrepte privirile spre el.

— Ai de gând să ne ajuţi să oprim nebunia asta, sau să dai fuga cu pâra? E o întrebare cât se poate de simplă, frate.

— Aici nu e vorba despre voi trei. E vorba despre Kim care încearcă să ne distrugă pe toţi, să se transforme în cine ştie ce vedetă de reality-show şi să se îmbogăţească.

— Poate, replică Shane. Şi poate că nu e neapărat aşa. Filmările sunt transmise undeva. Ea sigur încă încearcă le monteze. Iar noi putem încă să-i dăm de urmă şi s-o facem să înceteze. Nu e obligatoriu să mai ştie şi altcineva.

— Şi tu de ce vrei s-o protejezi? ripostă Michael.

Shane aruncă o privire rapidă spre Claire, iute ca fulgerul, însă ea tot zări vinovăţia din ochii lui.

— Melancoliile trecutelor iubiri? continuă să-l tachineze Michael.

— Auzi, frate, mai bine taci.

— Eve vrea s-o salveze, fiindcă au fost prietene. Claire nu vrea decât să salveze pe toată lumea...

— Nu chiar pe toată lumea, bombăni ea.

— În schimb, tu... tu eşti ranchiunos. Ai fi în stare s-o arunci pe Monica sub roţile autobuzului într-o clipă de înfierbântare, însă Kim nu vrei să păţească nimic.

— Vorbesc serios, mormăi Shane. Taci. Imediat.

— Vezi cum e? zise Michael, cu blândeţe. Nici mie nu-mi place ca lumea să-mi pună intenţiile sub semn întrebării. Sunt vampir. N-am ce să fac. Beau sânge. Treceţi naibii peste asta şi nu mai daţi vina pe mine. Vreţi s-o salvaţi pe Kim? Foarte bine. Dar, dacă n-o găsim în următoare douăzeci şi patru de ore, va trebui să-i spun cuiva, şi-atunci va începe tămbălăul.

— Totul s-a lămurit, îl aprobă Eve.

Avea lacrimi în ochi, strălucind ca nişte bobiţe de argint, însă clipi şi le alungă.

— Şi totul s-a terminat, adăugă ea. Poţi să fii al naibii de sigur de asta, Michael.

Zicând acestea, se răsuci pe călcâie şi plecă, împingând cu

piciorul mizeriile din drumul ei.

Claire o urmări cu privirea, apoi începu să demonteze cablurile computerului.

— Shane, zise ea. Adu camera din dulapul încăperii de alături. Poate reuşim să-i detectăm IP-ul şi să aflăm unde transmite imaginile.

Michael plecă după Eve, însă Shane mai zăbovi, cât timp ea îndesa computerul şi cablul de alimentare în geanta laptopului.

— Hei, zise el.

Îi atinse uşor părul cu degetele, apoi umărul.

— Eu nu... uite ce e, nu sunt îndrăgostit de ea. Nu sunt. Doar că...

— Te-ai culcat cu ea o dată. Mda, am auzit, îl completă Claire, închizând cu zgomot încuietorile genţii pentru laptop, pe care şi-o atârnă apoi de umăr. Face o impresie al naibii de puternică, zise apoi.

Shane i se puse în drum şi, în ciuda a orice, în ciuda bunelor ei intenţii, ea îl privi în ochi, şi lumina pe care o zări în ei îi tăie respiraţia. Vârfurile degetelor lui îi atinse obrajii, după care el se aplecă şi o sărută.

— Nu, murmură, cu buzele lipite de ale ei. Nu ea. Ci tu.

Şi, până ca ei să-i vină în minte ceva de spus, Shane întoarse spatele şi plecă să ia camera video din dulap. În cealaltă cameră, Claire îl văzu pe Michael discutând cu Eve... în fine, cu spinarea ţeapănă a lui Eve. Michael se întoarse când o văzu venind, împreună cu Shane.

Eve deschise uşa de la ieşire şi o trânti în urma ei, coborând în goană treptele şi lăsându-i pe ei toţi cu mult în urmă. Când reuşiră să ajungă, ea se instalase deja pe scaunul din dreapta şoferului, cu faţa spre geamul fumuriu. Dacă plângea, Claire nu putu să-şi dea seama. Îşi pusese o pereche de ochelari de soare cu lentile gigantice, gen oglindă, de care nu ar fi avut absolut deloc nevoie în interiorul automobilului unui vampir.

— Bun, zise Michael, urcându-se la volan. Încotro?

— Pe mine du-mă acasă, zise Claire. O să lucrez la amănuntele tehnice.

— Pe mine mă laşi la Common Grounds, zise Eve. Trebuie să discut cu ceva lume.

Michael tuşi uşurel.

— Vrei însoţitor?

— Nu.

Tonul ei fusese rece şi categoric, făcând-o pe Claire să tresară şi să-şi întoarcă privirea spre Shane. Prin penumbră, nu putea să zărească decât vagi fragmente din expresia lui, însă avu impresia că era una de hait!

— Ai şi tu treburile tale, nu? zise Eve.

Şi probabil că avea dreptate, fiindcă Michael nu prea putu s-o contrazică.

— Aşa că, zise Shane, eu o să stau acasă şi-o să mă uit la televizor. Şi asta-i o misiune foarte importantă. Nu oricine e capabil de aşa ceva, sub presiune.

— Tu ar trebui să vii cu mine, zise Eve. Mi-ar prinde bine ceva ajutor.

Şi asta, chiar dacă tocmai refuzase cu atâta hotărâre oferta lui Michael. Aoleu!

Evident că şi Shane gândea acelaşi lucru: îi aruncă o privire lui Michael, vizibil de scuză, iar Michael îi făcu un aproape imperceptibil semn de încuviinţare.

— OK, zise Shane. Formidabil.

Ridică palma, şi Eve i-o plesni.

— Claire? întrebă el apoi. Tu o să te descurci singură?

— Sigur, răspunse ea, strângând mai tare la piept geanta laptopului. Ce-ar putea să se-ntâmple rău?

Privirea lui Michael i-o întâlni fulgerător pe-a ei în oglinda retrovizoare.

— Adică, în afară de toate, adăugă ea.

Unsprezece

Ajunsă acasă — cu alte cuvinte, în Casa Glass, fiindcă ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să-şi amestece părinţii în toată povestea asta — Claire despachetă laptopul lui Kim şi porni camera web, încercând să acceseze fluxul de date video. Nu avu cine ştie ce dificultăţi, fiindcă ştia adresa IP a camerei: din fericire, Kim înscrisese această informaţie chiar pe etichetă. Problema constă în faptul că la celălalt capăt se afla uit randomizer, un program special care transfera semnalul şi-l redirecţiona pe internet la fiecare câteva minute. Era localizat chiar în Morganville; trebuia să fie aşa, ţinând seama de timpul

de transfer al pachetelor de date, însă Claire nu prea avea vreo idee clară despre cum ar putea să-şi înceapă cercetările. Nu era ea chiar o expertă în computere, cu toate că se descurca; oricum, era evident că şi Kim îşi luase anumite măsuri de precauţie.

Însă nici Claire nu avea de gând să renunţe atât de uşor. Nu-i plăcea ei de Kim, însă erau foarte multe în joc aici: vieţile vampirilor, inclusiv a lui Michael; viaţa lui Kim; poate chiar tot ce se clădise aici, cu orice preţ.

Michael avea dreptate: nu-i puteau permite lui Kim să sacrifice toate acestea numai pentru propriile ei ambiţii. Adevărul putea să iasă la iveală, dar oricum nu aşa, ca un soi de oribil exerciţiu de voyeurism.

În cele din urmă, derulă încă o dată filmarea cu Kim, pe care o vizionaseră în mansarda acesteia. Nu-mi vine să cred: În sfârşit, am reuşit să pun câteva şi în ultima dintre Casele Fondatoarei. Legăturile par să fie bune, transmisia porneşte.

Porni şi Claire, în căutarea camerelor video din Casa Glass.

Pe prima o găsi în orificiul pentru aerisire din camera lui Shane, şi fu nevoită să se trântească, zdravăn, pe patul lui, cu capul în mâini. Camera avea obiectivul îndreptat chiar spre pat.

Of, Doamne! Of, nu se poate! La început, i se făcu greaţă gândindu-se cum parcurgea Kim ore întregi de filmare cu Shane, invadându-i intimitatea, urmărindu-l cum se dezbracă... şi abia apoi îşi aminti.

Am fost amândoi aici. Împreună. Şi ea a văzut.

Claire îşi ridică fruntea şi privi direct spre cameră. Nu putea să-şi da seama ce era pe faţa ei, însă dacă era ceva pe potriva furiei care-i clocotea pe dinăuntru, a sentimentului de totală trădare şi dezgolire, îşi imagină că n-o să-i facă deloc plăcere lui Kim văzând-o.

— Sper că astea au şi sunet, zise. Curvă nenorocită, şi mai sper, în mod oficial, să putrezeşti în iad, şi-ţi jur, dacă postezi orice din toate astea pe internet, o să te găsesc eu.

Apoi, îşi trase un scaun, se sui pe el şi smulse din perete capacul răsunătorii. În spatele acestuia, micuţa camera web clipea din luminiţa ei şi-o privea cu un ochi sticlos, întru totul la fel de lipsit de emoţie ca ai păianjenului Bob.

Claire o luă de-acolo şi o duse în dormitorul ei, punând-o lângă prima, cea găsită în apartamentul lui Kim. Pe urmă,

începu să cerceteze prin celelalte încăperi. Mai găsi alte două: una ascunsă deasupra unui raft cu cărţi, abia vizibilă, în living, oferind o imagine panoramică asupra întregii încăperi, şi o alta în dormitorul lui Michael, de asemenea îndreptată spre patul lui.

— Perversa naibii, bombăni Claire, smulgând-o din planta artificială de deasupra şifonierului lui şi ducând o lângă celelalte.

Adresele IP corespundeau. Claire încercă să le acceseze cu ajutorul navigatorului, şi obţinu semnal, însă ceea ce-i apărea n-avea noimă.

Era criptat, şi asta se lega de acel randomizer, programul întrebuinţat de Kim.

Tocmai începea să urmărească traseul semnalului, când simţi acea familiară furnicătură în ceafa, o senzaţie că lumea tocmai s-ar fi mişcat.

Se deschidea un portal.

Claire se ridică uşurel de pe scaunul ei, se înarmă, apoi aşteptă. Simţea că portalul se deschisese sus, în pod, şi, în timp ce aştepta, auzi slabele scârţâituri şi pocnete ale bătrânei pardoseli de deasupra capului. Nu sunt păianjeni, îşi zise în sinea ei. Păianjenii n-ar fi atât de grei.

Dumnezeule, cel puţin spera ca păianjenii să nu fie atât de grei. Gândul era îngrozitor. Pătrundea deja pe teritoriul filmelor de groază de categoria B... singură, în toată casa! Cu un păianjen gigant!

Şi, poate, cu un vampir.

Ceea ce ar fi fost şi mai rău.

Trecură mai multe minute lungi, însă nimic nu se repezi s-o înfulece. Palma îi transpirase, şi muşchii o dureau de cât de tare strânsese în mână cuţitul din argint.

Ei, fii serioasă, se mustră în sinea ei. Mai termină odată cu asta. Putea să fie cineva cu foarte multă putere: Myrnin, sau Oliver, sau Amelie. Caz în care ar fi lăsat jos cuţitul şi şi-ar fi cerut scuze.

Însă ea credea că, probabil, era Ada, încercând încă o dată s-o atace.

Scârţâiturile de deasupra se opriră, apoi le auzi retrăgându-se.

Pe urmă, simţi cum portalul se reactivează, apoi se închide brusc. Toate dispozitivele ei de protecţie reveniră deodată la locul lor, de parcă n-ar fi fost niciodată clintite. Dacă n-ar fi fost

ea acolo... n-ar fi ştiut niciodată că a pătruns cineva înăuntru.

Claire ieşi tiptil pe coridor, privind cu atenţie uşa mascată, care dădea spre camera secretă de sus. Era închisă, şi dincolo de ea nu se auzea absolut nimic. Evident, oricum n-ar fi auzit, dat fiind faptul că uşa era antifonată, dar şi-aşa... Era convinsă că ar fi trebuit să poată simţi ceva... iar casa, de obicei, transmitea senzaţiile de primejdie. Iar atunci când n-o făcea, de regulă era pentru că Amelie...

Amelie.

Claire deschise uşa mascată şi urcă scara, dibuind întrerupătorul de sus. Lumina delicată, trecând prin globurile de sticlă colorată, pictă pereţii, iar pe canapea văzu pe Amelie, stând întinsă, ţinându-şi o mână lipită de frunte.

Era îmbrăcată cu o rochie albă, fluidă, ca o extrem de şic cămaşă de noapte, însă pe ea avea pete de sânge. Nu dădea impresia să fi fost rănită: mai degrabă, se aflase în apropierea altcuiva, care fusese. Când intră Claire în cameră, Amelie deschise ochii şi şi-i concentră asupra ei; cu toate acestea, Fondatoarea nu se clinti.

— Avem o problemă. Cu Ada, zise Amelie. Ştiai, nu-i aşa?

— Că e nebună? Mda. Mi-am dat seama, răspunse Claire, şi abia atunci constată că ţinea şi acum cuţitul în mână, aşa că-l lăsă jos. Mă scuzaţi, zise.

— O măsură de precauţie rezonabilă în vremuri nesigure, comentă încetişor Amelie. Nimic altceva.

Claire aşteptă, însă Amelie rămăsese la fel de nemişcată ca unul dintre îngerii aceia din marmură de deasupra mormintelor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, în cele din urmă.

— Nimic din ceea ce ai putea înţelege tu, răspunse Amelie, închizând ochii. Sunt obosită, Claire.

Era un soi de resemnare simplă în felul în care vorbise, încât Claire se simţi străbătută de un fior.

— Oare să... ar trebui să chem pe cineva, sau...

— Deocamdată mă voi odihni aici. Îţi mulţumesc.

Era un ordin de plecare, unul pe care Claire îl primi cu bucurie. Totuşi, Amelie i se părea, pur şi simplu... absentă. Pustie.

— Bine. Totuşi... bănuiesc că, dacă aveţi nevoie de ceva...

Amelie deschise ochii brusc, şi Claire îl simţi în acelaşi timp: un val de energie, semn că portalul se deschidea încă o dată.

Amelie îl închise la loc, prin puterea voinţei.

— Vă caută cineva, zise Claire. Cine o fi?

— Nu te interesează pe tine.

— Ba da, dacă vine încoace. Vă urmăreşte cineva?

— Sunt gărzile mele de corp, îi răspunse Amelie. Mă vor găsi, mai devreme sau mai târziu, însă deocamdată, vreau să fiu aici. Aici, unde Sam...

Se întrerupse din nou, şi lacrimi argintii începură să-i strălucească în ochi, scurgându-se pe părul ei palid, despletit.

— Unde Sam mi-a spus că n-o să mă părăsească nicio dată. Însă tot m-a părăsit, Claire. Ştiam că aşa va fi, şi aşa a fost. Toată lumea mă părăseşte. Toată lumea.

De această dată, când începu să pâlpâie portalul, Amelie nu mai încercă să-l menţină închis. După doar câteva secunde, uşa podului zbură de perete, şi până la urmă nu-şi făcură apariţia gărzile ei de corp, în costumaţia lor neagră, ca pentru Serviciile Secrete.

Ci Oliver, încă îmbrăcat în bluza lui de bowling, cu părul cărunt legat la spate într-o coadă. Pentru o clipă, când privirea i se opri asupra Ameliei, arătă cu totul altfel.

Dar nu, aşa ceva era cu neputinţă. Imposibil ca el să simtă cu adevărat ceva pentru ea. Sau... ?

— Tu, i se adresă el lui Claire. Lasă-ne. Imediat.

— Rămâi, zise Amelie, şi în tonul ei era o nuanţă poruncitoare asupra căreia n-aveai cum să te înşeli. Tu nu le dai ordine slujitorilor mei, în casa mea, Oliver. Nu încă.

— Te ascunzi în spatele copiilor?

— Nu mă ascund deloc. Nici măcar de tine, răspunse ea, ridicându-se încet în capul oaselor, şi în lumina multicoloră a lampadarelor păru tânără, dar şi extrem de istovită.

— Ne-am jucat jocurile, nu-i aşa? continuă Amelie. Am ticluit, şi ne-am amăgit reciproc, şi ne-am folosit unul de celălalt timp de atâtea secole, urmându-ne propriile ţeluri. Şi, cu ce ne-am ales? Cu pace? Pentru noi, nu va exista niciodată pacea. Nu are cum.

— Eu nu pot să vorbesc despre pace, zise Oliver, şi se lăsă într-un genunchi, privind-o drept în ochi. Şi nici tu. Morley a încercat să te ucidă, în cimitir, alaltăseară; şi, cu toate astea, continui să rătăceşti de una singură, căutându-ţi singură pieirea. Trebuie să încetezi.

— Vorbeşti în calitate de adjunct al meu?

— Vorbesc în calitate de prieten, preciză el, şi-i luă mâna într-a lui. Amelie... Avem neînţelegerile noastre, noi doi. Le vom avea mereu. Dar nu vreau să te văd suferind aşa. Morganville e prea mult pentru tine, în clipa de faţă... avem aici prea mulţi vampiri, cu prea multe ambiţii. Controlul trebuie menţinut, iar dacă tu nu poţi s-o faci, trebuie să-l încredinţezi unor mâini mai puternice. În ale mele.

— Ce frumos din partea ta, să-ţi menţii bunăstarea celorlalţi atât de aproape de inimă, replică ea.

Nu încercă să-şi retragă mâna dintr-a lui, însă tonul îi căpătase o nuanţă de răceală distantă.

— Prin urmare, ce propui? îl întrebă.

— Până când îţi vei putea lăsa deoparte doliul, să-mi laşi mie oraşul, zise el. Ştii bine că sunt capabil să menţin ordinea pe-aici. Voi sluji ca regent al tău. Iar când vei fi pregătită, ţi-l voi înapoia.

— Mincinosule, zise Amelie, fără să accentueze cuvântul în mod deosebit, şi fără să-i dea o nuanţă de învinuire, iar Claire observă cum mâna lui Oliver se strânge mai tare peste a ei.

Amelie zâmbi, aproape insesizabil.

— Mincinos şi fanfaron. Tu chiar crezi că astfel de tactici ar putea da roade, împotriva fiicei lui Bishop? Ai fi făcut bine dacă te-ai fi prefăcut că ai ceva mai multă compasiune, sau ceva mai puţină. Jumătăţile de măsură pe tine nu te prind niciodată, Oliver.

— Tu pierzi oraşul din mână, centimetru cu centimetru, acum, insistă el. Morley nu e decât primul dintre vampiri care îndrăzneşte să ridice mâna asupra ta: îl vor urma şi alţii. Oamenii, la rândul lor: şi-au alcătuit bande, care ne atacă noaptea. Deja mi s-a cerut să-i fac să înceteze.

— Aşadar, acum avem de-a face cu un complot. Un complot care să mă înlăture de la stăpânire. Iar tu eşti credinciosul meu slujitor, sosit să mă prevină, comentă ea, şi dinţii îi sclipiră când începu să râdă încetişor. Of, Oliver! Singurul motiv pentru care nu m-ai trădat în favoarea părintelui meu, atunci când ai avut ocazia, a fost acela că sorţii erau echilibraţi. Dacă el te-ar fi curtat, fie şi numai pentru o clipă, i-ai fi căzut în braţe ca o fetişcană ahtiată după iubire. Mi-ai fi înfipt cuţitul în spinare cu propria-ţi mână.

— Nu-i adevărat, exclamă el, şi o trase de mână, dezechilibrând-o şi făcând-o să cadă în genunchi pe podea, în faţa lui. N-aş fi făcut aşa ceva. Dar tu nu mai eşti regină, Amelie. Nu mai crede că stai pe tronul tău, şi mă judeci pe mine!

Amelie îşi smulse mâna dintr-a lui şi-l plesni cu putere peste faţă; Claire făcu câţiva paşi înapoi, văzându-i pe cei doi vampiri cum îşi trimit reciproc fulgere din ochii injectaţi de sânge.

— Voi judeca aşa cum voi considera de cuviinţă, rosti Amelie. Şi nu-ţi voi tolera insolenţa. Ticluieşte cât vrei; nu va avea importanţă. Morganville este al meu, şi niciodată nu va fi al tău. Niciodată. Acum, sunt în gardă. Poţi să fii convins că orice complot ar exista împotriva mea va fi dezvăluit şi spulberat. Chiar şi cele ale tale.

Îl îmbrânci, şi Oliver căzu pe spate, întinzându-se cât era de lung. Iute ca fulgerul, Amelie întinse mâna după cuţitul din argint pe care-l lăsase Claire pe masă şi, până să apuce Claire să mai clipească o dată, cuţitul era deja la beregata lui Oliver.

— Ei? îl luă Amelie la rost. Ce ai de spus, slujitor al meu?

El îşi desfăcu braţele, într-un gest de capitulare mută.

Amelie îl fixă de sus cu privirea, apoi întoarse capul spre Claire.

— Cheamă-mi maşina, zise. Este vremea să fiu văzută de ai mei, şi ştiu că nu trebuie să fiu subestimată.

Repezi cuţitul în podea, foarte aproape de capul lui Oliver, îndeajuns cât să-l atingă în treacăt cu tăişul şi să-i lase o dungă însângerată pe obraz; apoi, se ridică în picioare şi ieşi, parcă plutind, din încăpere, după ca coborî scara. Claire îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi formă numărul gărzilor personale ale Ameliei, anunţându-l pe cel care-i răspunse s-o aştepte jos cu limuzina.

Când termină, îl văzu pe Oliver întins pe canapea. Îşi tampona tăietura de pe faţă, arătând cu mult mai puţin necăjit decât s-ar fi aşteptat Claire să fie.

— O, Dumnezeule, tu ai pus asta la cale, exclamă ea. Aşa e?

Oliver ridică din umeri.

— Ea l-a iubit pe Sam. Acum, are nevoie de cineva care să-i umple golul din interior: fie un iubit, fie un duşman.

— Iar tu eşti duşmanul.

Oliver se scutură de praf.

— În toţi aceşti ani lungi, foarte lungi, totdeauna asta e ceea

ce a existat între noi. Mânie şi respect, zise, zâmbiţi uşor. Şi, câteodată, un licăr de altceva, nu că am fi fost dispuşi s-o recunoaştem unul faţă de celălalt. Nu, cu duşmănia e mai simplu. Ei îi place să-mi fie duşmancă. Şi eu, mai degrabă, mă bucur să-i fiu duşman.

Claire nu înţelegea, dar chiar nu înţelegea, însă nu i se păru probabil ca vreunuia dintre ei doi să-i pese de asta.

— Hei, exclamă ea deodată. Ai venit prin portal. Ţi s-a întâmplat ceva ciudat?

— Ciudat? se miră el, încruntându-se. Nu înţeleg.

— Adică... nu contează. Doar că mă cam îngrijorează portalurile. Vreau să recalibrez sistemul.

— Oricum intenţionam să plec pe jos. E la fel de important ca locuitorii din Morganville să mă vadă pedestru, pe cât e s-o admire pe Amelie, în caleaşca ei neagră de regină, zise el, ridicându-se şi îndreptându-şi bluza. Asta ne conferă... echilibru.

— Oliver?

El se opri în capul scării.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar duce vorba cineva afară despre oraş?

— Afară?

— Afară, în lume. Ştii tu.

— A, s-a mai întâmplat. Dar nimeni nu crede. Nimeni n-a crezut vreodată.

— Şi dacă... şi dacă ar avea dovezi?

— Unica dovadă posibilă ar fi prezenţa unui vampir, ceea ce nu se va întâmpla niciodată. în lipsă de aşa ceva, oricare dovadă ar putea fi contestată destul de lesne.

— Dar dacă ar fi... pe video?

— Claire... Tu te duci la cinematograf, nu-i aşa? Îţi imaginezi că, în era aceasta, a înşelătoriilor digitale, ar mai crede cineva într-o filmare cu vampiri? zise el, clătinând din cap. Acum, ceilalţi ar fi mai puţin ca oricând dispuşi să creadă. Însăşi popularitatea poveştilor voastre cu vampiri ne apără.

Îi aruncă o privire tăioasă.

— De ce mă întrebi?

— Doar mă gândeam, zise ea.

— Nu te mai gândi. Nu e sănătos.

Şi dispăru. Claire se aşeză pe canapea şi-şi frecă palmele de blugi.

Oliver avea dreptate: oamenii probabil că n-ar crede, în majoritatea lor, ei nu credeau nici în reality-show-urile cu fantome. Problema era că, în zilele noastre, realitatea nu trebuia neapărat să fie reală, ca să dea lovitura... iar Morganville nu putea să reziste unei cercetări reale.

Erau nevoiţi s-o oprească pe Kim, înainte de a se nărui totul.

Şi, ca supliment, chiar era cazul s-o ia la şuturi pe tema camerelor instalate fraudulos, fiindcă, pur şi simplu, era incorect.

† † †

Eve şi Shane ajunseră acasă primii, în timp ce Claire devora un sandvici cu unt de arahide. Nu le spuse nimic despre vizita Ameliei şi a lui Oliver, fiindcă şi-aşa arătau destul de mohorâţi. Era convinsă că nici nu le-ar fi păsat.

— Ce e? îi întrebă.

Shane îi şterpeli din mers o jumătate din sandviciul de pe farfurie.

— Hei! protestă ea.

— Mi s-a cam stârnit pofta de mâncare, cât am stat să-i păzesc spatele domnişoarei Atitudine Necorespunzătoare, răspunse el, cu gura plină de pâine şi gustosul ei adaos. Se duce în cele mai interesante locuri. Şi spun interesante la modul înfricoşătoare ca naiba.

— Să nu cumva să-i povesteşti lui Claire despre club, îi atrase atenţia Eve, scoţându-şi ochelarii de soare metalici.

Fără ei, se vedea că faţa-i era mânjită de rimei şi că avea ochii roşii: nu ca de vampiri, ci mai degrabă ca efect al unei supradoze de lacrimi.

— În plus, continuă ea, doar nu m-am hotărât să merg acolo la nimereală. E localul în care-i plăcea lui Kim să-şi piardă vremea.

— Ce gen de club? îl întrebă Claire în şoaptă pe Shane.

— De homosexuali, îi răspunse el, tot în şoaptă. Eve are dreptate: tu chiar nu ţi-ai dori să ştii.

— Kim n-a mai fost pe-acolo de vreo două zile, zise Eve. Dar am nimerit peste câţiva vampiri care i-au acordat recent interviuri, pentru proiectul ei istoric.

După expresia de pe chipul lui Shane, povestea nu se oprea

aici. Motiv pentru care Claire întrebă, cu îndoială în glas:

— Şi ei v-au spus aşa, pur şi simplu? Cum ai bate din palme?

— A trebuit să închei unele învoieli ca să obţin detaliile, îi răspunse Eve, evitându-i privirea în timp ce vorbea.

Îşi scoase haina ei neagră din piele, cea cu catarame peste tot, şi şterpeli un colţ din jumătatea rămasă a sandviciului lui Claire.

— Hmm, ce bun e... ai pus şi miere?

— A trebuit să ce? strigă Claire.

Să închei orice fel de înţelegere cu orice fel de vampir din Morganville era o nebunie. Iar să închei înţelegeri cu orice fel de vampiri care-şi pierdeau vremea printr-un bar pentru homosexuali era... curată sinucidere. Claire se răsuci spre Shane.

— Şi tu ai lăsat-o?

— Nu, serios, nici prin gând n-ar trebui să-ţi treacă să dai vina pe mine, când o apucă de-astea. Eu nu sunt deci bodyguardul. Doar dacă nu cumva vrei s-o leg fedeleş, să-i pun căluş...

— Probabil că ea s-ar fi descurcat şi-aşa, interveni Eve. Uite ce e, pot s-o scot la capăt cu înţelegerile. Amelie e permisul nostru de scăpare cu faţa curată din înţelegeri! Dar trebuie s-o găsesc pe Kim şi, pentru asta, avem nevoie de informaţii. Doar n-oi vrea să-ţi fluturi tu bagheta magico-tehnologică şi... ?

Claire fu nevoită să-i răspundă printr-o clătinare din cap.

— OK, atunci nu mă mai privi de parcă aş fi încălcat legile dresajului, sau mai ştiu eu ce, zise Eve, care, după cum îşi dădu seama Claire, se simţea într-adevăr stânjenită de toată situaţia.

Probabil fusese nevoită să se forţeze să discute cu vampirii aceia, şi ultimul lucru de care avea nevoie acum era o analiză post-factum a propriilor greşeli.

Claire îşi drese glasul.

— Ce-ai obţinut?

— Am găsit patru vampiri cu care Kim ori a stat de vorbă şi i-a filmat, ori i-a programat pentru interviuri în decurs de o săptămână, sau cam aşa ceva, ceea ce înseamnă că deocamdată n-avea în plan să plece din oraş. Şi cu un cuplu uman, care a, hm, a vizitat-o acasă pe Kim.

— Agaţamente, confirmă Shane. Ceea ce chiar e în stilul lui Kim. Deşi n-aş prea avea cuvinte de laudă pentru gusturile ei. Au cam luat-o la vale.

— Aşadar, staţi... asta ce ne spune, în plus faţă de ce ştiam deja? Şi, la urma urmei, ce le-ai promis vampirilor ălora?

— Diverse, răspunse Eve, fără să mai adauge vreun amănunt, în timp ce Shane îşi feri privirea. Nu are importanţă, în clipa de faţă. Chestia e că pe doi dintre vampirii cu care a făcut interviuri i-a filmat la Common Grounds, în timp ce pe ceilalţi doi i-a dus într-un soi de studio.

— Într-un studio, repetă Claire. Sună promiţător.

— Aşa m-am gândit şi eu. Şi nu erau în rahat până la genunchi, aşa că nu putea să fie apartamentul ei, corect?

— Şi ţi-au spus unde?

— Nu, răspunse Shane în locul lui Eve, aplecându-se peste umărul ei. Ar fi vrut mai mult pentru bijuteria asta de informaţie. Aşa că le-am zis să şi-o bage undeva.

Claire clipi mărunt. Vampiri. Bar pentru homosexuali.

— Şi ei n-au avut chiar nimic de zis?

— Sincer? Nu cine ştie ce. În principal, au ajuns la concluzia că am fi buni în chip de jucării pentru mestecat.

— Shane! exclamă Claire, adresându-i o privire imploratoare. Spune-mi că nu te-ai...

— Bătut? N-a fost nevoie, zise el.

Dar, înainte să-i poată explica, uşa de la intrare se deschise şi se închise la loc, iar Claire auzi ţăcănitul încuietorilor. Eve înţepeni şi-şi lăsă ochii în jos, înfigându-şi în palme unghiile vopsite cu ojă neagră când îşi strânse pumnii.

Michael arăta... de parcă şi-ar fi petrecut o seară dură într-un bar rău famat, presupuse Claire. Răvăşit, cu hainele sfâşiate pe la cusături. Şi ceva întunecat pe cămaşă care putea să fi fost sânge.

— Eşti bine? se interesă Claire, sărind în picioare şi privindu-l atentă.

Nu avea vânătăi, sau altceva, însă arăta istovit. În ochi avea o mică roşeaţă, şi mâinile îi tremurau.

— N-am nimic, răspunse el. Doar că am nevoie... să beau ceva. Vin imediat.

Şi dispăru în bucătărie. Tăcerea aşternută peste încăpere era tăioasă şi stânjenitoare, şi Claire o privi pe Eve care-şi încrucişase braţele pe piept.

— Nu i-am cerut eu să vină să ne salveze, zise, lăsându-şi ochii în jos. N-aş fi vrut să vină deloc.

Michael se întoarse, aducând cu el o sticlă neagră, din cele pentru sportivi. Ştiau toţi ce avea în ea, însă nimeni nu pomeni despre asta, cât timp el sorbi printr-un pai.

— Am avut eu motivele mele să vin acolo, zise Michael. Fără s-o privească pe Eve. Şi nici Eve nu-l privi.

— Mersi c-ai scos-o atunci de-acolo, Shane.

Shane făcu un semn de încuviinţare.

— N-ai pentru ce. Ia zi, ce s-a întâmplat?

Era o întrebare la care, în mod evident, Michael nu avea gând să răspundă, fiindcă doar ridică din umeri.

— Ne-am bătut, zise, şi Claire se gândi că fusese o bătaie a naibii de straşnică, după halul în care-i arătau hainele şi după foamea lui de sânge. Dar a meritat, continuă Michael. Unul dintre ei mi-a zis unde l-a dus Kim pentru interviu, şi n-a fost vreunul dintre locurile pe care le vizitarăţi deja.

Eve îşi înălţă încetişor capul şi miji ochii spre el.

— Ne-ai urmărit. Ai crezut că n-o să ne descurcăm.

— Ştiam unde vă duceţi. Şi am avut dreptate, este?

— Nu, tu nu ai avut dreptate! Michael...

El îşi lăsă jos sticla, făcu câţiva paşi înainte şi-i prinse mâinile într-ale lui. Eve încercă să se elibereze, însă el o ţinu, forţând-o să-l privească în ochi. Părea, cumva, o scenă cu adevărat personală.

— Sunt vampir, îi zise. Şi niciodată n-o să mai fiu altceva. Tu trebuie să te hotărăşti dacă mă accepţi aşa, Eve. Asta sunt.

— Şi dacă nu vreau? replică ea.

Vocea îi sună de-a dreptul firavă şi rănită.

— Dacă tot ce vreau e ca tu să fii Michael, nu... nu Michael Vampirul din Clan, sau altceva?

— N-am cum, zise el. Pentru că nu mai sunt Michael şi-atât. Şi n-am mai fost încă de dinainte să te muţi în casa asta. Doar că n-ai ştiut.

Îi lăsă libere mâinile, destupă sticla şi bău sângele cu înghiţituri prelungi, însetate, având grijă ca ea să-l vadă. Ochii îi căpătară o nuanţă rubinie, şi-şi linse picături rămase pe buze. Apoi, lăsă jos sticla, urmărindu-i reacţiile.

Eve îşi încrucişă braţele şi-i întoarse spatele, iar Michael închise ochii, îndurerat. Când îi redeschise, erau ochi umani, şi trişti.

Claire se întrebă dacă nu cumva fusese martora unei

despărţiri. Spera că nu.

Shane îşi drese glasul.

— Aşa. Ai găsit un loc în care se ducea Kim, este? Hai să vorbim despre asta. Te rog.

Michael se îndreptă spre fotoliul în care-i zăcea chitara. O ridică şi şi-o cumpăni în braţe, stând în continuare cu ochii pe Eve. După câteva secunde, începu să cânte încetişor o succesiune de acorduri. Era un sunet sfâşietor, blând şi plin de emoţie, şi Claire văzu cum umerii lui Eve se încordează şi tremură de efortul de a-şi stăpâni plânsul.

— Kim a lucrat la KVVV, zise Michael. A făcut acolo practica, înainte să se închidă postul[17]. Vampirul spunea că l-a intervievat într-o cabină de-acolo, din vechile studiouri de la marginea oraşului, de lângă turnul de transmisiuni.

Claire nu-şi putu stăpâni un mic fior de entuziasm.

— Asta e! Asta ar trebui să fie, nu? Zici că postul a fost închis?

— Mda, l-a închis Amelie, acum câţiva ani, după... ce s-a produs un incident, îi explică Michael. Consiliul municipal a hotărât că nu mai avem nevoie de încă un post de radio. A rămas încuiat de atunci.

— Trebuie să mergem să vedem! strigă Claire, sărind în picioare, însă Shane o prinse de umeri şi o conduse înapoi la locul ei.

— Potoleşte-te. Nu, noaptea nu mergem nicăieri. Ultimul lucru care ne-ar trebui ar fi să ne vârâm nasul printr-o clădire părăsită, în toiul nopţii, într-un oraş plin de vampiri.

— Dar dacă ea se hotărăşte să închidă prăvălia? Să-şi ia calabalâcul şi s-o şteargă? zise Eve. Ar putea să fie omorâtă. Trebuie s-o prevenim.

— S-o prevenim? strigă Claire, simţind că i se taie respiraţia, şi că e la un pas să izbucnească într-un râs nestăpânit. Eve, chiar nu pricepi? Ne-a umplut casa de scule. Ne-a urmărit. A urmărit totul, fiecare amănunt intim...

— Nu, se încăpăţână Eve. Nu, ea n-ar face una ca asta.

---

17 Aici probabil că autoarea s-a inspirat din povestea postului independent de televiziune KVVV-TV canalul 16, care a emis în zona din preajma oraşului Houston, tot din statul Texas, începând din februarie 1968. Totuşi, postul a fost închis pe 31 august 1969, cu mult înainte de perioada în care se desfăşoară acţiunea. Clădirile mai există ţi în prezent, deşi au fost jefuite şi grav deteriorate

Greşeşti.

— Am găsit camere video în dormitoare!

Eve deschise gura, şi o închise la loc, şi Claire se gândi că n-o mai văzuse niciodată într-atât de distrusă. Se trânti pe canapea şi-şi acoperi cu amândouă mâinile faţa palidă de-atâta pudră de orez.

Shane se holba la Claire, cu o faţă încremenită.

— În care dormitoare?

— În al tău, îi răspunse ea, încetişor. Şi-n al lui Michael.

Pentru o clipă, Shane nu se clinti, dar după aceea întinse mâna, luă cel mai apropiat obiect — o carcasă DVD — şi-l azvârli prin încăpere cu atâta forţă, încât lăsă urmă în perete.

— A naibii javră, bombăni el. Scârba...

Michael avea acum chipul complet încremenit, şi nu mai cânta. Ţinea chitara în mâini ca şi cum ar fi uitat deja de ea.

— Ne-a înregistrat, zise. Micul ei reality-show propriu de tip Big Brother, dar cu vampiri.

Eve nu zise nimic. Claire nici măcar nu-şi putea închipui ce gândea prietena ei, însă era clar că arăta de-a drept devastată.

— Trebuie să mergem, zise până la urmă Eve. Trebuie să aflăm unde-şi ţine înregistrările, şi să le ştergem. Până la ultima fărâmiţă. Aşa ceva nu se poate. N-are voie să facă asta.

— Eu sper doar că n-a făcut-o deja, zise Claire. Pune toate astea la cale de aproape o lună. Până acum, probabil că a cam terminat. Şi, dacă am avut dreptate în privinţa existenţei unui posibil sponsor al ei, din afara oraşului...

— Atunci, chiar trebuie să mergem. Acum. În seara asta.

— Nu, se împotrivi Michael. Nu pe timp de noapte.

— Dar ea o s a fugă cu tot materialul!

— E un risc pe care va trebui să ni-l asumăm, argumentă Michael. Shane are dreptate. Gata cu asalturile nocturne. Vor trebui să mai aştepte până dimineaţa.

Începu din nou să cânte. Îşi ţinea capul în jos, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra muzicii, însă Claire nu prea credea că ar fi aşa. Era ceva un pic dubios în felul în care o opusese, în felul în care le evita privirile.

— Ce-ar fi să mai facem vreo câteva sandviciuri? propuse el.

Eve îşi ridică ochii şi-l privi fix, cu rimelul de pe faţă prefăcut în machiaj clovnesc din cauza lacrimilor.

— Incredibil, zise. Doar ştii ce e pe filmările alea. Ştii, Michael.

Şi o laşi să plece cu ele, şi să le vândă?

— Trebuie să procedăm cu inteligenţă. Dacă ne repezim fără să avem un plan...

— Ducă-se naibii planurile tale! urlă Eve, sărind de pe canapea, după care urcă treptele în salturi, cu lanţurile zornăindu-i. Şi du-te naibii şi tu!

Michael îşi întoarse privirea spre Claire, apoi spre Shane.

— Are dreptate, îi zise Shane. Frate, îmi pare rău, asta e.

† † †

Michael îi minţise, şi Claire avea să-l prindă în fapt.

Tocmai era în drum spre baie, cu tricoul fără mâneci și pantalonii de pijama pe un braţ, gândindu-se la cum se va cuibări în căldura braţelor lui Shane, când îl auzi pe Michael vorbind în camera lui. Uşa era foarte puţin întredeschisă. Shane şi Eve erau încă jos, făcând curat prin bucătărie.

Michael vorbea la telefonul mobil.

— Nu, tocmai zicea. Nu, sunt sigur. Doar am nevoie să mai verific astă-seară. Să mă asigur că nu foloseşte nimeni clădirea fără...

Claire împinse uşa, şi Michael se răsuci cu faţa spre ea. Prins cu mâţa-n sac. încremeni pentru o clipă, după ca zise:

— Te sun eu mai târziu.

Şi închise.

— Lasă-mă să ghicesc, zise ea. Era Oliver. îi spui totul nu?

— Claire...

— Doar te-am întrebat. Te-am întrebat dacă eşti de partea noastră, şi ne-ai răspuns că da. Ne-ai promis.

— Claire, te rog...

— Nu, ripostă ea, făcând câţiva paşi înapoi când el întinse o mână. Eve a avut dreptate. Tu nu mai eşti Michael. Eşti Vampirul Michael. Şi, într-adevăr, e între ei şi noi, iar tu eşti de partea lor.

— Claire!

— Ce e?

— Nu era Oliver.

— Şi-atunci, cine era?

— Detectivul Hess. Vorbiserăm să ne întâlnim la secţie şi să verificăm amândoi, în noaptea asta. Eve a avut dreptate. Chiar

nu mai putem să aşteptăm, nici măcar până dimineaţă, adăugă Michael, a cărui expresie căpătă o nuanţă periculoasă. Kim a sărit calul. A pătruns aici numai cu înşelătorii, şi ne-a dat totul peste cap. Sunt în stare să iert foarte multe lucruri, Claire, dar pentru asta nu pot s-o iert.

— Aşa că te-ai gândit să ne laşi de căruţă.

În ochii lui Michael apăru un licăr dogoritor.

— Pentru că ţin la voi. Da. Ai idee cât de aproape a fost de moarte Eve, astă-seară? Sau Shane? Gata! Nu vă mai las să riscaţi, nu pentru asta. Nu pentru ea.

— Hei! Doar nu eşti tăticul nostru! Nu se poate să hotărăşti doar tu că avem nevoie de protecţie... doar am intrat împreună în asta!

— Nu, răspunse el. Nu e aşa. Unii dintre noi sunt mai uşor de vătămat decât alţii, şi eu ţin la voi. Nu am de gând să vă pierd. Nu aşa.

Îşi scoase cămaşa sfâşiată şi îmbrăcă o alta, îşi luă cheile maşinii de pe masă şi, cu toată blândeţea posibilă, o apucă pe Claire şi-o mută într-o parte, când ea încercă să-i blocheze trecerea.

— Nu, zise. Claire, eu am vorbit serios. Să nu le spui unde-am plecat. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

Ea nu zise nimic.

Nu voia să-l mintă.

Michael o privi fix, timp de câteva lungi secunde, îndeajuns de lungi încât ea să fie aproape sigură că el îi citise în minte, după care îşi îndesă cheile în buzunar şi porni să coboare scara.

Claire se aşeză pe patul lui, cu privirea ţintuită undeva sus, în locul în care descoperise camera de filmat.

Claire nici nu ştiu de fapt ce avea să facă, până când nu auzi afară pornind motorul noului automobil primit de Michael, în locul celui distrus; atunci, se ridică, se duse în bucătărie şi întrerupse animata conversaţie dintre Shane şi Eve, în dreptul chiuvetei, anunţându-i:

— Michael a plecat după Kim, aşa că trebuie să plecăm şi noi, chiar acum.

Se opriră amândoi din discuţie şi-o priviră peste umăr. Eve era cufundată până la coate în apă cu detergent. Shane ţinea în mâini o farfurie şi un şervet pentru vase.

— Chiar acum, repetă Claire. Vă rog.

Eve smulse dopul din chiuvetă, înşfacă prosopul din mâinile lui Shane şi-şi şterse mâinile şi braţele. Împături prosopul în formă de triunghi şi-l aşează pe blatul de lucru.

— Conduc eu, anunţă, şi dădu fuga să-şi ia cheile.

Shane rămase pe loc, ţinând încă farfuria într-o mână şi privind-o pe Claire. Deschise gura să spună ceva.

— Nici nu îndrăzni să-mi spui să nu merg, i-o luă ea înainte. Nici măcar nu îndrăzni, Shane. Şi eu sunt pe filmările alea. Şi ştii că sunt.

Shane lăsă jos farfuria.

— Michael s-a dus singur?

— Domnul Vampir Super-erou n-are nevoie de întăriri, răspunse ea, cu toate că, în fine, nu era tocmai corect. Se întâlneşte acolo cu detectivul Hess, adăugă apoi. Dar, oricum.

Uşa bucătăriei se deschise larg, şi Eve se repezi înapoi înăuntru, o imagine însufleţită în alb şi negru, ca un mim pornit într-o misiune secretă. Îşi azvârli agitată cheile, într-un zăngănit metalic, şi zise:

— Arme.

Nimeni n-o contrazise pe temeiul că porneau s-o înfrunte numai pe Kim. Shane înşfacă o geantă neagră din plastic de sub masă: în alte oraşe, oamenii poate că aveau acolo rezerve de alimente şi de apă, pentru situaţii de urgenţă; în schimb, în Morganville, trusa lor pentru urgenţe consta în ţepuşe şi cuţite placate cu argint.

— Gata, zise, aruncându-şi geanta pe un umăr. Claire...

— Nici nu te gândi!

El zâmbi larg şi-i azvârli o a doua geantă.

— Nitrat de argint şi apă, într-un Super Soaker[18], informă el. Invenţie proprie. Ar trebui să bată la şase metri, cam ca un spray împotriva viespilor.

Aha.

— Îmi dai cele mai frumoase cadouri, zise ea.

— Bijuterii ştie toată lumea să cumpere. Fandosiţi!

Eve îşi dădu ochii peste cap.

— Hai să mergem, măscăriciule.

Dar, când ea îşi azvârli iar cheile în sus, Shane i le prinse din

---

18 Celebră marcă de pistoale de jucărie, cu apă, devenită populară mai ales datorită lui Michael Jackson, care a inclus-o printre jucăriile sale preferate

zbor.

— Oi fi eu măscărici, dar tu arăţi ca un mim, ţi-a mai spus cineva?

Şi se năpusti spre uşă. Eve îl urmă. Claire îşi săltă pe umăr geanta din plastic şi se pregăti să încuie uşa casei; atunci, se simţi străbătută de un val de emoţii. Casa lor, casa lui Michael, era îngrijorată. Era aproape vie, în majoritatea timpului. Ca şi acum.

— Nu-i nimic, îi zise ea, mângâind uşa. El o să fie bine. Toţi o să fim bine.

Luminile se mai estompară puţin după ce ea încuie uşa.

† † †

Maşina lui Eve nu voia să pornească.

— Hm... asta nu e de bine, zise Eve, când Shane încercă încă o dată să pornească motorul la manivelă.

Se auzi un declic, apoi tăcere.

— Am impresia că-ţi baţi joc de mine. Acum nu e momentul, morman tâmpit şi netrebnic de ruginituri!

Plesni bordul cu palma, dar fără să obţină un cât de mic efect.

— Haide, mişcă-te! o îndemnă ea din nou.

Afară era întuneric beznă: iluminatul stradal nu funcţiona, iar luna şi stelele erau învăluite de nori groşi, care se deplasau cu iuţeală. La lumina bordului, Claire văzu îngrijorarea atât pe chipul lui Shane, cât şi pe-al lui Eve. Shane scoase de sub bord un levier vechi, şi capota automobilului sări în sus, cu un ţăcănit gros, metalic.

— Rămâneţi înăuntru, îi ceru el. Eu mă duc să arunc o privire.

— Doar pentru că ai anumite organe masculine, înseamnă că devii automat un mecanic mai bun decât mine? Nu prea cred, zise Eve, şi se repezi afară de la locul ei, cel din dreapta şoferului.

Shane îşi lovi nervos capul de rezemătoarea scaunului.

— Nu, pe bune, zise. De ce trebuie să fie totdeauna atât de dificil cu ea?

— E îngrijorată, îi luă apărarea Claire.

— Toţi suntem îngrijoraţi. Tu rămâi în maşină.

— Eu nu mă pricep absolut deloc la maşini. Aşa c-o rămân.

— În sfârşit, o fată cu un pic de minte, zise el.

Se aplecă peste spătarul scaunului s-o sărute, apoi coborî şi i se alătură lui Eve, care se străduia să salte în sus uriaşa şi greoaia capotă a automobilului. De aici încolo Claire avu o perspectivă limitată asupra a ceea ce se petrecea: vedea numai capota, noaptea întunecoasă de afară, ceva lumini strălucind prin casele învecinate...

O maşină îşi făcu apariţia de după colţ, şi farurile împrăştiară culoare peste întuneric, luminând Casa Glass în toată decadenta ei splendoare victoriană, apoi gardul din uluci, decolorat de soare, mănunchiurile primăvăratice de buruieni răsărite de-a lungul bordurii...

Şi atunci, răsări din întuneric un grup de vampiri, îndreptându-se spre Shane şi Eve. Unul dintre ei era Morley, dezgustătorul tip fără adăpost din cimitir. Presupuse că restul celor din grup erau prietenii lui: nu arătau la fel de şlefuiţi şi de bine îngrijiţi ca majoritatea celorlalţi vampiri. Aceştia erau flămânzi, răi şi murdari.

Claire se întinse pe deasupra înaltului spătar al scaunului din faţa ei şi izbi cu pumnul în claxon. Acesta se auzi la fel de puternic ca o sirenă pentru ceaţă, urmat fiind de un pocnet ascuţit, când, fie Eve, fie Shane, îndreptându-şi spinarea, se izbi cu capul de capota ridicată.

— Hei! le strigă ea. Probleme!

Shane, ţinându-se cu o mână de creştet, deschise portiera din spate şi-o trase afară.

— La uşă, îi zise. Intră înapoi în casă. Maşina asta nu vrea.

Claire nu-l contrazise. Îşi scoase în fugă din buzunarul blugilor cheia de la intrare, deschise cu piciorul poarta grădinii şi frână brusc în faţa uşii. Lumina de pe verandă se aprinse, pâlpâind.

— Mersi, îi zise ea casei, absentă, în timp ce-şi repezea cheia în broască, deschizând apoi uşa.

Shane era la poalele scării, însă se oprise, şi privea înapoi.

Eve fusese prinsă între maşină şi casă, iar acum era înconjurată de vampiri. Claire icni, constatând că nici Shane, nici Eve nu avuseseră timp să înhaţe sacul cu arme din maşină.

Ea, în schimb, şi le avea încă pe-ale ei.

Morley se avântă înainte, trântind-o pe Eve de bara de protecţie a maşinii, făcând ca ţipătul ei de panică să sfâşie noaptea. Shane se repezi spre ea, scoţându-şi o ţepuşă din haină, care însă nu avea să-i fie de prea mare folos. Atacatorii

erau în număr de şase, şi toţi beneficiau de puterea caracteristică vampirilor.

Avea să fie omorât.

Claire desfăcu fermoarul genţii şi scoase de acolo pistolul mare din plastic. Avea o complet absurdă culoare de neon, şi era greu, fiind încărcat cu apă.

Doamne, dă să funcţioneze. Dă să funcţioneze.

Porni în fugă înainte şi apăsă pe trăgaci. Din ţeava pistolului ţâşni un jet surprinzător de gros, care nimeri trotuarul şi împroşcă în jur; îl potrivi la repezeală pe deasupra gardului şi trase un nou jet, în formă de arc, peste spinarea lui Shane, către vampirii care se întorseseră să-l întâmpine, către Morley şi Eve. Când întâlnea pielea de vampir expusă, soluţia de pulbere de argint cu apă o aprindea ca pe un pom de Crăciun. Femeia osoasă cu părul lung şi negru, care tocmai se îndrepta spre Shane, se opri, scoţând un scâncet, se plesni peste faţa cuprinsă de flăcări, apoi rămase să se holbeze, cu gura căscată, la arsurile de pe mâini, care se întindeau pe măsură ce soluţia începea să-i roadă din carne.

Claire pregăti din nou pistolul de jucărie, făcându-l să acumuleze presiune, şi şi-l potrivi la umăr atunci când se opri de-a binelea.

— Înapoi! urlă ea. Toată lumea să stea pe loc. Tu, dă-i drumul!

Acest din urmă ordin îi fusese adresat lui Morley, care o prinsese pe Eve de umăr şi o ţinea în faţa lui. Vampirul era îmbrăcat cu un impermeabil vechi şi murdar, care îl apărase de jetul nimicitor. Claire zări o arsură întinzându-i-se pe obraz, însă nimic din ce l-ar putea vătăma cu adevărat.

Shane se retrase până lângă Claire, respirând anevoie. Ea ţinti cu Super Soaker-ul drept spre Morley şi Eve.

— Dă-i drumul, repetă. Noi nu v-am făcut nimic vouă

— Nu e nimic personal, replică Morley. Doar că murim de foame, iubire. Şi tu eşti tare suculentă!

— Pfuiii, exclamă slab Eve. Ţi-a mai spus cineva că miroşi a mormânt?

El ii aruncă o privire şi-i zâmbi.

— Tu eşti prima, o asigură. Ceea ce are un strop de farmec. Eu sunt Morley. Şi tu...? A, da. Prietena Ameliei. Mi-aduc aminte de tine, de la cimitir. De la mormântul lui Sam Glass.

— Mă bucur să te cunosc. Dar nu mă mănânci, ’ţeles?

El izbucni în râs şi-i îndepărtă părul căzut peste chipul palid.

— Eşti drăguţă. Poate c-ar fi o idee să te transform, şi să te păstrez ca pe favorita mea.

— Hei! strigă tăios Claire, făcând un pas înainte. N-ai auzit ce-am zis? Dă-i drumul! E sub protecţia Ameliei!

— Eu nu văd nicio brăţară, protestă Morley, apucând mâna lui Eve şi ridicând-o în lumina aceea slabă, răsucind-o într-o parte şi-n cealaltă. Nu, categoric nu e nimic pe-aici, trase el concluzia.

Îi sărută dosul mâinii, apoi îşi scoase colţii şi se pregăti să-i înfigă în venele ei palide de la încheietură.

Eve se răsuci şi-i expedie un pumn în gură.

Morley se împletici şi căzu peste maşină, iar Claire apăsă pe trăgaci, acoperindu-l cu pulbere argintie. De data aceasta, îl făcu să urle, să bată aerul cu braţele şi să se îndepărteze de Eve, spre întuneric. Claire pulverizã ce-i mai rămăsese peste restul echipei lui, care pornise să-l urmeze provocând urlete de durere şi de furie.

Shane se năpusti înainte, sări peste poartă şi o ajută pe Eve să se ridice din locul în care o trântise Morley.

— A ieşit bine, zise el, însă vocea îi tremura. N-ai urme de colţi, nu?

— Norocul meu, răspunse Eve, izbucnind într-un râs nestăpânit. Ia geanta cu armele. Nu pot să cred că ai fost în stare s-o laşi în maşină: ce înseamnă asta? În ce oraş ai mai crescut şi tu?

— Încercam să te ajut la repararea maşinii!

— Durule! exclamă ea, îmbrăţişându-l strâns şi apoi trăgându-i o palmă puternică după ceafă.

Apoi, inspiră aer adânc în piept, în timp ce Shane i îndepărta, ducându-se să recupereze geanta neagră dl plastic lăsată în maşină.

— Şi tu...

Claire îşi lăsă în jos ţeava Super Soaker-ului.

— Ce-i? Eu ce-am mai făcut?

— Mi-ai salvat viaţa? Ai redefinit cuvântul „minunat” ca pentru vremurile noastre?

— A... OK, zise Claire, simţind cum un zâmbet îmboboceşte în adâncul fiinţei sale şi, pentru moment totul i se păru că e bine. Chiar bine.

— Domnişoarelor, zise Shane, trântind portiera automobilului.

Haideţi să ne bem şampania înăuntru, bine? Şi să discutăm despre cine a smuls firele de la motor. Şi despre cum intenţionăm noi să pornim pe urmele lui Michael, fără să avem o maşină la dispoziţie?

Avea dreptate. Claire le acoperi retragerea cu Super Soaker-ul, simţindu-se ca un Rambo cu o armă de culoarea neonului; după ce trânti uşa după ei şi-o încuie, Eve se lipi cu spinarea de lemnul acesteia şi scoase un suspin adânc de uşurare. În clipa în care Claire îşi lăsă jos pistolul cu apă, Shane o şi cuprinse în braţe şi-o sărută, cu deosebită tandreţe şi drăgălăşenie şi un strop de disperare, înfierbântată.

— Hei, îl atenţionă Eve. Ţi-aminteşti de Michael? Cum facem cu transportul, luăm taxiul?

Nu exista decât un taxi mare şi lat în întregul Morganville, şi nu circula pe timpul nopţii, aşa că asta nu prea constituia o opţiune posibilă. Nici nu se mai obosiră s-o discute.

— Păi, zise Claire, extrem de şovăielnică, ar mai fi o cale. Dar n-o să vă placă.

— Dac-o să-mi placă mai puţin decât să fiu molestată de un vampir într-un impermeabil sclipitor, care mai şi mirosea a morminte? Pune-mă la încercare.

— Aş putea să deschid un portal, le zise Claire. Dar eu n-am fost niciodată la postul de radio, aşa că nu pot risca să mă duc orbeşte. Trebuie să ajung în alt loc, din apropiere, unul pe care să-l cunosc. Ce e prin preajmă?

— Ia stai o clipă, zise Shane, lăsând să cadă pe podea cu o bufnitură, geanta cu arme. Cum rămâne cu Ada? Ziceai că a ieşit în lume să verse sânge, aşa e?

— Am zis eu că n-o să-ţi placă ideea.

— Aşa că, doar ca o recapitulare: Ada vrea să te asasineze, iar tu vrei să treci printr-un portal controlat de ea!

— Păi...

— Nu, Claire. Altă idee.

— Dar...

— Nu se poate.

Claire oftă.

— Dar dacă-l conving pe Myrnin să ne deschidă portalul? Se pricepe mai bine la asta. Şi nu cred că ea va îndrăzni să-l înfrunte făţiş.

— Şi să-i spui lui Myrnin ce se petrece? Proastă idee. Individul

e în permanenţă pe jumătate nebun.

— Şi-atunci, care ar fi ideea ta strălucită, îl luă la rost Claire.

Shane îşi desfăcu larg braţele, a neputinţă.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise ea.

Îşi scoase telefonul mobil şi-i examină ecranul. Bateria era pe terminate: nu avusese ocazia să-l mai încarce de ultima vreme, cu toate că asta făcea parte din noţiunile fundamentale ale materiei Supravieţuirea în Morganville. Aşa că ridică receptorul demodatului telefon fix de pe masa din hol şi formă numărul laboratorului lui Myrnin

Telefonul sună, şi iar sună, şi iar sună, şi într-un târziu, Myrnin răspunse.

— Ce e? se răsti el. Tocmai eram în toiul mesei.

Lui Claire îi fu frică să-l întrebe în ce anume consta masa, în cazul lui.

— Am nevoie de ajutor, îi zise, în schimb.

— Claire, tu eşti asistenta mea. Nu invers. Poate ar fi mai util dacă aş pregăti o organigramă, pe care s-o porţi la tine tot timpul. Poate chiar să ţi-o tatuezi pe braţ.

Myrnin avea toane. Claire îşi muşcă buza.

— Te rog, insistă ea. E doar un mic serviciu.

— A, bine. Ce anume?

Ştii vechiul post de radio din afara oraşului? KV...

I se făcu deodată un gol în minte, şi-şi întoarse privirea spre Eve, care-i mimă răspunsul.

— KVVV. Ai putea să-mi deschizi un portal?

— Hmmm, mormăi el.

Claire auzi pe fundal zgomotul lichidului turnat, apoi pe Myrnin, înghiţindu-l, şi tot pe el, plescăind din buze.

— Ei bine, presupun că aş putea să vă duc cât mai aproape, dacă nu chiar în interiorul clădirii. V-ar fi de folos?

— Sigur. Orice.

— Şi de ce nu poţi s-o faci tu personal?

— Păi, Ada...?

Myrnin rămase tăcut timp de câteva lungi secunde.

— Acum e mai bine, zise apoi. Nu ştiu ce-o fi apucat-o pe fata asta. Dar am fost nevoit să port o discuţie cu ea, şi, zău, e mult mai bine acum, Mult mai bine.

— Mă bucur, zise Claire.

Şi chiar s-ar fi bucurat, dac-ar fi crezut în adevărul spuselor lui

Myrnin, însă nu prea avea încredere în judecata lui, când venea vorba despre Ada.

— Hm, zise apoi, în legătură cu portalul...

— Da, foarte bine, acum se face. Voi fi acolo într-o clipă.

— Nu, Myrnin...

Însă el închise înainte să-i poată explica faptul că, în realitate, nu avea nevoie să vină personal. Nu că s-ar fi aşteptat ca Myrnin să-i dea ascultare, oricum. Oftând, Claire puse la loc receptorul în furcă.

— Soseşte şeful cel nebun, tălmăci Shane, ghidându-se doar după expresia de pe faţa ei. Încântător, comentă el. Ar trebui să iasă distracţie.

După vreo cinci secunde, Claire simţi cum un val senzitiv străbate casa, unul atât de puternic, încât se miră că nici Shane, nici Eve, nu dădură impresia să-l fi resimţit; apoi, o deschizătură întunecoasă se contură în peretele opus al livingului, şi Myrnin trecu pragul portalului.

— Ce mult îmi doresc să am garderoba lui, suspină Eve. O fi superficialitate, sau doar ciudăţenie?

— Nu te mulţumi cu puţin. E din amândouă, răspunse Shane, aplecându-şi capul ca să examineze cele mai recente eforturi de adaptare la societate depuse de Myrnin.

Era... interesant. Claire nu reuşea să-şi dea seama dacă era vorba despre vreun amestec intenţionat, păgân, între vestimentaţia unui lord victorian şi a unui hippy, sau doar asta găsise el pe fundul şifonierului.

În picioare avea papucii lui, cu iepuraşi.

Iar aceştia aveau colţi.

Se holbară cu toţii la el, în tăcere, cam cât dura o bătaie de inimă, după care Shane zise:

— Asta e o chestie impresionant de diabolică. Nebunească, dar diabolică.

Myrnin se încruntă la el, apoi la propriile încălţări. Părea sincer surprins.

— A! Astea. Am crezut... în fine, că sunt adecvate, bănuiesc.

— N-aş fi vrut să fie inadecvate, zise Claire. Dar chiar nu era nevoie să vii. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Sincer să fiu, n-aş fi venit. Am încercat să-ţi deschid portalul spre postul de radio, dar n-am putut, explică Myrnin, ai cărui ochi se făcuseră mari şi străluceau de o evidentă

fascinaţie. Claie, tu ştii ce înseamnă asta? o întrebă, şi începu să patruleze prin cameră, papuceii lui cu iepuraşi fâlfâindu-şi urechile într-un mod extrem de distractiv, înseamnă că a ferecat cineva zona. Şi n-am fost eu acela.

— Cine ar mai fi putut?

— Nimeni.

— Dar...

— Exact! exclamă el, plesnindu-şi vesel mâinile una de cealaltă. Un mister! Îţi mulţumesc pentru că m-ai chemat şi mi-ai solicitat un serviciu; e ceva extrem de palpitant, să ştii. Haos, măcel, cineva care mi-a luat-o înainte... of, cât mi-au lipsit în aceste ultime câteva luni... vouă, nu?

— Nu, răspunseră toţi, exact în acelaşi timp.

Claire îl luă de mână pe Shane şi întrebă:

— Myrnin, cine altcineva ar mai fi capabil să ferece zone ale oraşului şi să îngheţe portalurile?

— Amelie, răspunse Myrnin, dar n-a fost ea. Lucrările ei poartă o anumită semnătură şi, apropo, ea a fost aici de curând, ştiaţi? Emană durere prin toţi porii, în prezent. E foarte tulburător.

— Tipule, concentrează-te, interveni Eve. Cine altcineva?

Îi aruncă lui Claire o privire cu semnificaţia nici-măcar-nu-ştiu-de-ce-mai-întreb, însă Myrnin izbuti să-şi recapete luciditatea şi începu să clatine afirmativ din cap, în timp ce se gândea.

— Au mai existat alţi şase, în total, în întreaga istorie a Morganville-ului, zise el. Dar toţi sunt morţi. Toţi, în afara ta, Claire.

Toate privirile se întoarseră spre ea. Clipi nedumerită.

— Ei bine, n-am fost eu!

— A! Păcat. Atunci, n-am nici cea mai mică idee.

Claire îşi drese glasul.

— Dar Ada?

Ada nu e baubaul din spatele tuturor umbrelor, draga mea, zise Myrnin, şi se trânti pe fotoliul lui Michael, punând stăpânire pe chitara acustică şi lansându-se într-o surprinzător de profesională înşiruire de acorduri. Ada face numai ceea ce i se spune. Spre deosebire de tine, aş putea să adaug, ceea ce nu constituie o însuşire atractivă pentru un asistent de laborator.

— Dar ar putea s-o facă?

Myrnin opri coardele din vibraţie cu o mână, şi-şi ridică brusc

privirea. Părul negru îi zbură în lături, lăsând să se vadă chipul palid şi, pentru o clipă, el păru întru totul serios.

— Ada poate să facă orice, zise. Cred că ea nici măcar nu înţelege asta. Dar mi se pare extrem de improbabil...

— Tu eşti un vampir care poartă papuci cu iepuraşi cu colţi. Ce e extrem de improbabil se cam asortează, zise Eve. Cât de aproape poţi să ne duci? Faţă de postul de radio?

— Dar de ce vreţi să mergeţi acolo? Nu e un loc prea sigur prin care să bântuie donatorii de sânge neînregistraţi, după lăsarea întunericului. Până şi Claire ar fi supusă la riscuri, cu toate că ea poartă cea mai puternică Protecţie existentă. Nu vă sfătuiesc.

Lăsă deoparte chitara şi-şi împleti degetele de la ambele mâini.

— Dar nu sunteţi voi într-atât de nesăbuiţi ca s-o faceţi doar pentru fiorii aventurii, cred eu, aşa că sigur aveţi un motiv. Ia spuneţi.

Claire schimbă la repezeală o privire cu prietenii ei, după care zise:

— Michael s-a dus într-acolo singur. Trebuie să-l ajutăm.

— Michael e vampir. Şi vampirii circulă pe timpul nopţii, comentă Myrnin, ridicând din umeri şi scuturându-şi o mică scamă de pe haina lui din catifea neagră, una destul de elegantă, dar numai dacă o îmbrăcai ca să te duci la un bal mascat. De ce v-aţi mai preocupa, dacă n-aţi considera că ar putea să aibă necazuri? îşi continuă el raţionamentul. Nu mai minţi prin omisiune, Claire. Spune-mi totul. Imediat.

Eve scutură din cap, ca un mic spasm, probabil, involuntar. Până şi Shane avea o figură parcă spunând că o considera o idee cum nu se poate mai proastă.

— Putem să avem încredere în el, le zise Claire. Trebuie să avem încredere în el.

— O, dar sună interesant, zise Myrnin, şi se aplecă în faţă, pe fotoliul lui Michael. Te rog, continuă.

Şi Claire continuă. Îi aduse până şi una dintre camerele acelea video fără fir, i-o arătă şi-i explică modul ei de funcţionare, ceea ce reprezentă o totală încântare pentru latura lui obsesiv de ştiinţifică.

— Dar e ceva uluitor, aprecie el, răsucind micul aparat între degetele lui agile. Fata asta, văd că e o micuţă destul de

întreprinzătoare. Câte de-astea sunt, ziceai?

— Noi credem că pe puţin şaptezeci.

Myrnin renunţă la zâmbet, concentrându-se asupra obiectului din mâna sa.

— Atunci, nu se poate să lucreze de una singură. Sigur există un ţel mai cuprinzător. Un plan mai cuprinzător. Şi totuşi, fiind vorba despre Kim, este posibil să-l întrebuinţeze pentru propriile scopuri; v-aţi gândit la eventualitatea asta?

— Ştim că-şi urmăreşte propriile avantaje din toată povestea, confirmă Claire. Totuşi, spuneai... că nu a ei ar fi fost ideea de la început?

— Exact.

Prin urmare, era posibil ca ea să fi fost recrutată pentru strecurarea camerelor, după care să fi deturnat totul pentru propriul ei vis, proiectul de reality-show... dar asta înseamnă că altcineva ţinea frâiele.

Cineva îndeajuns de inteligent încât să nu fie prins. Sau nici măcar bănuit.

— Chiar ar fi cazul să-l informaţi pe Oliver, zise Myrnin. Ştiu că nu e cel mai agreabil dintre aliaţii posibili, însă e eficient în circumstanţele potrivite. Cam ca o bombă din acelea, nucleare.

— Dacă află Oliver, Kim e ca şi moartă, îşi dădu cu părerea Eve. O fi ea o javră epocală, dar nici n-aş vrea s-o văd executată.

— Argument întemeiat, o aprobă Myrnin. Totuşi, dacă iese rău, e moartă oricum. Vin şi eu cu voi. Veţi avea nevoie de un tutore adult.

— Încă o dată, mă văd nevoit să atrag atenţia asupra papucilor cu iepuraşi, zise Shane.

— Presupun că s-ar murdări. Mă întorc imediat.

Myrnin sări din fotoliu şi se năpusti spre portal. După ce trecu, acesta se închise în urma lui cu o veritabilă explozie de energie.

— Crezi că...

Dar, înainte ca Shane să-şi poată termina întrebarea portalul se deschise iar, şi apăru Myrnin, ţopăind într-un picior, în timp ce se străduia să încalţe o pereche de cizme zdravene, de pirat, de genul celor înalte până la genunchi şi cu manşetă din piele. Reuşi să şi le încalţe pe amândouă şi făcu o piruetă în faţa lui Claire.

— E mai bine?

— Hm... mda. Aşa cred.
— Atunci, haideţi să mergem.
Şi, în timp ce el se concentra să formeze portalul, Eve trase de bluză pe Claire.
— Ce e?
— Întreabă-l de unde are cizmele.
— Întreabă-l tu.
Din partea ei, Claire prefera papucii cu iepuraşi vampiri.

Doisprezece

Locul cel mai apropiat în care putu să-i ducă Myrnin se afla la vreo câteva străzi depărtare de ţinta lor. Claire se bucură, în definitiv, că el nu-i spusese unde-i duce: nu era convinsă c-ar mai fi fost în stare să treacă prin portal, dac-ar fi ştiut.
Fabrica de cauciucuri German’s fusese închisă acum cel puţin treizeci de ani, şi clădirea gigantică, alcătuită din mai multe etaje, era, practic, o mină de aur în materie de sinistru. Claire mai fusese prin ea de exact două ori, şi niciuna dintre vizite nu-i lăsase amintiri plăcute... unde mai pui că fuseseră expediţii pe timp de zi. Noaptea, nivelul de alertă teroristă urca mult, mult de tot.
Unicul motiv pentru care-şi dădu seama că se aflau în fabrica de cauciucuri German’s era că în geanta cu arme pe care o luase la el, Shane avea şi lanterne, iar printre primele lucruri pe care le prinse Claire în fasciculul luminos fu înfricoşătoarea faţă de clovn, pictată în stil graffiti în jurul unei guri mari, larg căscate, care de fapt era o uşă. N-ar fi putut să uite niciodată faţa aia tâmpită de clovn. În veci.
— Au, mamă, oftă Shane.
Nici lui nu-i erau prea dragi locurile acelea.
— Sus fruntea, îl încurajă Eve. Tu, cel puţin, n-ai ajuns să fii încuiat într-un congelator, cum s-a întâmplat în expediţia de luna trecută. Eu, da.
Myrnin, alb-albăstrui în lumina lanternelor, păru profund ofensat.
— Tânără domnişoară, te-am pus acolo la păstrare sigură. Dac-aş fi vrut să te mănânc, aş fi făcut-o.
— Ce liniştitor, răspunse Eve, adăugând apoi, în barbă: Da’ de

unde!

— Pe aici, le zise Myrnin, punându-şi mâna streaşină la ochi ca să se ferească de lanternele lor, şi-şi făcu loc printre un morman instabil de cutii goale de bere, lăsate acolo de liceeni aventuroşi, o saltea pătată şi sfâşiată, şi câteva lăzi goale. A fost cineva prin locurile astea, anunţă el.

— Nu, pe bune?

— Vreau să zic, de curând, preciză el. Nu oameni, Vampiri. Şi în număr mare, adăugă, pe un ton uşor nedumerit. Nici creaturile mele n-au fost. Au murit toţi, ştiţi? Toţi cei pe care i-am transformat eu.

În trecut, în zilele lui de nebunie (sau de nebunie mai mare decât acum?), Myrnin făcuse experienţe pe câteva victime nefericite, încercând să le transforme în vampiri, însă nereuşind, fiindcă maladia pusese stăpânire pe el. Rezultatele nu fuseseră deloc atrăgătoare: erau mai degrabă zombi, decât vampiri, şi nu reuşeau să aibă altceva în minte decât să omoare. Claire se întrebă cum or fi murit, dar ajunse la concluzia că, de fapt, nici nu-şi dorea să ştie.

Myrnin era savant. Era obişnuit să ucidă animalele la capătul experimentelor.

— Şi vampirii ăştia mai bântuie pe-aici? se interesă Shane.

Ţinea o ţepuşă în mâna stângă, iar în cealaltă avea un cuţit placat cu argint, un altul folosit pentru fripturi, o baterie de automobil şi un recipient pentru peşti, plin cu substanţe chimice necesare pentru galvanizare. Urât mirositoare, însă ieftine şi eficiente.

— Fiindcă ar fi drăguţ să avem o întâlnire faţă-n faţă, adăugă el.

— Nu, au plecat, zise Myrnin; cu toate acestea, continua să ezite. Mă întreb...

— Întrebările, pe mai târziu. Acum, mişcare, îl întrerupse Eve.

Părea nervoasă şi lumina la întâmplare în jur cu lanterna, reacţionând chiar şi la cel mai mic foşnet prin întuneric. Şi avu parte de destule.

Şobolani, păsări, lilieci: locurile acelea erau pline de fiinţe sălbatice. Claire îşi menţinu razele lanternei îndreptate spre poteca din faţa ei, asigurându-se că nu se-mpiedică, sau să se taie în colţurile ruginite ale metalelor, în timp ce Myrnin îi conducea mai departe. Faptul că-i simţea căldura lui Shane în

spatele ei o făcu să se simtă bine. La fel şi senzaţia de greutate pe care i-o dădea Super Soaker-ul din mâinile ei.

Myrnin deschise cu trosnet o uşă metalică, sfărâmând încuietoarea şi împrăştiind peste tot zale din impunătorul lanţ care o legase de betonul ciuruit de afară.

— Gata, anunţă el şi, după ce se strânseră în jurul lui, le arătă într-o direcţie.

Norii se mai subţiară puţin, permiţând unei difuze lumini a lunii să picteze solul într-un albastru rece şi-n argintiu, iar la aproximativ un kilometru şi jumătate depărtare trona o clădire din beton, cu un înalt şi scheletic turn metalic. Pe turn, scria cu litere mari, albe, KV V; unul dintre V-uri căzuse de mult, iar un altul se înclina, ca beat, într-o rână, nefiind departe de momentul totalei prăbuşiri, pe urma camaradului său dispărut. Clădirea părea pustie. Vântul răpăia peste peisajul plat, stârnind praful şi împrăștiind gunoiul, scoţând un şuierat sinistru prin corpul metalic al turnului.

— Nu văd maşina lui Michael.

— Avem o singură modalitate prin care să fim siguri, zise Myrnin. Să mergem.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât locul devenea mai înfricoşător. Claire nu se dădea în vânt după clădirile industriale ruinate, iar în Morganville acestea se găseau din plin: spitalul pe jumătate distrus, fabrica de cauciucuri German’s, ba chiar şi vechea primărie îşi avea aripa ei dărăpănată.

Aceasta, în schimb, avea un aspect extrem de... mohorât. Nu era decât o clădire din plăci de beton, nu foarte spaţioasă, şi unica fereastră din faţă fusese spartă de mulţi ani, şi acoperită cu scânduri.

Cineva scrisese, cu un spray de vopsea, pe cărămizi, ACCESUL INTERZIS, şi o parte a peretelui era din plin decorată cu vârtejuri multicolore de graffiti. Cutii de bere, mucuri de ţigări, pungi din plastic goale... gunoaiele obişnuite.

— Nu văd vreo intrare, şopti Eve.

— Dar de ce vorbeşti în şoaptă? replică Myrnin, tot şoptit. Vampirii oricum pot să ne audă.

— E vreun vampir înăuntru? se interesă Claire.

— Nu am capacităţi paranormale. Habar n-am.

— Dar în fabrica de cauciucuri ai putut să-ţi dai seama!

Myrnin îşi ciocăni uşor nasul.

— Am cinci simţuri. Nu şase. Nu e uşor să-i adulmeci dacă stai în afara clădirii, îi explică, deviindu-i cu blândeţe capătul eficient al Super Soaker-ului de pe direcţia sa. Te rog, îi zise. Am făcut deja baie, şi aş prefera să n-o repet cu echivalentul pentru vampiri al sprayului cu piper.

— Scuze.

Îşi croiră drum ocolind clădirea pe o latură, apropiindu-se de turn, şi acolo nimeriră peste berlina neagră a lui Michael, parcată în penumbră.

Goală.

— Michael? strigă Eve. Michael!

— Şşşt, şuieră tăios Myrnin, şi imediat se repezi ca fulgerul, cu o viteză supranaturală, peste spaţiul deschis, şi înşfacă mânerul unei uşi pe care Claire abia dacă putea s-o vadă.

Uşa se deschise, şi el dispăru înăuntru.

— Stai! exclamă Claire, ţâşnind după el.

Aprinse lanterna imediat cum ajunse la uşă, însă lumina acesteia nu-i dezvălui altceva decât un coridor gol, cu vopseaua de pe pereţi cojită şi podeaua acoperită cu noroi ca urmare a cine ştie cărei vechi inundaţii.

— Myrnin, unde eşti? strigă ea.

Nu primi răspuns. Scăpă un ţipăt sugrumat în clipa în care mâna lui Shane i se lăsă pe umăr; apoi, inspiră adânc şi făcu un semn de încuviinţare. Eve se înghesui în urma lor.

La capăt, culoarul acesta se înfunda, însă alte culoare se întindeau spre stânga sau spre dreapta. Vopseaua decolorată conţinea şi un soi de pictură murală, ceva de prin vestul Texasului, cu vaci şi cowboy, şi cu literele KVVV înscrise cu majuscule imense.

Peste tot mirosea a mucegai şi a animale moarte.

— Pe aici, rosti încetişor vocea lui Myrnin; şi, cu un zumzet, lumina electrică se aprinse pe coridor.

Unele dintre becuri se arseră, cu pocnete sau sfârâieli aspre, lăsând porţiuni întregi în întuneric.

Claire urmă coridorul până în capăt, unde cotea la dreapta, spre un mic studio, cu un soi de masă pentru montaj. Echipamentul părea străvechi, dar curat: cineva fusese acolo — Kim, probabil — şi avusese grijă să repună totul în stare de funcţionare.

Microfoane, un fotoliu, un panou pentru fundal, lumini... tot ce

este necesar pentru o filmare într-un studio, inclusiv o micuţă cameră video digitală, montată pe un trepied.

De cealaltă parte a încăperii era un complicat pupitru pentru montaj, cu o baterie de monitoare instalate. Se vedea clar că nu făceau parte din dotarea originală — erau cu zeci de ani mai moderne decât mixerul pentru sunet — şi Claire identifică diverse componente care fuseseră frankensteinizate în sistem.

Printre acestea se numărau mai multe hard diskuri portabile, dolofane şi negre, cu capacitatea de nivelul terabyţilor.

Iar Michael stătea la pupitrul pentru montaj.

— Michael! exclamă Eve, aruncându-se spre el; Michael se ridică şi-o prinse în braţe, strângând-o cât mai aproape cu putinţă. Incredibil, cât poţi să fii de ticălos!

El o sărută pe păr.

— Mda, ştiu.

Ea îl înghionti în braţ.

— Pe bune. Eşti un ticălos!

— Am înţeles, zise el, împingând-o un pic mai departe ca s-o poată privi. Dar tu eşti bine?

— Nu, mulţumită ţie. Trebuia s-o rupi la fugă în toiul nopţii, fără să zici măcar un „bau”...

— Trebuia să ştiu că voi n-o să staţi potoliţi.

— Unde e detectivul Hess? întrebă Claire. Credeam i vă întâlniţi aici.

— Mda, ne-am întâlnit.

— Şi unde-a plecat?

— O să-ţi spun într-un minut, zise Michael, care părea preocupat, încercând parcă să-şi imagineze cum ar putea să le dea o veste absolut deloc plăcută. Aici e magazia de date a lui Kim. Sau, cel puţin, cea mai mare parte a ei. Claire, ăsta-i un router, nu? Cred că e staţia ei de recepţie pentru semnale.

— Se foloseşte de turn, pentru amplificarea semnalului, deduse Claire. Ai găsit...?

Nu vru să se exprime mai clar de-atât. Şi, când văzu că Michael scutură din cap a negaţie, simţi cum i se prăbuşeşte inima.

— Dar cu celelalte? întrebă, ca să schimbe vorba.

— A fost o fată foarte ocupată, zise Michael. Există filmări aici din clădirea Primăriei, de la Common Grounds din locuri de peste tot, din oraş. E nevoie de ore, poate chiar de săptămâni,

ca să vezi totul, însă a făcut un montaj brut.

Apăsă pe câteva butoane, după care le arătă spre monitorul central.

— Aici e fişierul neprelucrat.

După vreo câteva semnale ca pe vremuri, apăru o imagine cu indicatoarele de intrare în Morganville, scârţâind în bătaia vântului... şi apoi, cu ajutorul unor efecte speciale, apăru cuvântul Vampiri, din dungi însângerate, imediat dedesubtul panoului indicator.

— Câtă subtilitate, pufni Eve. Are viitor la Hollywood.

Începu să se audă vocea lui Kim, povestind pe nerăsuflate.

— Bine aţi venit în Morganville, oraşul care te ţine cu colţii. Dac-aţi trecut vreodată cu maşina prin peisajele sterpe din vestul Texasului, poate v-aţi întrebat de ce se găsesc unii să locuiască şi aici, în mijlocul pustietăţii. Ei bine, nu vă mai întrebaţi. Este din cauză că n-ar putea să locuiască în altă parte, fără ca să ştie lumea ce sunt, în realitate.

Imaginea trecu la un montaj din viaţa de zi cu zi din Morganville: lucruri normale, plictisitoare.

Şi, deodată, o filmare nocturnă, înfăţişând un vampir — pe Morley, după cum îşi dădu seama Claire, şocată — care sugea sânge din gâtul cuiva. Era un prim-plan extrem de apropiat. Ochii lui Morley erau ca două monede de argint, iar sângele îţi dădea impresia că te priveşte şi el.

Urmă o imagine cu Eve, lucrând în spatele tejghelei din cafenea, în toată splendoarea ei goth. Eve inspiră iute şi precipitat, însă nu zise nimic. Alte şi alte instantanee din Morganville, majoritatea luate cu camera de mână.

Văzu filmări cu studenţii, şi-şi aminti cum alerga Kim prin campus cu camera ei digitală, punându-le oamenilor întrebări tâmpite. Iat-o acolo, şi iat-o şi pe Claire, spunându-i: „Am numai două cuvinte pentru tine, iar cel de-al doilea e... mă-tii. Completează-l tu pe primul.” Claire îşi acoperi gura cu ambele mâini. Dumnezeule, cât de furioasă arăta! Şi oarecum ţâfnoasă.

Dar situaţia se înrăutăţi odată cu reluarea comentariului din off.

— Nici măcar oamenii normali din Morganville nu sunt chiar atât de normali. Să-i luăm ca exemplu pe prietenii mei, care locuiesc în casa aceasta.

O imagine cu Casa Glass, în plină zi. Apoi, un fel de chestie cu

camera ascunsă, cu Kim bătând la uşă, şi Eve deschizându-i.

Un cadru cu Shane. Altul cu Michael.

— Dacă locuieşti într-un oraş plin de teroare, nu înseamnă că nu-ţi poţi găsi dragostea adevărată... sau, cel puţin, o partidă de sex adevărată.

Imaginea se dizolvă în alta, cu Claire şi Shane, în dormitorul lui. O, Doamne, nu... Claire se simţi îngreţoşată, înfierbântată şi cu răsuflarea tăiată, copleşită de oroarea faptului că se vedea pe ea însăşi acolo, pe ecranul acela. Se îndepărtă, împleticindu-se, şi aproape că se aruncă în braţele lui Shane. El, cu gura întredeschisă, se holba la filmare, arătând la fel de oripilat pe cât se simţea ea. Numai că el nu putea să-şi dezlipească ochii de ecran, în timp ce ea, pur şi simplu, era incapabilă să privească.

— Doamne, sfinte, rosti încetişor Myrnin. Nu cred că ar trebui să văd aşa ceva. Am impresia că n-am vârsta legală.

— Opreşte-l, ceru Shane. Opreşte-l, Michael.

Însă, în loc să-l oprească, Michael apăsă pe DERULARE RAPIDĂ ÎNAINTE. Încetini la loc în clipa în care se schimbă cadrul. Din nou pornografia de voyeur a lui Kim, dar de data aceasta cu Michael şi Eve. Fără comentarii din off. Claire nu reuşea să-şi imagineze ce-ar fi intenţionat Kim să spună, însă nu putea să fie ceva bun.

— O omor, zise Eve.

Tonul îi părea calm, dar realitatea era alta.

— De ce-mi arăţi toate astea? îl apostrofe ea pe Michael.

Michael îşi întoarse privirea spre ea, şi stomacul lui Claire făcu o mică tumbă la vederea expresiei lui îndârjite.

— Stai jos, zise, şi-şi mână fotoliul pe rotile mai aproape de Eve.

Ea privi mai întâi scaunul, apoi pe el, încruntându-se.

— Ai încredere în mine, insistă Michael.

Ea se supuse, încă încruntată, în timp ce pe ecran se schimba decorul.

Era o încăpere cu lambriuri întunecate, o masă mare, rotundă, din lemn, şi un aranjament floral ornamental la mijloc. Dintre cele câteva persoane aflate la masă, Claire le recunoscu imediat, şocată, pe trei dintre ele.

— Amelie, rosti, fără să vrea.

În mod clar, Amelie nu ştia că este filmată: camera fusese

montată undeva sus, orientată în unghi, însă le capta destul de limpede feţele.

Lângă Amelie, la masă, stătea Richard Morrell, primarul, dichisit şi chipeş în costumul lui închis la culoare. În dreapta era Oliver, arătând — ca de obicei — furios. Câteva alte persoane de la masă vorbeau concomitent, în contradictoriu, aşa că, până la urmă, Oliver bătu cu palma în masă cu atâta forţă, încât îi reduse pe toţi la tăcere.

Atunci se auzi comentariul din off al lui Kim.

— Morganville este guvernat de un consiliu municipal, însă unul diferit de oricare altele. Nimeni nu-i alege pe membrii acestuia. Iat-o pe Amelie, Fondatoarea oraşului Morganville. Are mai mult de o mie de ani ca vârstă, și ucide fără milă. Oliver nu e cu mult mai tânăr, însă e şi mai rău. Primarul, Richard Morrell, e nou în consiliu, însă familia lui îi conduce pe oamenii din Morganville de un secol. Richard este singurul om din consiliu. Şi pierde la vot... în mod constant.

Lăsă din nou să se audă sunetul de fond, tocmai când Richard spunea:

— ...vreau să revizuim hotărârea pe care am luat-o mai devreme, privitoare la Jason Rosser.

— Ce-i cu el? întrebă Oliver, iritat. Ţi-am ascultat argumentele. Să trecem mai departe.

— Nu se poate să-l executaţi. S-a predat. A încercat s-o salveze pe fată.

— El nu a încercat să o salveze pe Claire, îl contrazise Amelie. A lăsat-o să moară. Drept este, s-a predat singur la poliţie şi ne-a spus totul despre complicele lui în făptuirea acelor crime, însă trebuie să fim bine înţeleşi: el este departe de a fi nevinovat, iar antecedentele sale ne spun că nu putem avea încredere în el.

— Totuşi, e încă un puşti, insistă Richard, şi nu se poate să hotărâţi aşa, arbitrar, să-l executaţi. Nu fără un proces.

— Cu un vot majoritar, putem, interveni Oliver. Două voturi pentru, unul contra. Bănuiesc că se poate numi o majoritate. Şi nu va fi un eveniment public. Doar o să... dispară, în tăcere.

Eve rămase cu gura căscată. Se aplecă înainte, cercetând disperată ecranul în căutarea unui indiciu.

— Când a fost asta? Michael? Când a filmat şedinţa asta?

— Nu ştiu, zise el. Dar m-am gândit că trebuie să afli. Fratele tău a fost condamnat la moarte.

— Oliver... el nici măcar... el n-a zis nimic.

— Ei bine, interveni Myrnin, presupun că n-a considerat necesar. Mă aştept ca ei să fi planificat ceva care să nu facă prea mult zgomot: posibil, un accident. Sau o sinucidere.

Eve se prăbuşi la loc pe scaun şi întinse mâna orbeşte spre Michael, care i-o luă într-a lui.

— Nu se poate să-l omoare aşa, pur şi simplu. Ca pe un... şobolan într-o cuşcă. Of, Doamne, Michael...

— Ţi-am spus că detectivul Hess a fost aici. A plecat imediat după ce am descoperit asta. S-a dus direct la închisoare, ca să se asigure că Jason e bine. Îl trece în arest preventiv, OK? Nu-ţi face griji.

Eve izbucni într-un râs sugrumat, întretăiat.

— Să nu-mi fac griji? Cum aş putea să nu-mi fac griji, după ce-mi arăţi astfel de lucruri?

— Bine zis, o susţinu Shane. Michael, Kim a filmat o întrunire a consiliului. Cum de a putut?

— N-ar fi putut, zise Myrnin. În părţile oraşului rezervate oamenilor, da, desigur, însă nu şi în cele ale vampirilor. N-are nici cea mai mică scuză ca să se afle acolo, şi ar trebui să fie capturată dacă s-ar apropia cât de cât de sălile oficiale. Sau de casa Ameliei.

Ridică un alt hard disk negru, etichetat vizibil, cu cerneală argintie.

— Sau de a lui Oliver, dacă tot veni vorba.

Claire îşi opri respiraţia.

— Dar laboratorul tău?

— Nu. E destul de ciudat, dar n-are nimic. Totuşi, dovezile de aici sunt îndeajuns de incriminatoare, aş spune.

— Însă nimeni nu le-ar crede, îşi dădu cu părerea Eve. Adică, sigur, ar putea să convingă vreun post pe cablu cu bătaie scurtă să difuzeze filmul, dar toată lumea ar crede că e un soi de escrocherie.

— N-are importanţă, zise Claire. Chiar şi să nu creadă nimeni, turiştii tot ar veni în valuri în oraş, şi cât timp crezi că ar mai rezista situaţia de fapt, după ce s-ar întâmpla aşa ceva?

— Eu aş pronostica o săptămână, zise Myrnin.

Tonul îi era liniştit, şi câtuşi de puţin amuzat.

— Aici este refugiul nostru, Claire. Ultimul loc sigur de pe pământ pentru noi. Nu te lăsa înşelată: chiar dacă mai suntem

dispuşi la compromisuri, suntem posesivi, sub aspect teritorial. Kim a violat cel mai profund acord din Morganville. Nu poate scăpa cu viaţă din asta.

— N-a făcut-o de una singură: tu însuţi ai spus-o. A avut nevoie de un vampir ca să-şi plaseze camera în sala de consiliu, darămite în casa Ameliei.

— Şi o să-i găsim complicii, zise Myrnin. Şi-o să-i nimicim. Există legi în Morganville, pe care Kim şi vampirul acesta le-au călcat în picioare, fără putinţă de reparaţie. Amelie nu trebuie să afle niciodată de toate astea. Mi-e teamă de ce-ar fi în stare să facă.

Părea o întorsătură ciudată.

— De ce? Doar o să-i prindem, nu? Şi avem filmările...

— Le avem? replică Myrnin, cu ochii pe varietatea hard diskurilor. Sunt şaptezeci de camere. Aici nu văd decât vreo şaizeci de hard diskuri. Ce lipseşte, Claire? Tu o ştii pe Amelie. Ştii că, pentru ea, cea dintâi preocupare se îndreaptă spre propriul popor. Dacă ea va considera că am fost compromişi aici, va elimina riscurile.

— Riscurile, însemnând oamenii, tălmăci Shane.

— Ar prefera să ne mute şi să distrugă toate dovezile care ar atesta că am fi fost vreodată aici. Asta a constituit mereu varianta ei finală. Şi n-aveţi idee de câte ori a fost aproape de punerea ei în aplicare, în ultima vreme.

Claire înghiţi în sec.

— N-o putem lăsa să facă asta.

— N-o putem împiedica, îi atrase atenţia Myrnin. Nici măcar eu nu pot. În schimb, ceea ce putem să facem este să eliminăm dovezile.

Şi, zicând acestea, zdrobi hard diskul din mâna lui, prefăcându-l în fărâme şi lăsându-l să cadă pe podea, după care trecu la altul, şi iar la altul.

La rândul lui, Michael o ajută pe Eve să se ridice, apoi luă scaunul şi-l prăvăli peste pupitrul pentru montaj, Smulse şi hard diskul din sistemul pentru montaj şi-l sfărâmă de perete.

Claire şi Eve se retraseră lângă perete, ţinându-se de mâini şi privind cum cei doi vampiri distrug sistematic orice suport de stocare a datelor din încăpere. Dură ceva timp, însă procedară sistematic şi, când şi cea din urmă piesă de echipament fu sfărâmată în bucăţele, Shane zise:

— Am crezut că aşa o să ne simţim mai bine, totuşi.

— Dar n-am terminat, zise Myrnin. Trebuie să găsim toate camerele instalate şi să le distrugem şi pe ele, de asemenea. Şi trebuie s-o găsim pe Kim, şi s-o forţăm să ne spună cine a ajutat-o. Nu e ceva negociabil. Un vampir trădător e mult prea periculos ca să mai poată fi lăsat în viaţă.

† † †

Kim îşi ţinuse o evidenţă: găsiră o listă scoasă la imprimantă, îndesată în sertarul unui dulăpior din apropierea acum distrusei mese pentru montaj. Pe ea erau enumerate în total şaptezeci şi patru de camere, răspândite peste tot prin Morganville.

— O să ne ia ore în şir, zise Eve. Va trebui să ne despărţim, să ia fiecare câte zece, sau cam aşa ceva. Myrnin şi Michael, voi vă ocupaţi de cele din sectorul vampirilor. Claire, Shane, poftiţi. Sunteţi invitaţii mei.

— Şi cu Kim, cum rămâne? întrebă Claire, luând foaia cu repartizarea camerelor video. încă nu ştim cum s-o găsim.

— O voi ruga pe Ada să-i dea de urmă, zise Myrnin.

— Poate s-o facă? se miră Claire, dar apoi clipi mărunt. Normal că poate, îşi răspunse singură. Dar o vrea s-o facă?

— Posibil. Dacă e în toane bune, lucru de care nu poţi să fii sigur niciodată, după cum ştii. Dar, te asigur, Ada nu mai e supărată pe tine, aşa că nu-ţi mai face griji în legătură cu asta.

Myrnin scoase un ceas de buzunar, din aur strălucitor, din buzunarul vestei, un model complicat, în formă de dragon.

— Va trebui să ne întâlnim iar înainte de răsăritul soarelui. Unde?

— Într-un loc părăsit, propuse Claire. Oricât l-aş detesta, ce ziceţi despre German’s? N-aş vrea să ne audă cineva.

— Paranoia, ceva? o întrebă Eve. Mda, şi la mine. Nu-mi mai scot niciodată hainele de pe mine, jur!

— German’s să fie, aprobă Myrnin. Ştii frecvenţa portalului. Să fiţi aici înainte de răsărit, şi încercaţi să evitaţi, pe cât posibil, să vă lăsaţi omorâţi.

Îi conduse spre ieşirea din studio, apoi afară, în noapte. Michael urcă în maşină şi porni să-şi rezolve lista de adrese. La German’s, îi părăsi şi Myrnin, care trecu prin întunecata uşă din gura clovnului şi se duse să-şi rezolve propriile însărcinări, aşa

că Shane, Eve şi Claire rămaseră singuri în întuneric, adăpostiţi de un fragil cerc luminos emis de lanternă.

— Ei, o îmboldi Eve. Dă-i bătaie, fata cu teleportarea. Vreau să terminăm odată.

Claire verifică lista.

— Corect. Primele douăzeci de adrese sunt uşor de rezolvat: toate sunt în locuri publice. Eve, o să vă trimit, pe tine şi pe Shane, pe o alee din spatele Common Grounds. Eu o să mă ocup de universitate.

— Hei, protestă Shane. Stai puţin. Nu vreau să te duci singură acolo.

— E universitatea, îi aminti Claire. Teren protejat. În plus, eu sunt cea cu brăţara, argumentă, fluturându-i brăţara prin faţa ochilor, iar el nu păru să se bucure deloc; în schimb, dădu impresia că s-ar fi resemnat. Şi, în definitiv, mai adăugă Claire, nu avem vreme pentru certuri. Haideţi!

Sahane îşi mai întoarse o dată privirea spre ea înainte de a trece prin portal, şi Claire simţi, pentru o clipă, teama bolnăvicioasă că nu-l va mai vedea niciodată. Morganville e, în definitiv, un loc periculos. Oricare rămas-bun putea fi şi cel din urmă.

Trecem noi şi de asta.

Se concentră asupra portalului, modifică frecvenţele, şi declanşă misiunea ei de distrugere a camerelor video.

Tot ce spera era ca Myrnin să nu se fi înşelat în privinţa Adei.

† † †

Patru ore mai târziu, se apropia răsăritul, Claire era moartă de oboseală, şi căra după ea toate camerele video de pe listă, inclusiv pe cea din sala duşurilor echipei de fotbal american, a cărei recuperare însemnase o experienţă interesantă. Kim, în mod evident, împletise afacerile cu plăcerile personale. Trecu prin portal, ajungând pe aleea din spatele Common Grounds, vrând să-i ia pe Shane şi Eve, însă ei nu erau de văzut pe nicăieri. Sună pe numărul de mobil al lui Shane, şi auzi telefonul sunând, însă în depărtare, şi înfundat.

Îl găsi proptit de un zid şi ţinând-o de glezne pe Eve, care i se suise pe umeri ca să ajungă la o cameră montată pe acoperişul unei magazii.

— Am luat-o! strigă Eve, şi fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul.

Shane se clătină puţin, dar se redresă repede şi-o ajută să ajungă din nou cu picioarele pe caldarâm.

— E clar că ar trebui să ne angajăm la circ, zise ea apoi.

— Unul dintre noi arată deja a clovn.

— Bună, zise Claire, şi amândoi săriră ca arşi, întorcându-se spre ea. Scuze. N-am vrut să vă sperii.

Shane se grăbi s-o îmbrăţişeze.

— Cum te-ai descurcat?

— Douăzeci de camere. Una lipsea. Cred c-o fi găsit-o cineva şi a şutit-o de la Casa Studenţilor. Voi?

— Asta a fost ultima de pe listă, o informă el. Cred c-a venit vremea să vedem cum s-a descurcat echipa vampirilor.

Claire deschise portalul care ducea spre fosta fabrică de cauciucuri German's, şi trecu prin el, cu Shane şi Eve urmând-o îndeaproape. Portalul se închise brusc de îndată ce ajunseră toţi înăuntru, şi Claire îşi aprinse lanterna.

— Hm...

Eve îşi aprinse şi ea lanterna.

— OK. Ai greşit numărul, Claire.

— Nu, protestă Claire. Aşa ceva nu se poate. Adică, doar frecvenţa e corectă. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar ar fi trebuit să fim la German's.

— Ei bine, nu suntem, replică Shane, rotindu-şi fasciculul lanternei.

Se aflau într-un tunel subteran. Era umezeală, şi întuneric, şi mirosea extrem de neplăcut: mult mai rău decât în majoritatea şoselelor-tuneluri ale vampirilor din subteranele oraşului Morganville. Acesta, de asemenea, nu părea să fi fost folosit vreodată în chip de arteră rutieră.

— Adresă greşită, rosti Eve, pe un ton întru totul schimbat. Adresă foarte greşită.

Arătă într-o altă parte a tunelului, şi Claire zări mai multe siluete mişcându-se prin întuneric. Pielea palidă. Ochii roşii, strălucitori.

— Aoleu, mamă! Scoate-ne mai repede de-aici, te rog.

Singura problemă era că sistemul portalurilor refuzas-o asculte. Erau închişi acolo.

Claire îi privi pe rând, întâi pe Shane, apoi pe Eve, clătinând din cap. Inima îi bătea cu o viteză de o milă pe minut, şi vedea

lumina lanternei tremurând din cauza forţei cu care-i zvâcnea pulsul.

— Suntem blocaţi, le zise.

Shane lăsă jos geanta pe care-o ducea cu el, îi desfăcu fermoarul şi-i înmână armele lui Eve, după care scoase la iveală o înfricoşător de ameninţătoare arbaletă, cu săgeţi având vârfurile din argint.

— Cineva, acolo sus, nu te iubeşte, Claire.

Claire îşi încărcă Super Soaker-ul.

— Tot Ada, zise ea. Şi, de data asta, nu-i mai permit lui Myrnin să mă convingă s-o las în pace.

† † †

Vampirii — în fine, chestii asemănătoare vampirilor, cam în genul tentativelor experimentale de transformare a oamenilor efectuate de Myrnin în perioada lui de nebunie — se năpustiră spre ei din întuneric, scoţând ţipete stridente, pătrunzătoare, ca de lilieci. Claire se împotrivi imboldului de a ţipa la rândul ei, şi-şi dezlănţui rafalele pistolului cu apă. Una dintre ele îi prinse pe trei dintre atacatori în plin salt, făcându-i să ţipe încă şi mai tare, apoi, căzând la pământ, să se rostogolească, şi iar să se rostogolească. Vedea destul de clar pâlpâirea de un albastru fantomatic a flăcărilor din jurul lor, pe măsură ce argintul le rodea pielea expusă... care însemna cea mai mare parte a pielii, fiindcă toate aceste creaturi semănau mai degrabă cu şobolanii de tunel, decât cu orice specie s-ar fi apropiat de cea umană. Şobolani de tunel gigantici, morţi-vii.

Numai în Morganville...

Shane ţinti şi trase, doborându-l pe unul dintre ei tocmai când se pregătea să sară, şi-şi încărcă arma cu o uşurinţă care-i dădu de înţeles lui Claire că exersase temeinic. Eve avea o mână plină de ceea ce păreau să fie darts: din cele normale, cu care se aruncă la ţintă prin baruri. Şi ea avea o precizie nemaipomenită, de îndată ce se apropia vreun şobolan de tunel la trei metri de ea.

Până să-şi poată face griji Claire în privinţa rezervei ei de apă, iar Shane să ajungă în criză de săgeţi pentru arbaletă, efectivul atacatorilor fu pus pe fugă.

— Să mergem, zise Eve, aruncând o nouă săgeată, care se

opri în posteriorul unui vampir care bătea în retragere. Ooooo, triplu douăzeci!

— Cam prea mult îţi place, constată Shane. Darts? De unde ţi-a mai venit şi asta?

— M-am jucat cu chestia aia a ta pentru galvanizat. După ce mi-am făcut toate bijuteriile, am început cu lucrurile ascuţite, îi explică Eve, întinzându-i o săgeată pentru examinare. Avea — evident — un craniu pe aripioare. Drăguţă, nu? îl întrebă.

— Simpatică. Gata, e timpul să fugim acum.

Claire îşi atârnă Super Soaker-ul pe spinare şi urcă în fugă la deal, urmându-l pe Shane, care, ca întotdeauna, era mai iute: rezultat al lungimii picioarelor, nu tocmai unui antrenament susţinut. Shane nu alerga decât când îl urmărea cineva; era, mai degrabă, genul celor care ridică greutăţi.

Faptul că tunelul avea o pantă ascendentă era semn bun: practic, era o rampă de intrare, ceea ce însemna că aveau să ajungă curând la nivelul solului. Şi atunci, Claire putea să deducă unde se aflau, cum să găsească un portal funcţional, şi să revină la problemele aflate la ordinea zilei: s-o găsească pe Kim, s-o bată pe Kim ca pe o tobă taiko, ca să afle cine era complicele ei vampir, după care să apese pe butonul de RESET al Adei.

Simplu.

Numai că, fireşte, nimic nu era atât de simplu.

Shane încetini, şi Claire fu cât pe ce să se ciocnească de el. Când Shane se repezi spre marginea tunelului, îmbrăţişând peretele, Claire şi Eve se înghesuiră lângă el.

— Ce e? îl întrebă Eve, printre gâfâieli sufocate.

Nici ea nu prea era partizana alergărilor.

— Vine cineva, le informă Shane. Şşşt.

Eve se înecă şi-şi înăbuşi un acces de tuse, după care bombăni:

— Trebuie să mă las de ţigări.

— Dar tu nu fumezi, îi atrase atenţia, în şoaptă, Claire.

— Atunci, înseamnă că am dat-o în bară de-a binelea.

Shane se răsuci spre ele şi le astupă amândurora gurile cu palmele. Pe chip avea o expresie înverşunată. Ele îi făcură semne de încuviinţare.

Era întuneric în locul în care se aflau, dar nu îndeajuns. O siluetă apăru înaintea lor, coborând prin tunel... apoi alta. Şi

altele. Şase... nu, zece. Lui Claire îi pieri cheful să facă pe nebuna şi era destul de convinsă, după ochii mari ai lui Eve, că şi prietena ei resimţea aceleaşi senzaţii.

Se descurcaseră destul de bine împotriva şobolanilor de tunel, însă aceştia erau vampiri veritabili.

Vânători.

Morley se opri la vreo şase metri distanţă de ei, încă privind drept înainte, şi ridică un braţ ca să-i oprească pe vampirii din grupul care-l urma. Claire îi recunoscu pe unii dintre ei, de mai devreme. Unii dintre ei încă îşi vindecau arsurile lăsate de pistolul ei cu apă.

— Ia priviţi cine a venit în vizită, zise Morley, întorcând capul spre marginea tunelului. Claire şi prietenii ei. Mă întreb dacă vor dori să rămână la cină.

Shane îşi ridică brusc arbaleta şi-l luă la ţintă pe Morley.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă, îl avertiză el.

Morley îşi înfundă mâinile în buzunarele impermeabilului său murdar.

— Tremur de frică, băiete. Evident că, în toată viaţa mea atât de lungă, nimeni nu m-a ameninţat vreodată cu o armă.

Tonul i se schimbă, căpătând nuanţe tăioase.

— Las-o jos, dacă vrei să mai trăieşti.

— Nu-l asculta, şopti Eve.

Morley zâmbi.

— Băiatului i-au mai rămas două săgeţi, zise el. Tu ai o mână de darts. Pistolul cu apă al micuţei Claire e aproape gol. Şi, apropo, am cunoştinţă de poziţia voastră strategică. Detest să mă repet, dar o voi face: lăsaţi armele jos, dacă vreţi să mai trăiţi.

— N-avem de ales, zise Shane, înghiţind în sec.

Se lăsă pe vine şi aşeză arbaleta pe beton, după care se ridică la loc, cu mâinile sus.

Aş putea să le trimit un jet zdravăn, se gândi Claire, însă ştia că ar fi fost o idee groaznic de proastă. Îşi ridică pe deasupra capului cureaua pistolului de jucărie şi-l lăsă să cadă. Sună a gol.

— Rahat, exclamă Eve, aruncându-şi, la rândul ei, cele câteva darts rămase. Foarte bine. Şi-acum? O să faceţi pe de-alde Nosferatu pe pielea noastră? Dacă mă transformaţi în vampir, vă fac să vă mâncaţi colţii ăia!

Morley o măsură cu privirea, încruntându-se puţin.

— Cred că ai fi în stare, zise. Dar nu sunt interesat de convertiri. Mult mai mult mă interesează aliaţii.

— Aliaţii, repetă Claire. Voi aţi încercat să ne omorâţi de o grămadă de ori.

— N-a fost vorba despre voi, o contrazise el. Prima dată, pur şi simplu, eraţi cu Amelie. Următoarea, în fine, îi făceam altcuiva un serviciu. Întâmplarea face să fi fost un alt aliat.

— Şi ce vreţi?

— Vrem libertate, zise Morley. Vrem să vieţuim aşa cum ne-a sortit Dumnezeu. E ceva atât de îngrozitor?

Mai erau printre cei din grup câţiva vampiri pe care Claire îi recunoscu deodată, cu o supărătoare tresărire de surprindere.

— Jacob, zise ea. Jacob Goldman? Patience?

Doi dintre membrii familiei lui Theo Goldman... iar Theo era cel din urmă vampir pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă în mijlocul unui astfel de grup. Copiii lui, însă... pe ei chiar nu-i cunoştea prea bine.

Jacob îşi feri privirea. Patience, pe de altă parte, i-o susţinu făţiş, ridicându-şi bărbia ca şi cum ar fi vrut s-o sfideze pe Claire să mai spună ceva. După ultima ei întâlnire cu familia Goldman, Claire devenise conştientă de faptul că tânăra generaţie începuse să urască întreaga filosofie a părinţilor; părea de înţeles că-şi găsiseră pe altcineva aici, în Morganville, care să-i facă să se simtă mai bine-veniţi.

— Amelie şi Oliver încearcă să ne prefacă în ceea ce n-am fost niciodată, zise Patience. În tigri îmblânziţi. În urşi de circ. În lei fără dinţi. Dar nu putem să fim aşa ceva. Vampirii nu sunt îngrijitorii omenirii. Îmi pare rău, dar aşa ceva n-o să se adeverească niciodată.

— Nu faci prea mari progrese cu argumentele tale pentru Hai să fim prieteni, comentă Eve. Zic şi eu aşa.

Morley scoase un oftat nerăbdător şi-şi întoarse privirea spre ceilalţi vampiri.

— Cu siguranţă că voi ne-aţi vrea să plecaţi din oraşul vostru, zise el. La fel de mult pe cât ne-ar plăcea nouă să plecăm. Însă Amelie nu ne dă voie. Aşa că avem numai două variante posibile: să distrugem Morganville-ul, sau s-o distrugem pe ea. Distrugerea oraşului pare mai uşoară, din numeroase puncte de vedere.

Atunci, în minţile celor trei prieteni se făcu lumină.

— Aţi fost complicii lui Kim. Ea v-a propus camerele video, nu-i aşa?

— A părut o cale de a obţine ceea ce-şi dorea ea, şi ceea ce ne doream noi, confirmă Morley. Pentru noi, sfârşitul Morganville-ului. Pentru ea, debutul în carieră. Drept e că spionajul e o cale destul de scandaloasă pentru atingerea scopurilor, însă probabil e mai puţin criticabilă decât crima.

— Asta, doar până când se îndreaptă camera şi spre tine, ripostă Eve.

— Un argument valabil, o aprobă Morley, înclinându-se uşor în direcţia ei.

— Tu eşti cel care a plasat camerele în cartierul vampirilor, în locul ei.

— Eu? se miră Morley, şi sprâncenele lui groase i se pierdură în claia de păr încâlcit. Nu. Eu nu prea sunt bine-venit pe-acolo, ştiţi doar. Nici vreunul din grupul meu. Chiar nu ştiu nimic despre cum o fi reuşit.

— Atunci, lasă-ne să aflăm cine a fost.

— Ştiţi ce, eu nu sunt obligat să mă târguiesc cu voi. Pot foarte bine să vă distribui pe la însoţitorii mei, în chip de gustări, dacă preferaţi aşa.

— Nu, interveni Jacob Goldman.

Avu un schimb de priviri cu Patience, mai degrabă o ceartă mută, după care făcu un pas înainte.

— Pe ea, nu. Morley, dacă-i faci vreun rău, noi am plecat.

— Patience?

Cea întrebată scutură din cap.

— Fata ne-a ajutat, altădată, zise. Theo n-ar vrea ca noi să-i facem vreun rău.

— Dar fata asta v-a lăsat într-o celulă, să muriţi de mâinile lui Bishop!

— Atunci noi am greşit, nu ea, zise Jacob. Sunt dispus să fac multe ca să ne câştigăm libertatea. Dar asta, nu.

Tensiunea se acumula cu iuţeală. Claire înghiţi în sec.

— Atunci, haideţi să facem o învoială, zise ea. Noi o vrem pe Kim, şi orice material video pe care vi l-a predat vouă.

Morley se încruntă spre ea.

— În schimbul a...?

— O s-o rog pe Amelie să vă lase să plecaţi.

— Rugatul e o sarcină uşoară; nu implică vreun angajament. Făcutul înseamnă o realizare. Prin urmare, o vei face pe Amelie să ne lase să plecăm. Iată şi cu ce te voi stimula: dacă nu reuşeşti să ne asiguri permisiunea ei, cei doi prieteni ai tăi, aici de faţă, vor semna contracte pe viaţă cu mine.

Morley se întoarse spre Jacob şi Patience, care încuviinţară.

— Vezi? Până şi ei sunt de acord cu asta.

— O, nu, pe naiba, exclamă Eve.

— Şi sunteţi în măsură să negociaţi... cum?

Shane întinse o mână spre Eve, străduindu-se s-o mai înfrâneze puţin.

— Fără contracte pe viaţă, zise el. O jumătate de litru pe lună, dar numai prin banca de sânge. Şi zece la sută din veniturile noastre.

— Hmmmmmm, mormăi Morley, tărăgănând sunetul şi privind încă prin ochii pe jumătate acoperiţi de pleoape. Tentant. Dar, vedeţi voi, eu pot pur şi simplu să insist în favoarea unui contract pe viaţă, fără vreuna dintre restricţiile voastre ridicole, sau să vă ucid pe loc.

— N-o să-o faci, replică Shane.

Iar prin asta îl determină pe Morley să facă ochii mari.

— De ce nu? Jacob şi Patience s-au exprimat destul de precis: îi preocupă soarta lui Claire. Nu şi a ta, băiete.

— Pentru că, dacă ne omorâţi, pe mine şi pe Eve, o să vi-o faceţi duşman. Şi ea nu se va lăsa până nu va vedea că aţi plătit cu toţii.

Claire habar n-avea despre cine vorbea el acolo: nu simţea că ar semăna câtuşi de puţin cu acea Claire... dar asta numai până în clipa în care şi-i imagină, pe Shane şi pe Eve, zăcând morţi pe jos.

Şi atunci, înţelese.

— O să vă hăituiesc, zise. O să-mi folosesc toate resursele disponibile, dacă voi fi nevoită. Şi ştiţi bine c-o să ies învingătoare.

Morley păru impresionat.

— E mititică, dar îţi înţeleg punctul de vedere, băiete, în plus, ea dispune de bunăvoinţa Ameliei, a lui Oliver şi a lui Myrnin; nu este o combinaţie pe care mi-aş putea dori s-o pun la încercare. Foarte bine. Contract pe termen limitat, de un an, o jumătate de litru pe lună prin banca de sânge, zece la sută din veniturile

voastre, plătibile către mine, în bani gheaţă. Nu vă voi vâna, nu vă voi muşca, nici nu vă voi revinde contractele. Însă insist asupra clauzelor punitive standard.

— Hei, interveni Eve. Nu am şi eu drept de vot?

— Absolut, o asigură Morley. Care-ţi sunt gândurile?

— Mai bine mor, rosti ea, pe un ton categoric.

Shane se întoarse spre ea şi, după expresia feţei, dădea de înţeles că nu era nicidecum ceea ce aşteptase de la ea să spună.

— Nu mă mai privi aşa, îl repezi Eve. Doar ţi-am spus, eu niciodată n-o să semnez vreun contract. Niciodată. Dacă Morlockul[19] de colo vrea să mă omoare, mă rog, n-am cum să-l împiedic. Dar nici nu vreau să mor cu ţârâita, şi asta-i ceea ce ne rezervă oraşul nostru, Shane; ia câte o bucăţică din noi, până când nu ne mai rămâne nimic, şi eu nu semnez!

Ochii lui Eve se inundară de lacrimi, însă nu era înfricoşată: era furioasă.

— Aşa că, haide, muşcă-mă, vampirule. Să terminăm cu asta. Dar o să ai o singură plăcere.

Morley ridică din umeri.

— Şi tu, băiete?

Shane trase aer adânc în piept.

— Nu închei vreo înţelegere dacă nu participă şi Eve.

Claire simţi gust de cenuşă în gură, şi se strădui cu disperare să inventeze ceva, orice, de făcut. Încercă să contureze un portal în spatele lor, însă sistemul o împinse înapoi, nelăsând-o nici măcar să înceapă procesul.

Ada.

Îi luă mâna lui Shane într-a ei.

— Atunci, va trebui să mă omorâţi şi pe mine, zise. Şi asta nu puteţi s-o faceţi. Nu şi fără urmări.

Acum, Morley arăta categoric nemulţumit.

— Situaţia asta devine mult prea complicată. Foarte bine, atunci procedăm aşa. Eu vă dau materialele video pe care le căutaţi, iar dacă tu nu reuşeşti să ne asiguri permisiunea Ameliei în termen de, să zicem, o lună, vieţile prietenilor tăi vor fi pierdute. Da?

---

19 Aluzie la creaturile din romanul lui H.G. Wells, Maşina timpului, despre care se spunea că ar descinde din oameni, însă faptul că trăiau în subteran i-a transformat într-un soi de troglodiţi

— Da, acceptă Claire.

Morley scuipă în palmă şi o întinse. Cei trei prieteni nu făcură altceva decât să-l privească.

— Ei bine? întrebă el.

— Eu nu strâng mâna asta, zise Shane. Tocmai ai scuipat pe ea.

— Aşa se pecetluiesc înţelegerile...

Morley se întrerupse, scoase o interjecţie de frustrare şi-şi şterse palma de veşmintele sale murdare.

— Poate că nu mai e cazul, zise apoi. E mai bine?

— Nu chiar, replică Shane.

Atunci, Claire făcu un pas în faţă şi-i strânse mâna lui Morley. În definitiv, făcuse ea altele şi mai neplăcute.

Morley făcu stânga-mprejur, cu pulpanele impermeabilului fâlfâind, şi ceilalţi vampiri porniră în urma lui.

Jacob mai rămase în urmă, privind-o stăruitor pe Claire.

— Nu l-aş fi lăsat să vă facă vreun rău, zise. Niciunuia dintre voi.

— Ştiu, zise Claire.

De fapt, nu ştia, însă i se păru că astfel îl face să se simtă mai bine.

Claire, Eve şi Shane îşi ridicară armele, şi-i urmară pe vampiri prin întuneric.

† † †

Ascunzătoarea lui Morley consta dintr-o serie de ceea ce păreau să fie grote calcaroase, scobite până la dimensiunile unor încăperi veritabile, cu uşi şi ferestre: un oraş subteran. Nu prea modern, însă categoric locuibil, dacă aveai aversiune faţă de lumina soarelui. Erau mai mulţi vampiri aici, ascunzându-se, ducând o viaţă aspră. Claire îşi închipui că mulţi dintre cei care se hotărâseră să nu se înroleze într-o tabără sau în cealaltă, pe timpul războiului dintre Amelie şi Bishop, fugiseră încoace, intrând în echipa lui Morley.

— Asta înseamnă, bănuiesc, că nu sunteţi în realitate lipsiţi de adăpost, zise.

Morley îşi întoarse privirea spre ea, în timp ce deschidea străvechea uşă crăpată a uneia dintre încăperi.

— Totuşi, adăugă Claire, eu aş încerca să introduc apa

curentă.

Pentru că în locul acela puţea, şi încă rău. Ceea ce era valabil şi pentru vampiri.

— Noi am crescut în epoci în care apa curentă însemna râuri şi fluvii, zise el. Nu ne-am simţit niciodată în largul nostru cu luxul modern.

— Cum ar fi băile?

— A, ba aveam şi băi, în vechile vremuri. Le numeam bazine, şi provocau epidemii.

Deschise uşa şi aprinse un şir de lumânări fixate pe un soi de etajeră întinsă pe o întreagă latură a încăperii, ceea ce dădu suficientă lumină încât Claire să fie de părere că-şi poate stinge lanterna.

— Ceea ce cauţi e aici, în cutie, îi zise Morley.

Cutia era, de fapt, o ladă şubredă, cu mânere din frânghie. Înăuntru se găseau alte hard diskuri — cele care lipseau din clădirea postului de radio — şi vreo câteva DVD-uri. Pe unul dintre ele însemnase, cu un marker Sharpie negru, MICHAEL & EVE. Claire se înecă un pic la vederea lui.

Scotoci cu disperare printre celelalte, dar nu găsi niciunul intitulat SHANE & CLAIRE.

— Nu-ţi face probleme, îi zise Shane. Oricum, lumina cădea prost pe filmarea noastră.

— Nu mă amuză.

— Ştiu, zise el, cuprinzând-o cu braţul. Ştiu. Apropo de amuzament, unde e Kim? Mi-ar plăcea să-i pot mărturisi cam cât de recunoscător îi sunt pentru că ne-a făcut vedete.

Morley încuviinţă.

— Veniţi după mine.

La trei uşi mai încolo, se găsea o grotă mult mai mică — mai degrabă, o celulă — şi Morley fu nevoit să tot caute printre străvechile chei de pe un străvechi inel, până când găsi una care să se potrivească în încuietoarea ruginită.

— O ţin aici pentru propria ei siguranţă, le explică. Veţi vedea.

Deschise uşa, iar Kim se chirci când lumina lanternelor se revărsă peste ea; şi totuşi, nu era Kim. Faţa îi era aceeaşi, însă tot machiajul goth fusese spălat, rămânând numai părul vopsit în negru. Era murdară, îmbrăcată în veşminte murdare. Şi întregul tupeu îi dispăruse.

Claire fusese pregătită să-şi dezlănţuie asupra ei un torent de

furie, însă ceea ce avea în faţa ochilor era, doar... de toată jalea.

— Kim? încercă s-o strige. Kim! Ce i-aţi făcut?

— Nimic. Nu mai răspunde la propriul nume, zise Morley. Se pare că şi-a pierdut minţile.

— Prostii, se răsti Eve. Doar e actriţă.

— Am văzut şi eu câteva repetiţii, ripostă Morley. Nu e prea grozavă.

Eve îşi făcu loc cu coatele pe lângă el şi se lăsă pe vine lângă Kim, care-şi acoperi faţa şi încercă să se facă ghem.

— Hei! strigă Eve, zgâlţâind-o cu putere. Kim, trezeşte-te odată! Sunt eu, Eve. Priveşte-mă!

Kim scoase un ţipăt, şi lui Claire i se tăie respiraţia la auzul lui: în el, era o groază veritabilă, ca şi suferinţă, şi oroare. Eve îi lăsă mâna să cadă şi se rezemă cu spatele de cel mai apropiat perete, încruntându-se.

— Ce-a păţit? vru să ştie Shane, însă Morley ridică din umeri.

— Ceva rău, răspunse. Ceva ireversibil, din câte pot eu să-mi dau seama. A supărat pe cineva care nu i-a apreciat prea mult iniţiativa.

— Ziceai că o ţii încuiată ca să-i asiguri protecţie.

Morley o fulgeră cu un zâmbet întunecat.

— Consideră că e ca şi cum ai încuia pivniţa cu vinuri. Fata rămâne oricum un exemplar autentic de calitate, chiar dacă nu şi o interlocutoare strălucită.

— Am nevoie de ea, zise Claire. Am nevoie s-o iau cu mine.

Adepţii vampiri ai lui Morley nu dădură impresia că i-ar bucura prea tare actul ei caritabil.

— Ea n-are familie, încercă Patience s-o convingă. Nimeni n-o să-i simtă lipsa. Nimeni n-a căutat-o vreodată, măcar.

— Am căutat-o noi.

— Ca s-o pedepsiţi! Facem noi asta în locul vostru.

Până şi Shane păru un pic îngreţoşat la gândul acesta.

— Nu, mulţumim, ne administrăm noi pedepsele noastre, zise. Oamenii, adică. Nu eu, personal.

Morley miji ochii spre el, însă apoi ridică din umeri, ca şi cum nu l-ar fi interesat cu adevărat.

— Luaţi-o, le zise. Luaţi şi cutiile negre pe care le socotea ea atât de importante. Luaţi-le pe toate, dar tu să nu-ţi uiţi promisiunea, Claire: ai la dispoziţie o lună, ca să ne asiguri permisiunea Ameliei să putem pleca din Morganville. Dacă n-o

obţii, le voi face o vizită prietenilor tăi.

Kim era prea înfricoşată ca să se mai împotrivească. Totuşi, pentru orice eventualitate, Shane luă câteva fâşii de pânză şi-i legă strâns încheieturile mâinilor şi gleznele, şi abia apoi şi-o săltă pe umăr. Eve luă cutia cu hard disku-rile şi DVD-urile.

Morley şi vampirii lui le stăteau în drum.

— O lună, zise Morley. Ţine minte ce-am spus.

Şi apoi, rupseră rândurile, şi toţi trei, ducând-o pe Kim, porniră să urce spre lumina de la gura tunelului.

Ada stătea exact la graniţa dintre întuneric şi lumină, cu mâinile împreunate în poală şi ochii ca două găuri de arsură într-o bucată de hârtie.

— Observ că aţi găsit-o, zise ea. E bine. O vreau.

— De ce? De ce ne-ai adus încoace?

— Era vorba ca Morley să vă ucidă. Presupun că fiecare trebuie să-şi rezolve treburile personal, în zilele noastre.

Claire începu să înţeleagă ideea şi i se făcu greaţă.

— Tu, zise. Tu sigur ai ştiut de existenţa camerelor. Probabil c-ai aflat încă de prima oară, când a început Kim să le plaseze.

Ada zâmbi.

— Şi ai lăsat-o să continue.

— O, nu, exclamă Ada. Am ajutat-o să continue. Fata mi-a spus că se va folosi de filmele pe care le adunase ca să mă descotorosească de Amelie şi de Oliver, aşa că i-am oferit accesul. Am ajutat-o să-şi plaseze camerele. Însă ea a fost o mincinoasă. O trişoare. O hoaţă.

Imaginea Adei se schimonosi, luând forma unui monstru pentru o fracţiune de secundă, apoi netezindu-se la loc în deghizamentul ei victorian.

— Ea voia să mă trădeze, să mă lipsească de răzbunarea mea, şi să distrugă întregul Morganville, toate laolaltă. Iar eu nu puteam să accept. Spre deosebire de Morley şi de gloata lui, eu nu pot să plec aşa, pur şi simplu. Eu sunt Morganville. Eu trebuie să supravieţuiesc.

— Tu nu eşti Morganville, ripostă Claire.

Între timp, Kim, de pe umărul lui Shane, o zărise pe Ada, şi acum se zbătea nebuneşte, ţipând. Shane abia dacă mai putea s-o ţină.

— Tu nu eşti decât o maşinărie stricată.

— Eu sunt forţa care ţine unită minciuna asta de oraş,

argumentă Ada, şi pluti mai aproape, atât de aproape, încât Claire simţi răceala de gheaţă emanată de proiecţia imaginii ei. Când e vorba despre Morganville, eu îi sunt zeiţa.

— Părerea mea, interveni Eve, e că a sosit vremea pentru o schimbare de religie.

Imaginea Adei se schimonosi iar, şi întinse o mână. Claire îşi stăpâni reflexul firesc de a tresări. Ea nu e reală. E doar o fantomă...

Degetele Adei îi atinseră faţa. Nu chiar reale, dar aproape.

Claire sări înapoi.

— Afară! urlă ea. Haideţi afară!

— Ne revedem curând, zise Ada, zâmbind.

† † †

Reuşiră să ajungă afară, în geana de lumină a răsăritului, fără să le mai sară iarăşi cineva în spinare.

Claire opri o maşină de patrulare a poliţiei care tocmai trecea, şi-i convinse pe cei din echipaj s-o ia cu ei pe Kim, care însă ţipa strident şi se zbătea cu atâta energie, încât se văzură obligaţi s-o potolească ajutându-se de un taser. Eve tresări; la fel şi Shane.

Claire, în schimb, nu. Regreta situaţia, dar pur şi simplu nu se putea îndemna să-i pară cu toată sinceritatea rău pentru Kim. Karma, îşi zise în sinea ei. Până la urmă, o închiseră într-o celulă capitonată; poate că, odată şi-odată, Kim îşi va reveni îndeajuns încât să-şi poată duce viaţa ca o persoană normală. Poate chiar una mai bună. Claire nici măcar nu-i purta pică pentru asta, atât timp cât niciodată, în vecii vecilor, n-ar mai fi fost nevoită să stea de vorbă cu ea.

Niciodată.

Pe la zece dimineaţa, erau înapoi în Casa Glass, şi-l găsiră pe Michael aşteptându-i.

— Unde aţi umblat? îi luă la rost încă din clipa în care deschiseră uşa.

Claire nu zise nimic: el, oricum, era atent în primul rând la Eve.

— Te-am tot sunat, continuă Michel, dar mi-a intrat direct mesageria vocală.

— L-am închis, îi răspunse Eve. Aveam o misiune care ne

cerea să ne cam furişăm.

— Şi de când, mă rog, îţi închizi tu telefonul? o certă Michael, cuprinzând-o în braţe, şi Eve se destinse la pieptul lui, şi doar pentru o clipă, se părea că totul ar fi din nou ca la-nceput.

Dar apoi Eve se eliberă şi porni de-a lungul coridorului, cu capul plecat.

Michael arăta îngrozitor.

— Ce trebuie să mai fac... ?

Shane îl bătu pe umăr în trecere.

— Să-i laşi timp, îi răspunse. Au fost vreo două zile destul de grele. Myrnin unde e?

— N-a mai apărut la locul de întâlnire, zise Michael. Dar nu-mi prea făceam griji pentru el. Mult mai multe, pentru voi.

— Mda, apropo de asta... am cam fost obligaţi să încheiem o înţelegere cu Morley. Îl mai ştii, tipul din cimitir?

— Ce fel de înţelegere?

— De felul celor pe care n-am vrea să le respectăm, zise Shane. Întreab-o pe Claire.

Ea scutură din cap, mergând mai departe.

— Întreabă-l pe Shane, zise. Eu încă n-am terminat.

— Ce e? se miră Shane, apucând-o de încheietură şi obligând-o să se oprească.

Avea faţa încordată şi palidă.

— Nu cred că vorbeşti serios. N-ai terminat... cu ce? Avem materialele video, avem camerele, o avem pe Kim. Ce-ţi mai trebuie?

— Myrnin, răspunse ea. N-a venit la întâlnire.

— Şi? individul e nebun, dacă n-ai observat asta, în ultimii ani. Probabil c-a plecat la vânătoare de fluturi, sau altundeva în zonă.

— Am mai avut cazuri de-astea. Ceva i s-a întâmplat, insistă Claire, deşi ştia deja, ştia până în măduva oaselor. Ada i-a făcut ceva, îi explică ea lui Shane. Ea ne-a trimis la Morley, gândindu-se că el o să ne omoare. Pe urmă, va încerca să-l dea gata pe Myrnin. Trebuie să-l găsesc.

— Nu de una singură.

— Nu, îl aprobă Michael.

— Idem, îi susţinu şi Eve, scoţând o geantă nouă cu arme din dulap şi agăţând-o de umăr. Categoric nu de una singură.

Claire îi privi pe toţi pe rând, păstrându-l pe Shane pentru la

urmă.

— Sunteţi siguri? Pentru că o să fie periculos.

— Te duci după Ada, nu? o întrebă Eve, umplându-şi buzunarele cu ţepuşe, şi apoi azvârlindu-i o arbaletă lui Shane, care o prinse din zbor. Atunci, ai nevoie de întăriri. Mai ales dacă l-o avea ostatic pe Myrnin. Plus că, dacă doar stăm aici şi aşteptăm, poate să ne ia prin surprindere oricând vrea.

— Ar trebui să luăm maşina, zise Claire, ducându-se spre dulap, ca să-şi ia propria porţie de arme. Acum, circulaţia prin portaluri nu mai e deloc sigură...

Deodată, în peretele de lângă ea se formă o gaură neagră, şi Claire simţi cum o furtună violentă sfâşie casa. Portalul tremură, casa însăşi încercând să se împotrivească şi să astupe deschizătura, însă cine o crease reuşi s-o menţină stabilă. Ada.

Claire nu mai avu timp să fugă.

Mâinile alb-albăstrui ale Adei răsăriră din întuneric, o apucară de bluză pe Claire şi o traseră în portalul care, apoi, se închise brusc în faţa chipurilor şocate şi furioase ale prietenilor ei.

Îl auzi pe Shane urlându-i numele.

† † †

Aşadar, Ada chiar putea să atingă. Claire îşi dori să fi ştiut asta mai devreme.

Se trezi întinsă pe o podea rece şi umedă, simţind cum mici picioruşe umede îi mişună pe braţe: şobolani, probabil. Speră să nu fie gândaci. Ar muri de-a binelea, dac-ar fi gândaci.

Era în întuneric: o beznă pură, catifelată, care o apăsa ca o pânză înăbuşitoare. Când se mişcă, îşi auzi scrâşnetul pantofilor reverberându-se în depărtare.

O peşteră. Probabil, nu peştera Adei, deoarece Claire nu auzea şuieratul şi zăngănitul distinctiv care ieşea din mecanismele şi din ţevile Adei. Dar nu are nevoie să fie în peştera ei, îşi aminti Claire. Ada putea să deschidă oricare portal, oriunde în Morganville... sau dedesubtul lui. După felul grosolan, brutal, în care procedase în Casa Glass, totuşi, era posibil să nu fie capabilă de a menţine timp îndelungat astfel de lucruri.

Se dezintegra, chiar şi când devenea tot mai puternică, din punctul de vedere al energiei brute.

— Ada, se auzi o voce în depărtare... slăbită şi neputincioasă. Ada, trebuie să-mi dai drumul. Îţi ordon să-mi dai drumul.

— Nu.

Vocea Adei veni de nicăieri, şi de pretutindeni; oricum, de data aceasta, nu din difuzorul telefonului mobil al lui Claire. Claire se plesni peste buzunare, dar nu avea nimic: nici arme, nici telefon; Ada îi luase tot.

— Nu pleci nicăieri, o auzi spunându-i lui Myrnin. Am aşteptat în toţi anii aceştia, ştii? Atât de mulţi ani am aşteptat ca tu să mă iubeşti.

— Ada, te rog, zise Myrnin, şi vocea îi sună într-atât de slăbită, încât lui Claire îi venea greu să creadă că este, într-adevăr, el. Ada, te iubesc. Totdeauna te-am iubit. Te rog, încetează cu asta. Tu nu ştii ce faci. Tu nu te simţi bine. Dă-mi voie să te ajut...

Se întrerupse, scoţând un icnet sugrumat. Ea tocmai îi provocase durere, şi nu era de ici, de colo, să-i provoci durere lui Myrnin.

Claire se ridică încet în picioare, îşi lipi palmele de cel mai apropiat perete din piatră, şi începu să-şi pipăie drumul prin întuneric.

— Te duci undeva? o întrebă vocea Adei, chiar din spatele ei, ca şi cum computerul i s-ar fi aplecat peste umăr.

Claire scoase un ţipăt scurt şi izbi cu o mână, dar nu nimeri nimic.

— Te-am adus aici ca să mă pot descotorosi de tine o dată şi pentru totdeauna, iar tu, în acelaşi timp, poţi să mă ajuţi să-l facem pe Myrnin mai bun. Nu-i aşa că e o dovadă de isteţime din partea mea?

Vocea i se descompunea în armonii stranii, fără să mai sune nicidecum ca o voce: mai degrabă, ca un zgomot.

— Cum faci ca să vorbeşti? o întrebă Claire. Nu te mai foloseşti de telefonul meu.

— Are importanţă?

— Nu, răspunse Claire.

Vocea îi sună mult mai puţin înfricoşată decât era ea în realitate, ceea ce presupuse că e bine.

— Eram doar curioasă, adăugă ea.

— O să fii curioasă la propria autopsie, zise Ada, şi izbucni într-un râs distorsionat, care scăpa nebuneşte de sub control.

Mi-ar plăcea să văd asta!

— Unde e Myrnin?

— Să nu îndrăzneşti să mi-l iei de lângă mine! ţipă strident Ada.

Ecourile ţipătului ei umplură grota, ricoşară, se amplificară, până când Claire fu nevoită să-şi astupe urechile cu palmele. Simţea undele sonore pe piele, ca difuzoarele bubuind la o petrecere rave.

— El e al meu, continuă Ada; totdeauna a fost al meu; niciodată n-o să renunţ la el, niciodată!

— Dar eu nu încerc să ţi-l iau! strigă Claire. Nu vreau decât să mă asigur că e bine!

Sunetul se întrerupse, cât ai clipi. Chiar şi ecourile. Claire îşi lăsă încet mâinile în jos şi atinse din nou peretele: îi era teamă să facă vreo mişcare fără să-l simtă cu degetele, fiindcă nu avea posibilitatea să vadă ceva, oricât de puţin. Oricum, nu cu vederea umană.

— Claire?

Din nou, vocea lui Myrnin, venind drept din faţa ei şi puţin la dreapta. Era slăbită, dar şi îngrijorată.

— Trebuie să pleci de-aici, îi zise el. Te rog, pleacă.

— Nu prea am de ales, răspunse ea. Numai dacă ar vrea Ada să-mi deschidă un portal...?

Ada îi răspunse râzând încetişor.

— Cred că nu vrea, zise Claire, şi mai făcu doi paşi înainte, însă îşi pierdu direcţia vocii lui Myrnin. Myrnin, zise ea, nu văd nimic. O să încerc s-ajung la tine, dar tu trebuie să vorbeşti în permanenţă, bine?

— Nu, se împotrivi el. Nu încerca să ajungi la mine. Claire! Asta-ţi cer, asta te rog: rămâi acolo unde eşti. Pleacă, dacă poţi. Nu te apropia de mine.

Nu-l luă în seamă, în cea mai mare parte datorită faptului că gândul de a sta singură în întuneric, ascultând cum îl torturează Ada, era mai insuportabil decât dacă ar fi fost torturată ea însăşi de către el.

— Vorbeşte mai departe, îi zise.

Îl auzi trăgând aer adânc în piept, apoi scoţându-l afară. Nu spuse o vorbă. Se gândea, deduse Claire, că dacă n-o încurajează, ea s-ar putea să renunţe.

Ar fi fost cazul s-o cunoască mai bine.

— Stai! răsună dintr-odată vocea lui Myrnin din beznă, imperioasă şi tăioasă.

Claire se opri cu piciorul drept încă ridicat.

— Dă înapoi. încet. Doi paşi. Haide, Claire!

Ea se conformă, punând precaută un picior în spatele celuilalt, după care se opri.

— Ce e? îl întrebă.

— Podeaua nu e stabilă. Dacă încerci s-o traversezi pe-acolo, o să se sfărâme sub greutatea ta. Trebuie să rămâi acolo unde eşti!

— Cât de preocupat eşti de fata cea nouă, rosti vocea Adei, vibrând din pereţii peşterii. Pentru mine n-ai fost niciodată atât de preocupat, aşa este? Chiar dacă ai ştiut totdeauna cât de mult te-am iubit. Cât de mult am vrut să fiu cu tine. Te-am lăsat să-mi bei sângele, Myrnin. Te-am lăsat să-mi iei totul. După care tu mi-ai făcut asta.

— Hai, termină cu scânceala, se răsti Myrnin. Mi-ai fost destul de recunoscătoare pentru că ai devenit vampir, iar asta n-avea nimic de-a face cu faptul că fuseseşi o şcolăriţă bolnavă de dragoste. Îţi doreai să ai o mie de vieţi, ca să explorezi lumea, să descoperi, să înveţi. Eu ţi le-am dăruit pe toate astea, Ada.

— Trebuia să ai grijă de mine.

— Cine spune?

— Eu spun!

Ecourile se stârniră din nou, ricoşând dezlănţuite, şi Claire se lăsă pe vine acolo unde era, astupându-şi din nou, energic, urechile cu palmele. De data aceasta, ecourile se stinseră treptat.

De îndată ce se făcu linişte, Claire se ridică în picioare şi începu să înainteze, precaută, în unghi faţă de traiectoria ei iniţială, încercând soliditatea podelei înainte de a-şi lăsa întreaga greutate pe piatră. Părea stabilă.

— Claire, te rog, opreşte-te, zise Myrnin, cu o voce răguşită. Tu nu poţi să vezi. Nu ştii cât e de periculos.

— Descrie-mi! Ajută-mă! Dacă nu, o să merg în continuare.

— Asta e exact ce vrea ea. Vrea ca tu să încerci să ajungi la mine...

Myrnin se întrerupse cu un mic ţipăt de durere.

— Myrnin?

Claire uită complet de prudenţă şi făcu un pas înainte. Prea

repede.

Simţi cum piatra plesneşte, se năruie şi cade, întuneric peste întuneric, şi se clătină, dezechilibrată, pe marginea unei găuri care, din câte se părea, putea să ducă tocmai până în centrul pământului. Fiindcă nu auzi ca pietrele căzute să atingă fondul.

Îşi deplasă cu încetineală centrul de greutate pe piciorul de dinapoi şi călcă din nou pe piatră solidă. Inima îi bătea într-atât de tare, încât o durea, şi nu părea capabilă să-şi domolească ritmul respiraţiei panicate.

— Myrnin, trebuie să mă ajuţi, îi zise din nou. Spune-mi încotro să merg. Putem să reuşim.

— Chiar dac-ai ajunge la mine, nu ne va fi de vreun folos, niciunuia dintre noi, zise el. Sunt în puterile ei. N-are sens să mori şi tu, pe lângă mine.

— Tu spune-mi doar cum să ajung acolo.

După câteva secunde de tăcere, Myrnin zise:

— Doi paşi spre dreapta ta, apoi unul în faţă.

Şi, după ce ea îi urmă indicaţiile, zise:

— Claire, ea a spus adevărul. Chiar am profitat de ea. Ea chiar m-a iubit. Iar eu m-am folosit de asta, ca să obţin ceea ce voiam de la ea.

— Vrei să spui, ca bărbat? întrebă Claire, numărând cu grijă paşii, apoi oprindu-se. Mai departe!

— Un pas înainte, pe urmă altul pe diagonală, spre stânga ta. Ceea ce am făcut eu a fost considerabil mai rău decât crezi. Am transformat-o în vampir astfel încât să pot avea o asistentă de încredere, una care să mă iubească şi să nu mă trădeze niciodată. Am făcut din ea o sclavă.

— Mai departe. Şi un lucru pot să-ţi spun eu despre Ada: ea n-a fost niciodată o sclavă, nici faţă de tine, nici faţă de oricine altcineva. Iar tu chiar ai iubit-o, cu adevărat, fiindcă altfel nu i-ai fi păstrat medalionul atâţia ani.

— Încă un pas drept spre stânga ta, după care şase înainte. Şi lasă tâmpeniile. Eu păstrez şi ambalaje de gumă de mestecat. Asta nu înseamnă că aş iubi guma care a fost odată în ele.

Claire îşi numără paşii. El nu mai zise nimic. Imediat cum termină, ea îi zise:

— Mai departe. Să ştii că nu mă înşel în legătură cu Ada. Tu chiar ai iubit-o.

— Drept înainte, un pas.

— Nu-mi spui că mă înşel?

— Care ar fi rostul? Trei paşi spre dreapta ta.

— Rostul e să vorbim în continuare, ca să nu-mi ies din minţi de groază, răspunse ea. Şi, ce-o să facem cu Ada?

— Nimic. Nu putem să facem nimic.

— Am terminat. Mai departe? Şi să ştii că trebuie să existe ceva. Cum rămâne cu...

Tocmai se pregătea să spună codul pentru resetare, şi el sigur îşi dăduse seama, fiindcă scosese un şuierat tăios, cerând tăcere. Claire îşi înghiţi vorbele.

— Concentrează-te, îi ceru Myrnin. Înainte, trei paşi mici. Ai grijă să nu fie prea mari.

Ea descoperi motivul atunci când făcu paşii: vârfurile picioarelor îi atârnau deasupra a ceea ce părea să fie o altă gaură adâncă.

Vocea lui Myrnin era acum aproape, foarte aproape.

— Mai departe, ceru ea.

— Aici vine partea dificilă, zise el. Va trebui să sari.

— Să sar? repetă ea.

Nu era convinsă că Myrnin gândea limpede.

— Nu pot să sar! Nu văd!

— Ai vrut să ajungi la mine, şi asta trebuie să faci. Daci vrei să rămâi acolo unde eşti...

— Nu. Spune-mi.

— Doi paşi spre stânga ta, după care sari drept înainte, cât poţi de tare. Te prind eu.

— Myrnin...

— Te prind eu, şopti el, prin întuneric. Sari.

Ea făcu doi paşi în alergare şi, înainte de a-şi putea permite să se gândească la ceea ce face, îşi luă elan şi sări înainte.

Se ciocni de corpul solid al lui Myrnin, braţele lui reci o prinseră şi, pe durata a câteva respiraţii, el o ţinu aproape.

În timp ce ea tremura. Myrnin mirosea a metal. A lucruri reci.

Şi nu-i dădea drumul.

— Myrnin?

— Îmi pare rău, zise el.

După care o muşcă.

Treisprezece

Când se trezi din nou, Claire văzu lumini în peşteră: difuze, estompate, dar suficiente cât să distingă lucrurile. Sau pe Myrnin, care stătea grămadă cu spatele la peretele peşterii. Probabil că făcu vreun zgomot, fiindcă îl văzu ridicând capul şi privind drept spre ea.

Se gândi că nu mai văzuse în viaţa ei pe cineva care să arate într-atât de demn de plâns, şi pentru o clipă nu-i veni în minte de ce ar putea să arate el aşa, şi abia pe urmă realiză întregul adevăr.

Durerea care-i pulsa în gât.

Senzaţia de gol, de desprindere, din interiorul ei.

Bubuitul panicat al inimii, străduindu-se să expedieze mai repede prea puţinul sânge prin reţeaua venelor ei.

— M-ai muşcat, zise.

Şi cuvintele îi ieşiră pe un ton surprins, dar şi puţin întristat. Dădu să se ridice în capul oaselor, dar nu prea reuşi; se lăsă la loc pe podeaua din piatră, simţindu-se îngreţoşată şi tulburată, ca şi cum s-ar stinge treptat din lume.

— Nu te mişca, îi zise el, cu blândeţe. Ai tensiunea foarte scăzută. Am încercat... am încercat să mă opresc, Claire. Chiar am încercat. Te rog, acordă-mi încrederea asta.

— M-ai muşcat, zise ea încă o dată.

Încă părea surprinsă, după voce, cu toate că în realitate nu mai era. Nu poţi să ai încredere în el. Shane îi spusese asta. Şi Michael. Şi Eve. Ba chiar şi Amelie.

Nu poţi să ai încredere în mine.

Şi Myrnin i-o spusese, încă de la început. Doar că ea niciodată n-o crezuse cu adevărat. Myrnin era ca o cursă palpitantă, ca una din acele distracţii tenebroase de carnaval, în care tot felul de creaturi înspăimântătoare se apropie de tine, dar niciodată nu te ating de-a binelea.

Acum, ştia că se înşelase.

— Ţi-am spus c-o să te omor dacă-mi faci asta. Ţi-am jurat.

— Îmi pare nespus de rău, zise Myrnin, lăsându-şi capul în jos. Nu te mişca. N-o să fie chiar atât de rău, dacă stai la orizontală.

Vocea îi suna obosită şi înfrântă. Claire clipi, străduindu-se să-şi alunge ceaţa cenuşie din ochi, să-şi regăsească drumul de întoarcere în lume, şi aproape că-şi dori să nu fi făcut-o, fiindcă se întoarse puţin, şi abia acum văzu — văzu cu adevărat — ce se-ntâmplase cu el.

Avea un drug din argint înfipt în braţul stâng, trecut printre cele două oase. De fiecare capăt al acestuia atârnau lanţuri din argint care zornăiau pe piatră şi erau fixate de un inel, la rândul lui placat cu argint. Rănile îi supurau în continuare, lăsând să i se scurgă picături roşii în jos pe braţ, şi să cadă, clipocind, în băltoaca întinsă din jurul lui.

În minte îi apăru fulgerător imaginea cu Amelie la mormântul lui Sam, cu argintul trecut prin răni ca să le împiedice vindecarea. Însă atunci, Amelie fusese cea care alesese astfel. În timp ce acum, Ada îi făcuse toate astea lui Myrnin ca să-l ţină acolo, imobilizat şi neputincios.

Myrnin se cutremură şi lanţurile îi zornăiră. Chiar şi-aşa, bătrân cum era, argintul probabil că-i provoca suferinţe oribile: Claire vedea cum îi ies firicele de fum din braţ, şi câtă grijă avea să-şi ţină mâna cât mai departe de lanţuri. Pielea îi era acoperită de răni groase şi înroşite de arsură.

— Îmi pare rău, rosti el iarăşi. Am încercat să te previn, dar n-am putut... aveam nevoie...

— Ştiu, zise Claire. Este...

Da, cum era? Nu OK; OK ar fi însemnat o veritabilă exagerare. De înţeles, eventual.

— Nu e chiar atât de rău, zise până la urmă.

Cu toate că, de fapt, era. Oricum, Myrnin păru să se mai liniştească puţin.

— Cine ţi-a făcut astea? îl întrebă.

Expresia de uşurare îi dispăru de pe faţă, lăsând locul unei furii oarbe, întunecate.

— Tu cine crezi? o întrebă, la rândul lui.

Şi, de peste tot, din jurul lor, dinspre licărele slabe ale cristalelor încorporate în stâncă, veni un râs moale, fumegos.

— Ea m-a atins, zise Claire, amintindu-şi. M-a tras încoace. N-am crezut că poate să facă aşa ceva.

— Nu, o aprobă Myrnin. Nici eu n-am crezut că poate să facă foarte multe lucruri, cu toate că, la un nivel pur teoretic, era capabilă să le facă. Am fost un prost, Claire. Tu ai încercat să

mă previi... până şi Amelie m-a prevenit, dar eu am crezut... am crezut că înţeleg ce am creat. Am crezut că ea e slujitoarea mea.

— Iar acum, zise Ada, desprinzându-se din perete, într-o imagine de un argintiu rece cu negru, tu îmi aparţii. Dar nu-i aşa că sunt o stăpână generoasă? Tu m-ai ţinut flămândă atât de mult timp, dându-mi abia atât sânge cât să supravieţuiesc. În timp ce eu ţi-am dăruit acum un ospăţ.

Imaginea ei, ca un decupaj din carton, se întoarse spre Claire, împreunându-şi mâinile în poală, cuviincioasă şi perfectă.

— O, Myrnin... Nu ţi-ai terminat cina. N-o lăsa să se strice.

Myrnin îşi trase mâneca hainei din catifea neagră de pe braţul drept, apoi o lăsă să cadă şi pe cea stângă, zvâcnind din umăr, până când haina îi acoperi lanţul. Îl apucă hotărât cu mâna dreaptă şi trase. Claire încercă să se ridice, să-l ajute, însă îşi simţi din nou capul cuprins de o bizară ameţeală, şi fu nevoită să se odihnească. Se rostogoli pe o parte şi privi cum îi tremură braţul drept lui Myrnin, în timp ce încearcă să exercite destulă presiune încât să rupă lanţul; apoi, însă, îl văzu lăsându-se pe spate spre peretele peşterii, gâfâind.

O privea pe Ada ca şi cum ar fi vrut s-o sfâşie şi s-o prefacă în confetti.

— Nu te mai bosumfla, îi zise Ada. Dacă te porţi frumos, o să-ţi dezleg lanţul din când în când. O dată la câţiva ani, poate.

Claire clipi lent.

— E bolnavă, zise ea. Nu-i aşa?

— E dementă, îi confirmă Myrnin. Ada, iubita mea, toate acestea ar fi amuzante dacă tu n-ai încerca să ne omori. Îţi dai sigur seama că, dacă eu mor, tu te iroseşti aici, jos. Nu mai ai sânge. Nu mai ai mici gustări. Nu mai ai nimic.

În chip de răspuns, imaginea Adei se întinse şi-o apucă pe Claire de păr, trăgând-o până în poziţia şezând.

— O, dar cred că pot să vânez singură şi să-mi fac rost de sânge, zise Ada. În definitiv, eu controlez portalurile. Pot să întind mâna şi să înhaţ pe oricine aş vrea. Şi totuşi ai dreptate. Ar fi cumplit de plictisitor să stau singură, singurică, pe întuneric. Va trebui să te ţin numai pentru mine, aşa cum m-ai ţinut tu numai pentru tine, în toţi aceşti ani.

Îi dădu drumul lui Claire şi-şi şterse mâna pe rochia creată de calculator.

— Dar nu pot să te împart cu ea, iubitule.

În ochii lui Myrnin apărură văpăi roşii, care se stinseră însă repede, lăsând locul unui negru catifelat, plin de taine.

— Nu, într-adevăr, zise. Chiar, ea ne stă în drum. Acum îmi dau şi eu seama. Trimite-o afară de-aici, să-i fereci portalurile. Nu vreau s-o mai văd niciodată.

— Uşor de făcut, zise Ada, şi-o apucă din nou de păr pe Claire.

O târî înapoi, şi Claire se zbătu, slăbită, prinzându-se de pietre răzleţe şi rupându-şi unghiile în muchiile tăioase ale stâncilor.

Privi peste umăr spre direcţia în care o ducea.

Ada o târa spre gura puţului.

— Nu! strigă Myrnin, ridicându-se în picioare.

Trase de lanţ la maximum, întinzând mâna; degetele lui ajunseră cam la cinci centimetri de piciorul lui Claire.

— Nu, Ada, nu face asta! Am nevoie de ea!

— Mare păcat, replică Ada. Pentru că eu n-am.

Mâna lui Claire nimeri peste un os ascuţit, străvechi — o coastă? — cu care împunse orbeşte. În clipa imediat următoare, îşi dădu seama că încerca să înjunghie o imagine, o hologramă, un spaţiu gol... şi totuşi, Ada scoase un urlet, iar presiunea din părul lui Claire se mai domoli.

Ada îşi ţinea apăsate ambele mâini pe mijloc, unde se întindea încet o pată neagră.

Sângera.

Iar acolo unde atingea piatra, sângele dispărea într-un firicel încreţit de fum.

— Da! strigă din răsputeri Myrnin. Da, materializându-se îndeajuns încât să te poată atinge, se face pe ea însăşi vulnerabilă... Claire! Aici! Vino aici! o chemă Myrnin, şi Claire începu să se târască înapoi, în direcţia lui.

În clipa în care ajunse în raza lui de acţiune, Myrnin o trase spre el şi o sprijini de perete.

Ada era încă în picioare, în locul în care o lăsase, privindu-şi pata din ce în ce mai întinsă de pe rochie. Imaginea ei se nădăi, pâlpâi, scoase scântei, dar pe urmă se stabiliză la loc.

Se repezi fulgerător spre ei, scoţând acel îngrozitor ţipăt care se reverbera din toţi pereţii.

Myrnin pivotă graţios şi-i petrecu bucata liberă de lanţ în jurul gâtului ei argintiu, bidimensional. În locurile în care o atinse, lanţul o arse, lăsându-i găuri negre, şi ţipetele deveniră şi mai

puternice, până când făcură să crape stâncile peşterii. Ada încercă să se elibereze, însă argintul n-o lăsa.

— Am prins-o! strigă Myrnin, deşi Claire îl vedea tremurând din tot corpul de încordare, iar arsurile pe care i le provoca argintul la mâini sigur erau cumplite.

— Du-te, Claire! Ieşi de-aici! Trebuie să pleci!

Se simţea prea slăbită, prea ameţită. Încăperea era ca un câmp minat, plin de găuri adânci şi de capcane, şi chiar dac-ar fi ştiut unde să păşească, avea mari şanse să se prăbuşească, pur şi simplu, pe la jumătatea drumului, şi să dispară într-un abis din acelea adânci şi întunecoase...

Şi nici nu putea să-l părăsească aşa.

— Claire! insistă el, cu o voce de-acum disperată. Trebuie să pleci. Pleacă imediat.

Acum, că luminile erau aprinse, reuşi să zărească o potecă sigură, care părea să treacă pe teren solid, mergând pe lângă marginile încăperii. Ajunse, împleticindu-se, la ea, şi începu să facă un pas chinuitor după altul, ţinându-se cu amândouă mâinile de peretele din piatră. Luminile pâlpâiră, şi ţipetele încetară brusc în spatele ei.

Claire nu îndrăzni să privească înapoi. Era la uşă, faţă-n faţă cu necunoscutul negru.

Un portal.

Nu mai era în stare să se gândească. Nu putea să-şi adune minţile. Nu reuşea să-şi amintească toate frecvenţele capabile s-o ducă oriunde avea nevoie.

Din spate, o auzi pe Ada râzând.

Claire deschise larg ochii şi, fără să se mai gândească la ce face, fără să fie conştientă, se aruncă înainte, în întunecime.

Şi căzu de partea cealaltă, în tunelul de sub laboratorul lui Myrnin. Deasupra, trapa era deschisă, lăsând să pătrundă mănunchiuri de lumină electrică palidă. Claire se împletici, se lovi de un perete, ricoşă din el şi fugi din calea luminii, în umezeala îngheţată a tunelului.

Doisprezece paşi lungi, şi auzi caverna răsunând deasupra. Plesni peretele cu palma până când găsi comutatorul, aprinse lumina, şi se repezi spre tastatura din mijlocul şuierătoarei, pufnitoarei şi ţăcănitoarei forme metalice a Adei.

Un cablu şerpui pe podeaua din piatră, încercând s-o doboare, însă ea reuşi să treacă şi să se prindă cu mâinile de uriaşa

tastatură, ba chiar să-şi permită o secundă de pauză în care să soarbă cu lăcomie aerul. Tot corpul îi tremura, îi era rece ca al unui vampir, şi nu-şi dorea altceva decât să se prăbuşească, să cadă şi să doarmă în întuneric.

Claire închise ochii, şi simbolurile începură să-i ardă pleoapele pe dinăuntru. Simbolurile pe care le memorase în fiecare zi, încă de când i le dăduse Myrnin, schiţate pe bucata aceea de hârtie. Le ştia.

Le avea.

Deschise ochii... şi icni, pradă unei dureroase deziluzii, fiindcă toate tastele erau goale.

De undeva, din beznă, vocea de tinichea a Adei scârţâi într-un râs dispreţuitor.

— Surprinsă, prăpădită mică? Ia zi, ce s-a întâmplat, nu e chiar atât de uşor pe cât ai crezut, nu?

Le ai, îşi intonă singură Claire, şi închise din nou ochii. De data aceasta, nu-şi mai imagină doar simbolurile de pe tastele pe care voia să le apese, ci, cu un uriaş efort, îşi imagină tastatura, aşa cum fusese ea ultima oară când o văzuse, îşi fixă imaginea în minte, deschise ochii şi atinse prima tastă.

Da. Da, o alesese corect.

Forţa necesară ca să apese tasta i se păru enormă, ca şi cum ar fi încercat să stoarcă un bolovan. Reuşi să apese primul simbol, după care-şi propti palma pe tasta corespunzătoare celui de-al doilea şi se lăsă cu toată greutatea pe ea. Tasta, cu toată şovăiala ei, tot scoase un clic şi se blocă.

Râsetele Adei se stinseră.

Al treilea simbol era al Ameliei. Simbolul Fondatoarei, unul şi acelaşi cu cel de pe brăţara din aur a lui Claire, şi Claire îşi aminti fără probleme poziţia acestuia, exact în mijlocul tastaturii.

Puse palma pe tastă şi apăsă în jos până când o simţi blocându-se. În timp ce întindea mâna spre a patra tastă a combinaţiei, îşi pierdu echilibrul şi fu cât pe ce să cadă.

Din spatele ei, se auzi vocea Adei, ieşind hârjâită din străvechile difuzoare.

— Opreşte-te. Eşti pe cale să faci o greşeală.

— Ba nu, icni Claire, apăsând în jos şi a patra tastă, încă două, şi gata!

Nu reuşea să-şi aducă aminte al cincilea simbol. Ştia că îl are

pe undeva, însă, din cine ştie ce motiv, mintea ei refuza să se concentreze. Totul i se părea înceţoşat şi ciudat. închise iar ochii şi se concentră, se concentră foarte intens, până când îşi aminti că tasta căutată era ascunsă în partea de jos, în stânga.

Când deschise ochii, Ada era chiar acolo, la câţiva centimetri de faţa ei. Claire scoase un ţipăt ascuţit şi făcu un salt în spate, izbind în acelaşi timp în faţă cu pumnul.

Îl trecu drept prin forma Adei. Semn că ea nu mai putea deja să-şi păstreze ipostaza materială.

Myrnin o făcuse, într-adevăr, să sufere. Nici măcar în privinţa imaginii şi reuşise să-şi repare stricăciunile: i se vedeau rănile negre pe gât şi pe mâini, şi o pată neagră care-i acoperea cea mai mare parte din rochie.

În ochi avea licăriri argintii.

— Opreşte-te, zise Ada.

— Nu, gâfâi Claire, după care închise ochii şi trecu drept prin imagine.

Găsi tasta pe care o căuta, şi apăsă.

Mai rămânea una.

— Foarte bine, zise Ada. Atunci, o să te opresc eu.

Claire simţi ceva rece pe piele, şi observă cum şuieratul şi ţăcănitul computerului sporesc în intensitate, auzindu-se aproape ca un clănţănit.

Luminile se stinseră, însă zgomotul deveni mai puternic... şi mai puternic.

Degetele reci ale Adei îi atinseră ceafa.

Claire se întoarse spre întunericul din spatele ei.

— Aşadar, asta-i tot? urlă ea. Asta-i tot ce poţi? Să stingi lumina? Vai, ce înfricoşător! Să ştii că tremur toată, arătare ce eşti! Ce, ai impresia că sunt de cinci ani şi mi-e frică de întuneric?

— Am impresia că eşti învinsă, zise Ada. Şi mai cred c-o să te ucid, unde şi când voi dori.

Ada reuşise să-şi reia forma materială, însă n-o ţinea. Nu putea s-o ţină. Sângera încă de pe urma rănii făcute de Claire, iar acum mai avea şi gâtul şi faţa pline de cicatrice şi de arsuri provocate de lanţ. Îşi ţinea capul într-un unghi bizar, însă trăia încă. Licărea foarte slab, un soi de argintiu fosforos.

— Niciodată n-o să găseşti tasta pe întuneric, zise Ada, aproape torcând ca o pisică. Eşti învinsă. Şi acum o să mori.

— Tu prima, i-o întoarse Claire.

Întinse mâna în spate, bazându-se pe instinctul pur şi pe memorie, şi-şi trânti palma peste una dintre taste. Aceasta aproape că merse până jos, dar apoi sări la loc.

Greşit.

Mâinile reci ca gheaţa ale Adei — acum nu mai semănau a mâini adevărate — i se strânseră în jurul gâtului.

— Fată proastă, zise ea. Ai fost foarte aproape.

Degetele Adei se strânseră, oprindu-i răsuflarea în gât, şi Claire plesni înnebunită cu palma următoarea tastă, spre dreapta.

Aceasta se blocă, scoţând un pocnet aproape resimţit şi în realitate.

Iar când degetele lui Claire alunecară de pe tastă, aceasta reveni, ţăcănind, la locul ei, iar trăncăneala maşinăriei... încetă.

Pentru o clipă fără suflare, degetele acelea reci continuară s-o sugrume, după care se înmuiară, se prefăcură într-o ceaţă...

Şi, apoi, dispărură.

În jurul ei apăru o strălucire constantă, liniştită.

Luminile.

Claire se lăsă să cadă la loc, lângă tastatură, respirând icnit prin gâtul tumefiat, şi privi cum o lumină argintie pâlpâie prin aer, apoi capătă o formă.

Era Ada, dar nu era Ada. Aceeaşi imagine, numai că imaculată, perfect îngrijită, şi cu o expresie întru totul impersonală.

— Bun venit, i se adresă Ada. Îmi este permis să întreb cine eşti?

— Claire, îi răspunse ea. Eu sunt Claire.

— Eu sunt...

Ada îşi înclină capul într-o parte şi se încruntă.

— Nu sunt tocmai sigură. Addy?

— Ada.

— A, da. Ada.

Imaginea plată a Adei zâmbi, însă era un zâmbet fals, fără nimic îndărătul lui.

— Nu mă simt prea bine, mărturisi Ada.

— Tocmai ai fost resetată.

— Nu, ştiu tot despre asta. Dar nu mă simt chiar deloc bine, făcând abstracţie de resetare.

Imaginea ei pâlpâi, şi un spasm de emoţie îi înflăcără chipul perfect, inexpresiv.

— Mi-e teamă, Claire. Poţi tu să mă repari?

— Eu...

Claire se întrerupse, tuşind. Era atât de obosită... şi gâtul o durea, dar chiar o durea rău.

— Nu ştiu, răspunse, dându-şi seama că vocea îi suna descurajată. Poate că nici nu vreau.

— A, exclamă încetişor Ada. înţeleg. Chiar m-am defectat, nu? Atunci, într-adevăr, nu mai rămâne decât un lucru de făcut. Adio.

Şi, deodată, panoul şi peretele explodară în arcuri electrice şi flăcări şi metal pulverizat, iar Claire fu nevoită să se aplece şi să-şi acopere capul.

Luminile se stinseră.

Imaginea Adei mai pâlpâi pe loc timp de câteva clipe, după care ea zise, foarte încet:

— Spune-i lui Myrnin că-mi pare rău.

Şi apoi dispăru, iar zumzetul scăzut al computerului... se stinse.

Claire se lăsă pe vine şi stătu să tremure acolo o vreme, pe întuneric, ascultând şuierul aburilor degajaţi. Pe unul dintre ecranele rotunde ale computerului, văzu apărând imaginea Adei. Pe urmă, aceasta se mută pe ecranul alăturat. Şi aşa mai departe, de fiecare dată văzându-se tot mai stinsă.

Până când nu rămase decât un singur punctuleţ alb, după care ecranul se înnegri complet.

Tăcere.

O tăcere adevărată, deplină.

Claire îşi lăsă capul pe genunchii strânşi la piept.

O să trag doar un pui de somn, îşi zise în gând şi, dintr-odată, totul dispăru.

† † †

Când se trezi, o văzu pe Amelie stând în picioare în faţa computerului tăcut, mort, cu o mână palidă pe tastatură, atingând metal şi os.

— Va trebui să-l punem în funcţiune cât mai curând posibil, zise, după care se întoarse spre Claire. Constat că eşti trează.

— Nu chiar, îi răspunse Claire. Nici nu mai ştiu cum sunt în clipa asta.

— Prietenii tăi trebuie să sosească, o informă Amelie.

Tonul ii era glacial, iar faţa, o mască. Nici de data aceasta Claire nu putea să-şi dea seama de nimic din ceea ce simţea.

— I-am sunat eu, adăugă Amelie.

— Myrnin unde e?

Ochii cenuşii ai Ameliei îşi opriră privirea stăruitoare pe gâtul ei.

— Te-a muşcat.

— Păi... un pic, zise Claire, ducându-şi mâna la rană şi tresărind când o simţi zvâcnind. E rău? se interesă ea.

— O să rămâi în viaţă, îi răspunse Amelie, întorcându-se din nou spre tastatură. Mă tem că Ada nu mai poate fi ajutată cu nimic. Când s-a oprit curentul electric, substanţele nutritive care-i susţineau rămăşiţele organice au devenit toxice.

— E moartă?

— Ea totdeauna a fost moartă, Claire. Acum, însă, este mai presus de încercările noastre de a o revitaliza.

Amelie o fixă cu o privire calmă şi rece.

— Tu ai omorât-o?

Claire înghiţi în sec.

— Nu. Am resetat-o, iar ea şi-a închipuit că nu mai poate fi reparată. S-a omorât singură.

Aşa, totul părea... trist, cumva. Şi un pic, dar un pic de tot, vitejesc.

— Unde e Myrnin? îşi repetă ea întrebarea.

— Aici, ii răspunse el în persoană, şi se ghemui lângă ea, numai braţe şi picioare extrem de lungi, stângaci şi graţios în acelaşi timp.

Avea încă pe el haina din catifea neagră. Claire fixă cu privirea gaura pătată de sânge şi zdrenţuită din mâneca stângă. Dincolo de ea, se vedea pielea roşie şi sfâşiată.

— Sunt bine acum, o asigură el. Nu-ţi face griji.

— Nu-mi fac, minţi ea. Te doare? îl întrebă, fiindcă văzu că-şi ţine braţul într-un unghi neobişnuit.

— Puţin.

Minţea şi el, la rândul lui... dar rău!

— Claire...

— Nu, nu-mi mai spune că-ţi pare rău. Ştiu, ai fost obligat s-o

faci.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru că ai oprit-o pe Ada. Totdeauna a fost convinsă că tu vei fi cea care o va distruge, să ştii.

— Ce? Ce tot spui acolo? se miră Claire, frecându-şi fruntea şi simţind cum începe să o doară capul.

— Îi intrase în minte că tu aveai s-o ucizi, îi explică Amelie. Şi chiar credea. Aşa că, în consecinţă, a încercat să te ucidă ea prima şi, procedând astfel, te-a forţat să faci ce-ai făcut. Din nefericire, apar foarte multe probleme pentru mine: Ada era extrem de valoroasă. Fără ea, nu putem menţine multe dintre măsurile mai puţin ştiinţifice de securitate şi de deplasare prin oraş.

— S-a zis cu portalurile, adăugă Myrnin, oftând. Şi cu barierele care împiedicau plecarea oamenilor. Şi nu vom mai putea să le păstrăm urma celor care pleacă, deocamdată, cel puţin. Voi avea nevoie de o candidată viabilă, care s-o înlocuiască pe Ada. Ai pe cineva în minte?

— Am, răspunse încetişor Amelie. Dar cred că nu e cazul deocamdată. Să vedem unde ne va duce, Myrnin.

— Cred că ne va duce drept în mijlocul necazurilor, dacă putem socoti experienţa ca pe un ghid, răspunse Myrnin. A, iată-i. Claire, ţi-au sosit prietenii...

Abia mai avu timp să se întoarcă înainte ca Shane s-o cuprindă în braţe şi s-o înăbuşe într-o îmbrăţişare, şi apoi s-o devoreze cu o sărutare, şi chiar dacă ştia că nu se află tocmai în cea mai bună formă posibilă, simţi o fierbinţeală gonindu-i prin vene şi încălzindu-i tot corpul.

— Bună, îi zise Shane, după care îi îndepărtă, cu blândeţe, părul căzut peste faţă. Arăţi...

Dar tocmai atunci observă semnul muşcăturii şi încremeni.

Michael şi Eve erau chiar în spatele lui, şi Claire o auzi pe Eve scoţând un sunet bizar, sugrumat. Capul lui Michael se răsuci brusc spre Myrnin.

— Nu-i nimic, se grăbi să spună Claire. Puţin suc, o friptură... o să fiu bine. E exact ca la banca de sânge. Nu?

Amelie schimbă o privire cu Myrnin, după care se întoarse cu spatele.

— Absolut, răspunse Myrnin, şi sări repede în picioare, ducându-se lângă Amelie, în faţa carcasei şuierătoare a

computerului.

— Ia-ţi câteva zile libere, îi mai zise. Cu plată.

Shane se înroşi la faţă.

— Ascultă, dobi...

— Nu, îl opri Claire, punându-i o mână pe obraz. Shane. Am nevoie de tine. Nu face asta.

— Şi eu am nevoie de tine, zise el. Şi te iubesc. Dar asta nu e absolut deloc OK.

Myrnin nu-i mai privi pe niciunul dintre ei. Cu toate acestea, după câteva clipe de gândire, îşi vârî mâna în buzunarul de la haină şi scoase de-acolo un mic hard disk portabil.

— SHANE & CLAIRE, scria pe el, cu un Sharpie argintiu.

— Cred că vă aparţine, zise.

Claire simţi un val de slăbiciune care nu avea nimic de-a face cu pierderea de sânge.

— De unde-o ai?

— De la Ada, îi răspunse Myrnin. Avea de gând s-o folosească în nu ştiu ce scop creativ, bănuiesc: s-o posteze pe internet, sau să le-o trimită părinţilor tăi. Genul ei de farse. Poţi să-mi mulţumeşti şi altădată.

Ea şovăi puţin, fixându-i spinarea cu privirea.

— Tu n-ai văzut-o, nu?

— Bineînţeles că nu, răspunse el, fără să se întoarcă.

Şi suna chiar de parcă ar fi putut să fie adevărat.

— Maşina mea e afară, zise Michael. Haideţi. Hai să te ducem acasă.

— Numai o clipă, interveni Amelie, întorcându-se cu faţa spre ei.

În momentul acela, cu mâinile împreunate în dreptul mijlocului, semăna foarte mult cu Ada, ceea ce-i provocă lui Claire un sever atac de panică.

— Am luat o hotărâre, anunţă Amelie. Legată de voi trei.

Nu suna deloc bine. Se priviră toţi între ei.

Claire simţi că pe dinăuntrul ei se întâmplă ceva neobişnuit, ca un fulger de căldură, urmat de altul rece... şi, deodată, brăţara de la mâna ei, o prezenţă constantă, grea, scoase un clinchet şi se prăbuşi pe podeaua din piatră, începând să se rostogolească.

Claire scoase un ţipăt şi începu să-şi frece încheietura. Se albise de tot pe suprafaţa pe care fusese brăţara, şi urmele

aurului rămăseseră imprimate.

— Am hotărât să vă clasific ca Neutri, zise Amelie. Prieteni ai oraşului Morganville. Vi se vor elibera insigne speciale, pe care va trebui să le purtaţi în permanenţă. Numele voastre vor fi consemnate în arhive. Din acest moment încolo, le este interzis vampirilor să vă ameninţe sau să vă vâneze. În schimb, voi solicita din partea voastră anumite servicii, aşa cum se obişnuieşte şi cu alţi Neutri, din timp în timp. Veţi fi înregistraţi ca angajaţi ai municipalităţii.

Până şi Myrnin păru surprins, după cum avu impresia Claire.

— Generos gest, aprecie el.

— Pragmatic, îl corectă Amelie. Mai puţine necazuri pentru mine. Ei patru sunt mai puternici împreună, şi mai puţin vulnerabili. Şi sunt pe deplin conştientă de faptul că există persoane în Morganville care ar prefera să-i despartă, pentru propriile lor scopuri. Nu prea pot să-mi permit ca oameni cu o asemenea cunoaştere intimă a noastră să umble peste tot fără restricţii.

Claire îşi umezi buzele.

— Apropo de asta... am cam făcut un soi de înţelegere cu Morley. Că-l veţi lăsa să plece din Morganville, împreună cu acoliţii lui; altfel, Eve şi Shane vor fi vânaţi.

— De ce Dumnezeu ai făcut un astfel de lucru? se miră Amelie, scuturând din cap. Eu nu vă pot proteja faţă de învoieli încheiate înaintea anunţului oficial. Dacă Morley va putea să emită pretenţii, îşi va putea înregistra vânătoarea. Şi aceasta ar deveni legală, în conformitate cu legea. Atunci, ar depinde de voi, să vă apăraţi singuri.

— Dar aţi putea să-i lăsaţi pe Morley şi ai lui să plece.

Amelie tăcu pentru o clipă, după care zise:

— Nu.

Şi atât. Fără Îmi pare rău, sau Sper să nu muriţi.

În schimb, se întoarse iar spre computerul mort.

— Dar...

Shane scutură din cap.

— Hai să mergem acasă. Ce naiba, avem o lună la dispoziţie. O scoatem noi la capăt.

Claire nu era de aceeaşi părere, însă tăcu şi-l lăsă pe Michael să-i scoată, unul câte imul, prin chepeng, de unde ajunseră în laboratorul de deasupra. În timp ce se îndreptau spre maşină, lui

Eve îi sună telefonul.

— Alo? A, bună, Heather, oftă Eve. Nu-mi spune: sunt concediată, nu?

Heather? Până la urmă, Claire îşi aminti că Heather era asistenta de regie pentru piesă. Era ultimul lucru posibil la care s-ar fi gândit Claire, după criteriul importanţei, însă văzu că faţa lui Eve se luminează treptat într-un zâmbet.

— Nu sunt? Vorbeşti serios? El n-a... o... uau! OK, Da. O să fiu acolo. Da, normal!... A, sigur, stai un pic.

Îi întinse telefonul lui Claire.

— Zice că vrea să discute ceva cu tine.

Claire duse telefonul la ureche, precaută.

— Da?

— Claire, uite ce e, avem nevoie de o nouă Stella. Mein Herr a zis că tu eşti perfectă. A clarificat deja situaţia cu şeful tău.

— A ce?

Şi cum de a ajuns Myrnin, în definitiv, să poarte o astfel de conversaţie?

— Dar eu nu sunt actriţă! Nu mă pricep deloc la...

— Tocmai asta îi şi place, o întrerupse Heather. Eşti distribuită. Să fii mâine la repetiţie. O să-ţi spună Eve când.

Şi închise.

Claire se holbă la telefonul mut, apoi i-l restitui lui Eve.

— Se pare că simt în distribuţie, zise.

— Veste bună, zise Eve. Acum ai deja experienţă în faţa camerei de filmat.

— Mda, apropo de asta, ce-o să se întâmple cu Kim? se interesă Shane. Nu că m-ar interesa, se grăbi să adauge, văzându-se privit de Claire. Doar din curiozitate.

— Am întrebat şi eu, zise Eve. Comandantul Moses mi-a zis c-or s-o ţină pentru o vreme la balamuc, să vadă dacă s-o face mai bine. Dar, chiar şi să fie aşa, va sta în puşcărie mult timp.

— Şi, tu te-ai împăcat cu ideea?

Eve inspiră adânc.

— Mda, zise. Mda, aşa cred.

Claire îşi coborî privirea spre hard diskul din mâna ei, dovada însemnată cu Sharpie, şi i-l înmână lui Shane.

— Fă tu onorurile.

O izbitură de cărămizi, şi se făcu ţăndări. Shane continuă să-l zdrobească, doar ca să fie mai sigur, după care azvârli

rămăşiţele într-un coş de gunoi, aflat la îndemână, la celălalt capăt al aleii.

— Sfârşit, zise el.

Dar nu era sfârşitul. Michael şi Eve mergeau împreună, dar fără să se atingă. Claire putea să observe tensiunea dintre ei. Ada era moartă, iar asta însemna că vampirii riscau totul, cel puţin pentru o vreme. Cât despre „darul” Ameliei, Claire ştia că trebuie să existe un clenci, şi încă unul important.

Nu, nu era câtuşi de puţin sfârşitul... însă Claire se mulţumi să se cuibărească în braţele lui Shane şi să se prefacă, deocamdată, că ar fi aşa.